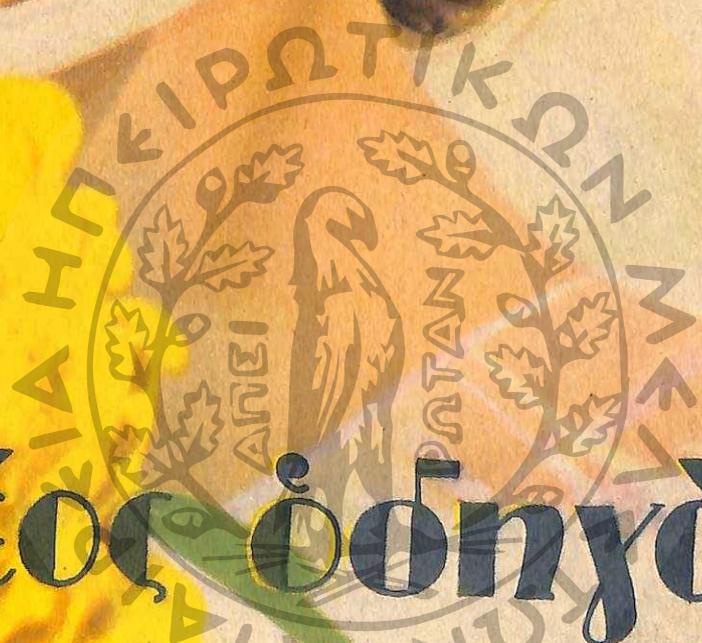


Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ον}
ΑΡΙΘ. 560



ΤΟ ΦΥΛΛΟ
Ο νέος οδηγός
της καλής συμπεριφοράς

20406A

Εβδομαί



Έκδρομές

Ή Πίτσα, ό Χαρίδημος, ή Λόλα κι' ή 'Αγγέλικα
ή Νίνα, ό 'Ανάργυρος, κι' ή Χρύσα (πρώην «μίς»)
όλοι ζητούν λιγάκι «Έξπρές», λίγη καμπίνα, έλικα,
καί γίνοντ' έκδρομείς!

Γεμίζουν τραίνα έκδρομικά μά και άτομοτρίς
και σέ μιά θέση κάθονται, συνήθως δυό και τρείς.
Κι' άσθμαίνουν και ιδροκοπούν
και γεμντίζουν πρόχειρα με δυό αυγά και άρτον
όσοι τη Φύση ν' αγαπούν
τολμάνε χωρίς νάχουνε κι' εκείνοι την «Πακάρ» των.

Κρύο νερό εις τούς σταθμούς πληρώνεται άδρωδ
και γίνεται ιδρώδ,
ιδρώδ που ανεξάντλητος έκ των μετώπων ρέει
και στραπατσάρονται ούτω πώδ ωραίες και ωραίοι,
κι' βλέπεις σε μιάν άκρηα
κάποια που σ' άρκετές μεργιές
της ξεβάψαν οι μπογιές
κι' χύνει... «μαύρα δάκρυα».
Φωνές: Λουλουδ, Λιλή, Νανά,
κι' ό μπέμπης άξαφνα... ξερνά
έδισταχτα μπροστά σας,
φωνάζει ή μαμά «Ντροπή»
κι' ό μπέμπης κάνει και πιπί
σιά γόνατά σας!

Τέλος με χίλια βάσανα τελειώνει τό ταξίδι
και όλοι φτάνουν ήδη,
—'Εκεί που έπεθύμησαν — σ' ένα χωριό φρικτό
πούχει μπομπότα μοναχά... και ύδωρ έκλεκτό!

Πεζοπορία φοβερή, ήλιος πολύ καφτός,
—τό τέταρτο σου φαίνεται μισός ένιαυτός.
γκρίνια, βρσιές και κλάμματα,
χάνονται και «τά πράγματα»,
και ούτω χωρίς τρόφιμα
μασσάς μιά «τσίκλα» άνοστη για πρώινό σου ρόφημα,
και βλέπεις δίπλα σου σκηνές έρωτικές άμίμητες
φράσεις άκουδ άνήθικες,
κι' άσφραίνεσαι φρικτές όσμές πολύ άνεπιθύμητες,
καί... βλαστημάς την ώρα που γεννήθηκες.

Η μόδα βλέπεις τ' άπαιτεί
κι' αυτά συμβαίνουνε γιατί:
'Η Πίτσα, ό Χαρίδημος, ή Λόλα κι' ή 'Αγγέλικα
κι' ά όμα ή κουτσή - Μαριά κι' «ό Βάγγος της μαμής»
θέλουνε λιγ' άτομοτρίς, έξπρές, καμπίνα, έλικα
και γίνοντ' έκδρομείς.

Στιχοπλόκος

ΤΕΤΑΡΤΗ

22

Ίουνίου 1938

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 10.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

560

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Ο ΟΔΗΓΟΣ

ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ



Μοντέλα

Στά «άτελιέ» των αθηναίων ζωγράφων
την ώρα που ποζάρουν τα «γυμνά».

Τὸ μοντέλο!
Μιά λέξη πού θυμίζει «άτελιέ», ρομάντζο, έρωτα, μπόεμισμό, ένα χαριτωμένο κομμάτι από ταινία κινηματογράφου κι' ακόμα μιὰ πικάντικη περιγραφή τοῦ Ντεκουμπρά ἢ τοῦ Λαφουσσάρντιέρ. Αυτό είναι τὸ μοντέλο τὸ ξένο, τὸ βιεννέζικο, τὸ παριζιάνικο... Κι' εἰμεις εἶσαι τὸ φανταζόμαστε, ἔστω κι' ἂν δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ σχηματίσουμε προσωπικὴ ἀντίληψη γι' αὐτό. Μιὰ μινιατουρίστικη, μιμιποσειδής, ηλεκτροκίνητη υπαρκτοῦλα μὲ προσωπικὴ γλυκὴ, ἔξυπνα μάτια, συμπληρωτικὴ μυτοῦλα καὶ καλλιγράμμα χεῖλάκια.

Ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς γλύπτες καὶ μὲ τοὺς ζωγράφους. Κάνει παρέα, συνδέεται μαζί τους αἰσθηματικά, γίνεται αμοῦσα κι' ἐμπνέει ἀριστουργήματα, ζῆ μέρες εὐτυχισμένες... Ὑστερα τὴν ξεχνοῦν, βρίσκει ἕνα πρωὶ κλειστὴ τὴν πόρτα τοῦ ἀτελιέ, κλαίει, ἀπελπίζεται καὶ σὲ λίγο παρηγοριέται κοντὰ σ' ἕναν ἄλλο καλλιτέχνη. Κάποτε αυτοκτονεῖ καὶ σπάνια παντρεύεται.

Ἔτσι τὸ θέλουν τὸ μοντέλο ὅσοι γράφουν, ἀπὸ τὸν Ἀλφόνσο Ντωντέ ὡς τὸν Μωρίς Ροστάν, κι' ἔτσι μᾶς ἀρέσει κι' ἐμᾶς νὰ τὸ ξέρουμε. Ἀλλὰ ἐδῶ—δυστυχῶς καὶ γιὰ κείνον πὺ γράφει καὶ γι' αὐτοὺς πὺ διαβάζουν—δὲν πρόκειται γι' αὐτὸ τὸ μοντέλο. Ἀλλὰ γιὰ τὸ μοντέλο τὸ ἀθηναϊκό, πὺ δὲν ἀποτελεῖ τίς ἰδιόκληρη ἀπὸ χαριτωμένες γκριζέττες, κι' οὔτε θυμίζει τὴ ρομαντικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν «Μποέμ» τοῦ Μυρζέ ἢ τῆς «Σαπφούρη» τοῦ Ντωντέ. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μοντέλου στίς ἐργαζόμενες τάξεις τοῦ ἀθηναϊκοῦ θηλυκόκοσμου—ἀπ' αὐτὲς πὺ ξεπήδουν τὰ μοντέλα στήν Εὐρώπη κι' εἶναι σχεδὸν πάντα πρῶτη μιντινέττες ἢ πολήτριες—δὲ θεωρεῖται ἀδουλεία. Λίγοι οἱ καλλιτέχνες, πὺ λίγα τὰ ὁμαδικὰ «στούντιο», μικρὴ ἢ ζήτησι μοντέλου. Δὲν ὑπάρχει, ὅπως σὲ Παρίσι, ἕνας ἰδιόκληρος κόσμος ἀπὸ ζωγράφους δημιουργημένους καὶ σπουδαστὰς πὺ συνεχῶς ν' ἀναναίονεται, νὰ κινῆται, νὰ ἐργάζεται, νὰ ἐκθέτῃ στὰ διάφορα ἀγαλόνια, καὶ διαρκῶς, εἴτε γιὰ σπουδὴ, εἴτε γιὰ παραγγελία, νᾶχῃ τὴν ἀνάγκη τοῦ μοντέλου. Ζωγράφοι καὶ γλύπται στήν Ἀθήνα ζοῦν ἐλάχιστα κι' ἀπ' αὐτοὺς πολὺ λίγοι πληροῦν γιὰ μιὰ τέτοια ἀπολυτέλεια. Φυσικὸ λοιπὸν νὰ μὴν ἔχουμε ἀφθονία ἐκαταγελματικῶν μοντέλων. Πάντοι, ὅμως τὰ κορίτσια πὺ ἐδιάλεξαν αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα δὲν σπανίζουν κι' ἐντελῶς.

Σ' ἕνα παλιὸ ἀριστοκρατικὸ σπίτι τῆς Ἀθήνας ὑπάρχει τὸ ἀτελιέ μιᾶς γυναικὸς κυρίας, πὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ἀπὸ τίς καλλιτέχνες νέες ζωγράφες μᾶς. Ἡ καλλιτέχνις ἔχει ἀνεσταλάρη ἕνα ἀτελιέ ἔ-

πλόχωρο, ἄνετο καὶ συγχρόνως συμπληρωτικό, καὶ φιλοξενεῖ σ' αὐτὸ ὑποχρεωτικῶς πολλοὺς φαναδελφούς τῆς ὠρισμένης μέρας τῆς ἐβδομάδος. Γιὰ τὰ καλλιτεχνικὰ αὐτὰ «ματινέ», ἀγκαζάρονται ἀρκετὰ μοντέλα... Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ περάσῃ κανεὶς στὸ σαλόνι...

Ἐξῆ ἡ ὥρα τ' ἀπόγεμα. Τὰ καθάλετα στήνονται, οἱ πινέζες καρφῶνουν χαρτιά καὶ μουσαμάδες, καὶ κομμάτια ἀκόντρα-πλακὲν τοποθετοῦνται στὰ γόνατα. Παστέλ, κραγιόνια, παλέττες, πινέλα κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους. Δὲν χρησιμοποιοῦνται ὅμως παρὰ τὸ χάρουνο.

Σχέδιο γυμνοῦ. Τὸ μοντέλο ἐμφανίζεται. Εἶν' ἕνα λεπτὸ καλοσχηματισμένο σωματάκι—ἔτσι μόνον τὸ βλέπουν οἱ ζωγράφοι—μ' ἕνα συμπληρωτικὸ κοριτσίστικο κεφαλάκι στήν κορυφή. (Αὐτὸ δὲν ἐνδιχφέρει). Πρόχωρεῖ μὲ δειλές, πολὺ δειλές κινήσεις. Τὸ καυμένο! Ἔχει φανερό «τράκ». Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πὺς τῆ στιγμή αὐτὴ κανεὶς δὲν τὸ βλέπει σὺν μιὰ γυναικὴ Γυναίκα Δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ αἰσθανθῇ πὺς δὲν ἀποτελεῖ παρὰ ἕνα κοινὸ ἐργαλεῖο, ἕνα ψυχρὸ ἀντικείμενο!

—Τὶ εἶναι αὐτὴ ἡ μικρὴ;

—Ἕνα φτωχὸ κορίτσι.

—Πόσο παίρνει;

—Πενήντα δραχμές. Πάντα ὅμως τοῦ δίνουν περισσότερο. Εἶναι τόσο συμπληρωτικό... Ὅπως ἄλλοι ἄλλως τε...



Δύο ἀριστοτεχνικώτατα «γυμνά» τοῦ διασημοῦ Γάλλου γλύπτου Ζωρζ Σαλάντο.

—Βρίσκει κανεὶς εὐκολα;

—Ἐδῶ ἐρχονται πάντες ἢ ἔξῃ. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ βρῆς. Ἀλλὰ εἶναι δύσκολο νὰ τίς συνήθισῃς νὰ σταθοῦν κι' ἀκόμη δυσκολώτερο νὰ τίς πείσῃς πὺς δὲν πρέπει νὰ ντρέπωνται!

Καυμένες μικροῦλες! Θαρροῦν πὺς κάνουν κάτι σχεδὸν κακὸ, σχεδὸν ταπεινωτικό. Ἀλλὰ ποὺς ξέρει πόσο ἀπαραίτητες εἶναι αὐτὲς οἱ πενήντα δραχμές...

Μέσα στίς ἀθουσες τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, ἔπάνω σὲ βάρια, ἀκίνητα σὺν ἀπονεκρωμένα, ποζάρουν τὰ μοντέλα γύρω ἀπὸ τὰ καθάλεττα καὶ τοὺς ὄγκους τοῦ πηλοῦ. Μιὰ νέα γυναίκα γυμνῆ, ὀλόγυμνη, ἔχει μιὰ ἐκφρασι ντροπῆς κι' ἀπελπίστας.

—Πόσο παίρνουν τὰ μοντέλα;

—Ἕνα εἰκοσιπεντάριχο τὰ ντυμένα, τριάντα πάντες τὰ ἡμίγυμνα καὶ πενήντα ὡς ἔξῃ τὰ γυμνά!

Καὶ ποζάρουν ὄρες λόκληρες κι' ὄρθια πολλὲς φορὲς... Στους διαδρόμους σουλατσάρουν τὰ μοντέλα πὺ δὲν κρατήθηκαν σήμερα. Ἡ ὀλίφις εἶναι ζωγραφισμένη στίς φυσιογνωμίες τους. Ἀγωνιοῦν.

Πὺ εἶναι λοιπὸν τότε ὁ μπόεμισμός, ἡ ξέγνοιαστὴ ζωὴ, ἡ ποίησι τῆς ζωῆς τῶν μοντέλων, ὅπως μᾶς τᾶχουν παρουσιάσει οἱ σελίδες τοῦ Μυρζέ κι' οἱ στίχοι τῶν ρομαντικῶν; Ἡ πεζὴ ἐποχὴ μᾶς κἀπὸ ὅσο νὰ τὰ μεταβάλλῃ κι' αὐτὰ ἀπὸ ἀμέριμνα σπουργίτις τοῦ δρόμου σὲ «ἐργαζόμενες γυναίκες» ἀπὸ Μιμί Πενσόν σὲ στυγροὺς καὶ συλλογισμένους... ἀπρολητάριους;

Ὅριστὴ ἢ ἀπάντησι. Στὸ διάδρομο κανεὶ ἀξάφνα τὴν ἐμφάνισί τῆς μιὰ κοπελίτσα ὡς δεκαοχτῶ χρονῶ, ἀπλοντυμένη, νοστήμουλα, νοκικυρεμένη, δροσερὴ, ὅ ἔδωκε τὸ ἀνοντέλου πὺ ὑπάρχει στή φαντασία μᾶς. Ἡ λησιάζει κάποιον νεὸ πὺ σουλατσάριζε ἀπ' ὦρα.

—Μὲ συγχωρεῖς, ἀγορησα... Ψιθυρίζει.

—Δὲν περῶνε! ἀπαντᾷ ἐκείνος. Ἰσά-ναι πὺ ἦρθες. Δὲν ἔχω μάθημα κι' ἔτσι θὰ πᾶμε ἁμέσως στὸ ἀτελιέ...

—Μὰ δὲν μπορῶ νὰ μείνω παρὰ μιὰ ὥρα...

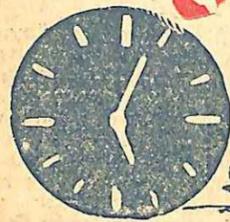
—Καλὰ. Ἀμα ποζάρεις τρία τέταρτα μὲ φθάνει. Μᾶς μένει λοιπὸν κι' ἕνα τέταρτο γιὰ νὰ τὰ ποῦμε.

Ἕνα χαμόγελο ἀμοιβαίῳ τελειώνει ἐξ-γλωττὰ τὴ συνεννόησι. Ὑστερα δύο γλυκὰ βλέμματα διάσταυρώνονται...

Αὐτὸ εἶναι! Λίγη φαντασία καὶ ἡ εἰκόνα συμπληρώνεται: Τὸ μοντέλο, ὁ ζωγράφος, τὸ μισοφωτισμένο ἀταμπλώ, τὸ αἰσθηματάκι. Ἕνας παλμός τῆς καρδιᾶς, μιὰ λεζούλα ἀγάπης καὶ μιὰ πινελιά στὸ μουσαμά!... Νὰ τὸ πὺ ὁμορφο ἀταμπλώ τῆς Ζωγραφικῆς τῶν Αἰώνων!

CHAQUE

Μεταμεσοονύκτιες Ἱστορίες



ΠΡΟΤΟΤΥΠΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. ΧΡ.
ΓΙΑΝΝΑΚΟ
—ΠΟΥΛΟΥ



Κάθησε δίπλα στὴ Λίτσα κουρασμένος, μισομεθυμένος καὶ νυσταγμένος...

Εδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες, κάποιος καλὸς κι' ἀγαπημένος μου φίλος, πὺ γιὰ τὴν κοινὴ μᾶς εὐκολία θὰ τὸν ὀνομάσουμε Γρηγόρη, ἔπαθε μιὰ μεγάλη συμφορά. Ἐρωτεύθηκε ἑλεεινὰ μιὰ γυναίκα τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου. Ἀλλὰ κι' ἡ γυναίκα αὐτὴ τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου ἔπαθε ἄλλη μεγάλη συμφορά: Ἐρωτεύθηκε τὸν Γρηγόρη.

Δὲν ξέρω ἂν αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία, πὺ ἄρχισε ὅπως εἶπαμε ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια καὶ τελείωσε ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες εἶνε τόσο ἐνδιαφέρουσα γιὰ νὰ κάνῃ κανεὶς τὸν κόπο νὰ τὴν ἐξιστηρήσῃ καὶ γιὰ νὰ κάνουν μερικὸ τὸ κουράγιο νὰ τὴν ἀκούσουν. Ἐκεῖνο πὺ εἶνε θέβαιο εἶνε τοῦτο: Ἀπόψε πὺ δὲν ξέρω πὺς μὸς ἦρθε στὸ μαυλὸ, μ' ἔβαλε τὰ αἵματα γιὰ νὰ σᾶς τὴν πῶ. Μιὰ,

λοιπὸν, καὶ μπλέξατε ἔτσι—τί νὰ κάνετε;—θὰ τὴν ἀκούσετε: Ἡ ἱστορία ἄρχισε μιὰ μεταμεσονύκτια ὥρα κάποιος χειμωνιάτικης βραδυᾶς στὸ μπάρ ἐνὸς πολὺ μεγάλου καὶ πολὺ ἀκριβοῦ ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν. Στὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἄλλων ντόπιων καὶ ξένων, ἔμεινε τὸν καιρὸ ἐκεῖνο κι' ἕνας ἀπ' τοὺς γνωστότερους βιομηχάνους τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ

κύριος αυτός είχε σαράντα ως σα-
ρανταπέντε χρόνια στην καμπούρα
του, διακόσια ως διακοσαπενήντα έ-
κατομμύρια στο χρηματοκιβώτιό
του, και μία συνηθέστατη σ' όλους
τους άντρες ιδιοτροπία : Νά μην του
ἀρέση ή γυναίκα του και να κυνη-
γή τις ξένες. Γι' αυτό δυο-τρεις
ή και τέσσερις πότε-πότε φορές
μέσ' το χρόνο, προφασιζότανε έκτα-
κτες δουλειές στην Αθήνα, άποχει-
ρετούσε τη γυναίκα του και τὰ παι-
διά του έγκαταλείποντάς τους πολύ-
τιμες συμβουλές, έσέπωνε ένα μι-
κρό μέρος άπ' τούς τόκους της πε-
ριουσίας του κι' άριθάριζε στην πρω-
τεύουσα για κάνα μήνα με μόνο άν-
τικειμενικό σκοπό να βρή μια γυ-
ναίκα όμορφη, εύκολη να κατακτη-
θή, και να μοιραστή μαζί της τὸ
τραπέζι του την κλίνη του και τούς
τόκους του.

Τὸν ίδιο εκείνο καιρό, ή Λίζα —
έτσι για την κοινή μας εύκολία πά-
λι θά ονομάζουμε την ήρωίδα μας,
— είχε σκοτωθεί κυριολεκτικῶς με
τὸ φίλο της. Κι' έπειδή εκείνος χω-
ρίζοντας δέν είπε ὁ άφιλότιμος να
θάλη τὸ χέρι του στην τσέπη και να
κάνη καμμία άρραία και μεγαλοπρε-
πή χειρονομία, τάφερε πολύ σκούρα.
"Εμεινε έκτεθειμένη στο σπιτονοικο-
κύρη της, στη μοδίστρα της και σ'
ένα σανατόριο της Πεντέλης που εί-
χε ὑπὸ την εϋθύνη της την κάτι πε-
ρισσότερο από προφυμαστική άδελ-
φοῦλα της. Η κατάσταση, δηλαδή,
άπαιτούσε άμέσως ένεργητικότητα
καί κεραυνοβόλο δράσι. Αυτό κατά-
λαβε κι' ή Λίζα. Κι' έπειδή μέσ' τὰ
τόσα χρόνια που είχε στη δουλειά
κάτι είχε πάρει τὸ αὐτί της για τὸν
κύριο άπ' τη Θεσσαλονίκη, έβγαλε
μπρός την έπιχείρηση και με τή θο-
ήθεια της τύχης, ενός στενοῦ και ά-
φωσιωμένου φίλου και συνεργάτου
της και της όμορφιάς της τὰ κατά-
φερε μιά χαρά : Τὸν πλεύρισε, τὸν
γνώρισε, τὸν τύλιξε. Τὰ κουβεντιά-
σανε πολύ γρήγορα. Κι' από τὸ πρῶ-
το βράδυ της γνωριμίας τους, ὕστε-
ρα από ένα μακρυνό και πολυέξοδο
περίπατο, έμειναν μαζί στο πολὺ με-
γάλο και πολὺ ακριβὸ ξενοδοχείο.

Ὁ Γρηγόρης — εκείνο τὸν καιρὸ
κι' αὐτός — εργαζότανε σὲ μιά ά-
πογευματινὴ έφημερίδα. Κι' ένα θρα-
δάκι ὁ άρχισυντάκτης του τοῦ έδω-
σε πρὸς έκτέλεσιν μιά πρόσκλησι.
Κάποιο μισοπνευματικὸ και μισοκο-
σμικὸ Σωματεῖο θά παρέθετεν ένα
έπισημο γεῦμα στίς αἰθουσες τοῦ
πολυ μεγάλου και πολὺ ακριβοῦ ξε-
νοδοχείου, πρὸς τιμὴν ενός άλλοε-
θνοῦς ανθρώπου, περαστικοῦ άπ' την
πατρίδα μας, που κατά πάσαν πι-
θανότητα ήτανε ποιητής. Σ' αὐτὸ
τὸ γεῦμα είχαν κληθῆ και μερικοὶ
ήμιεπίσημοι καθὼς και αντιπρόσω-
ποι τοῦ τύπου για ν' άποθανάτισουν
τὸ ιστορικὸ γεγονός στίς στήλες τῶν
έφημερίδων. Ὁ Γρηγόρης έπιεθάρ-
χησε, θεβαίως, στη διαταγή του άρ-
χισυντάκτου του, έφυγε λίγο νωρί-
τερα άπ' τὸ γραφεῖο του, ξυρίστηκε,
πῆρε τὰ τσουλούφια του, κοτσάρισε
τὸ σμόκιν του, και την ώρισμένη ώρα
έφτασε φρεσκότατος και έπισημότα-
τος στο γεῦμα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ παραπάνω χρειάστη-
καν να συμβοῦν για να έρθουνε μοῦ-
τρα με μοῦτρα μια μεταμεσονύκτια
ώρα κάποιος γειμωνιάτικης θρα-
δυᾶς στο μπάρ ενός πολὺ μεγάλου
και πολὺ ακριβοῦ ξενοδοχείου, ή Λί-

Μεταμεσονύκτιες

• • Ιστορίες • •

ζα κι' ὁ Γρηγόρης.

"Εκείνο τὸ βράδυ ή Λίζα καθότανε
μονάχη της στο μπάρ και περίμενε
την έπιστροφή του έραστοῦ της, που
είχε φύγει από νωρίς για να πάη σὲ
κάποιο σοβαρὸ συμβούλιο — έτσι της
είχε πῆ — και που άργούσε να γυ-
ρίση. Κι' ὁ Γρηγόρης άφου έπληξε
θανάσιμα άρκετὲς ώρες με τις προ-
πόσεις και τις διάφορες άλλες σά-
χλες που διανθίονε τὸ γεῦμα, κι'
άφου έχόρεψε ὅσο του έπέτρεπε ή δι-
άθεσή του, πέρασε με τρόπο στο
μπάρ για να πῆ ένα καφέ με την
ήσυχία του. "Εντελῶς τυχαία κάθησε
στο δίπλανὸ τραπέζακι της Λίζας.
Κι' από μιά άφορμη έπίσης έντελῶς
τυχαία έπίασανε κουβέντα. Φαίνεται
ὅμως ὅτι κι' οἱ δυο τους θρεθήκανε
σὲ στιγμὲς βαρυστημάρας, γενικῶς
άπογοητευσεως και πικρῆς μετανοί-
ας, γιατί ή συζήτησή τους ὕστερα ά-
πὸ τις πρώτες τυπικὲς κουβέντες πῆ-
ρε άμέσως ένα χαρακτήρα φιλικὸ, εί-
λικρινῆ, έμπιστευτικὸ. Με την πρῶ-
τῆ έπαφή ὁ ένας έκέρδισε τὴ συμ-
πάθεια τοῦ άλλου. "Υπάρχουνε άν-
θρώποι που δέν μποροῦνε να συνεν-
νοηθοῦνε ποτέ. "Υπάρχουνε ὅμως κι'
άνθρωποι που συνεννοοῦνται μέσα
σὲ δευτερόλεπτα. Με τὸ Γρηγόρη
και τη Λίζα έγινε τὸ δεύτερο. Μέ-
σα στη λίγο ώρα που μιλήσανε τὰ
είπανε ὅλα. Εἶπε εκείνος τὰ δικὰ
του, εἶπε εκείνη τὰ δικὰ της και
λυπηθήκανε κι' οἱ δυο.

Η έπιστροφή του κυρίου άπ' τη
Θεσσαλονίκη διέκοψε τὴ συζήτησή
τους σ' ένα κρισιμώτατο σημείο. Χω-
ρίς να δῶση καμμία σημασία στο
Γρηγόρη, κάθησε δίπλα στη Λίζα
κουρασμένος, μισομεθυμένος, νυ-
σταγμένος, ψιθύρισε κάποιο «παρ-
ντόν» ήπια δισαπτικά ένα θερμὸν και
κατόπιν την πῆρε κι' άνεθήκανε στο
δωμάτιό τους. Η Λίζα φεύγοντας
μόπορε χωρίς να γίνη αντιληπτή,
να σφίξη τὸ χέρι του Γρηγόρη και
να τοῦ πῆ σιγά :

—Θέλω να σὰς ξαναδῶ...
Και μιά και τῶθελε, εκείνος δέν
της τὸ άρνήθηκε.

Ξαναϊδωθήκανε και ξαναϊδωθή-
κανε, και ξαναϊδωθήκανε. Και τὸ ά-
ποτέλεσμα τῶν συναντήσεών τους ή-
τανε να πάθουνε τὴ μεγάλη συμφορά

Προσεχώς :

— « Κορίτσια πολυτελείας »

Τὸ νέο άθηναικὸ μυδι-
στόρημα τοῦ κ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ποῦ έλέγαμε άρχίζοντας τὴν ιστορία
μας : Ν' αγαπηθοῦνε παράφορα. Κι'
έτσι, χωρίς να καλοζυγίσουν τὰ
πράγματα, χωρίς να θάλουνε κάτω
μολῶδι και χαρτί, κάνανε τὸ σταυρὸ
τους, άγκαλιαστήκανε, φιληθήκανε,
κι' εἶπανε :

—"Εμπρὸς κι' ὅτι γίνει..."

Κι' ή έρωτικὴ ιστορία τους άρχισε
με μεγάλη αἰσιοδοξία, με ὠραία αγέ-
δια, με συγκινητικὸς ένθουσια-
σμούς. Η Λίζα, ή γυναίκα τοῦ έλα-
φρόκομου που είχε άρχισει πιά να
σισθάνεται άρκετὰ έντονα την κού-
ραση τοῦ σκληροῦ και άγάριστου έ-
παγγέλματός της, με άμέτρητον χα-
ρὰ δέχτηκε ν' αλλάξη τελείως τὴ
ζωή της και ν' άφοσιωθῆ στον Γρη-
γόρη. Κι' ὁ Γρηγόρης πάλι που ήταν
ένας βαρὺς, στοχαστικὸς, κλειστὸς
και μάλλον άπόκοσμος τύπος, κοντὰ
στη Λίζα έννοιωσε τὴν καρδιά του να
γεμίζει από μιά γλυκειά κι' άνέλπι-
στη γαλήνη. Τὸν πρώτο καιρὸ ή εὔ-
τυχία τους ήταν άτέλειωτη.

"Αλλὰ μόνο για τὸν πρώτο καιρὸ.
Γιατὶ μόλις έπέρασε ὁ πρώτος και-
ρὸς κι' ήρθε ὁ δεύτερος, και πολὺ
περισσότερο ὅταν ήρθε ὁ τρίτος, ή
κατάσταση ελάσπησε λιγάκι, για ν'
άποδειχθῆ ὅτι κι' οἱ δυο τους έκαναν
ένα τεράστιο σφάλμα ὅταν άποφασί-
ζοντας ὅτι άποφάσισαν δέν εζήτη-
σαν και τὴ συμβολὴ τοῦ μολυβιοῦ
και τοῦ χαρτιοῦ. Η άγάπη τους, βέ-
βαια, παρέμενε πάντοτε δυνατὴ, πα-
ράφορη κι' άκλόνητη, αλλά τὸ οἰκο-
νομικὸ πρόβλημα άρχισε να έμφανί-
ζεται τρομακτικὸ και άπαισιό. Γιατὶ
τὰ εισοδήματα του Γρηγόρη ήτανε
λίγα κι' οἱ άνάγκες της Λίζας ήτα-
νε πολλές. "Ητανε μαθημένη να ζῆ
με κάποια σχετικὴ πολυτέλεια, να
κάθεται σ' ένα σπίτι στοιχειωδῶς εὔ-
παροῦσαστο, ν' ακολουθῆ στο ντύ-
σιμό της τὰ τελευταία Παριζιάνικα
φιγουρίνια, κι' είχε, ὅπως ξέρουμε
και μιά αδελφοῦλα σ' ένα ξανατό-
ριο της Πεντέλης που ή κατάσταση
της ὅσο πῆγαινε και χειροτέρευε. Ὁ
μισθὸς τοῦ Γρηγόρη και κάτι λιγα-
άκόμα που έβγαζε από διάφορες έκ-
τακτες ψαροδουλειές δέν άρκοῦσαν
για να πετύχουν την Ισοσκελίση τῶν
προϋπολογισμοῦ. Μοιραίως, λοιπόν,
άναγκάστηκε στην άρχὴ να καταφύ-
γη σὲ ξένους κεφαλαίουχους — σὲ
κάτι καλοστεκούμενους φίλους του
που δέχθηκαν πρόθυμα να τὸν βοη-
θήσουν. "Αλλὰ κάποτε τους εζήτηθη-
σε κι' αὐτούς. Και τότε σημειώθηκε
τὸ πρῶτο κράχ.

Σάν τιμὸς και ειλικρινῆς άνθρω-
πος που ήτανε δέν κῦτταξε να ψευ-
τοπαλώση την κατάσταση. Τῆς τὰ
εἶπε ὅλα καθαρά και άντρίκια και τὴ
παρακάλεσε κλαίγοντας να χωρί-
σουνε. "Υπάρχει, βέβαια, μιά λύση.
της εἶπε στο τέλος: Να κάνουμε ὡ-
ρισμένες άβαρίες και να προσαρμο-
σοῦμε στην οικονομική μας ποαν-
ματικότητα. "Αλλὰ τότε δέν θά εἶ-
σαι μιά κομψή κι' ὠραία κυρία ὅπως
σὲ γνώρισα κι' ὅπως μ' άρέσεις. Θά
πρέπη να γίνης μιά νοικοκυροῦλα
της κακῆς ὠρας. Γι' αὐτὸ τὸ καλλι-
τερο εἶναι να χωρίσουμε, να με συ-
νηρέσης για τὸ κακὸ που σοῦκανο
βάζοντάς σε σὲ τόσους μπελάδες και
να κυττάης να ξαναφτιάξης πάλι
τὴ ζωή σου.

Η Λίζα δέν ήθελε ν' άκούση λέξη
άπ' ὅλα αὐτὰ. Θέλω ναμια μαζί σοι,
και να περῶ ὅπως περῶς κι' εἶσο
τοῦ εἶπε. Ὁ Γρηγόρης έπέμεινε πο-
λύ, αλλά κι' ή Λίζα έπέμεινε περισ-

σότερο. Κι' έτσι πῆρανε τὴ δεύτερη
βόλτα. Η Λίζα έξέκανε κάτι λιγα
έπιπλάκια που είχε για να πληρώ-
ση στο Σανατόριο της Πεντέλης δυο
καθυστερομένα μηνιάτικα και τὸ
τρέχον, έγκατέλειψε τὸ μικρὸ της
διαμερισμάτι κι' έγκαταστάθηκε
μαζί με τὸν Γρηγόρη σ' ένα έπιπλω-
μένο δωμάτιο πίσω άπ' τὸ Μουσείο
χωρίς να συμβουλευετα
πιά για τὸ ντύσιμό της
τὰ παριζιάνικα φιγουρί-
νια αλλά άπλῶς και μό-
νο μιά γειτόνισσά της μο-
διτροῦλα πουγε ένα άρ-
κετὰ μέτριο γούστο.

Μ' αὐτὲς τις συνθήκες
πέρασε άρκετὸς καιρός.
Σιγά - σιγά ή Λίζα κι' ὁ
Γρηγόρης συνήθισαν τὴ
νέα τους αὐτὴ ζωή, σκλη-
ραγωνήθηκαν στίς στε-
ρήσεις κι' ή άγάπη τους
βρῆκε τὴν εύκαιρία να
συνέλθη και να γαλήνη-
ψη. Μέσα σ' εκείνο τὸ μι-
κρὸ δωμάτιο που κοιτι-
κοῦσαν έπέρασαν ἀλη-
σιμόνητα έρωτικὰ βρά-
δια και κάτω άπ' τὸ γα-
μῆλό του ταβάνι έπλέξα-
νε τοῦ κόσμου τὰ ὄνειρα
για τὸ μέλλον τους. Κά-
ποια μερα, ὅμως, τὰ
πράγματα έπῆραν μιά
νέα έντελῶς άπρόβλεπτη
τοσπή: Ὁ διευθυντῆς και
ιδιοκτήτης της έφημερί-
δος που εργαζότανε ὁ
Γρηγόρης άποφάσισε να
κάνη οικονομίες. Και
πῶτα - πῶτα σκέφτηκε
ν' άραιώσει τὸ συντακτι-
κὸ του προσωπικὸ. "Επει-
δή, ὅμως, άν άπέλυε
έκείνος από τούς ὀποιους
ήθελε ν' άπαλλαγῆ θά ή-
τανε ὑποχρεωμένος να
τοῦς άποζημιώση σύμφω-
να με τὸ σχετικὸ εργατι-
κὸ νόμο, σάν έξυπνος άν-
θρωπος, μεταχειρίστηκε
άλλα μέσα για να τοῦς
ξεφορτωθῆ. "Επροσάθη-
σε να τούς θίξη στην έ-
παγγελματικὴ τους αξιο-
πρέπεια με κάθε δυνατὸ
τρόπο για να τοῦς αναγκά-
σῃ να παραιτηθοῦν.
Κι' ή αλήθεια εἶναι ὅτι
στο πρόσθετο εἶναι ὅτι
στο πρόσθετο τοῦ Γρηγό-
ρη δέν συνάντησε καμμία
δυσκολία.

Ὁ Γρηγόρης, ὁ καλὸς
κι' άγαπημένος μου φί-
λος, άπελπισμένος, συν-
τετριμμένος, με γαμένο
πιά τελείως τὸ ήθικόν
του, αλλά ειλικρινῆς και
τίμιος πάντα τὰ εἶπε ὅλα
της Λίζας και για δευτέ-
ρη φορὰ τὴν παρακάλεσε
να χωρίσουνε. "Η οικονο-
μική τους πραγματικότητα
βοισκίτανε πιά σὲ τέτοις
γάλι ὅστε να μην υπορῆ
να γίνη λόγος για μιά
νέα προσαρμολή. —"Ασ-
με να βοιλιάζω μόνος
μοι, της εἶπε. "Αλλὰ ή
Λίζα και πάλι άρνήθηκε
κατηγορηματικά. Κι' έτσι
έπῆρανε και τὴν τρίτη
βόλτα.

Αφήσανε τὸ δωμάτιο
που κρατούσανε πίσω ά-
π' τὸ Μουσείο και νῶ-

κίασαν ένα άλλο μικρὸ, σκοτεινὸ
και τραγωειδῆς μακρυνό, κατά τὸ
Κουκάκι. Κι' έπιχειροῦσαν ματαίως
να περάσουνε με κάτι λιγα που ε-
παίρνε ὁ Γρηγόρης από τὸ ταμειο ά-
νεργίας κι' από κάτι λιγώτερα τοῦ
έκέρδιζε κάνοντας μεταφράσεις δε-
ξιά κι' άριστερά. "Ὅτι γάλαγε, ὅτι
έσπαγε, ὅτι έλυωνε ήταν άδύνατο ν'

ἀντικατασταθῆ. Η Λίζα που από κυ-
ρία έστω και τοῦ ελαφρόκομου, ε-
γινε νοικοκυροῦλα τώρα είχε γίνει
μιά γυναικοῦλα. Μιά άσημαντὴ γυ-
ναικοῦλα χαμένη μέσ' τὰ δρομιάκια
της μακρυνῆς φτωγογειτονιάς. Κι' ὁ
Γρηγόρης που έδειξε για μιά στιγμὴ
ὅτι θά διεύγραφε μιά ίκανοποιητικὴ
δημοσιογραφικὴ σταδιοδρομία κα-
τάτησε ένας μεγάλος
κι' αξιοθρήνητος άποτυ-
χημένος.

Η άθλιότης τοῦς έπῆ-
ρε σβάρνα. Τούς άφαίρε-
σε κάθε δύναμι ν' αντι-
δράσουν, κάθε ὄρεξι να
παλαίσουν, κάθε διάθεσι
να κάνουν ὑπομονή. Κι'
ή τραγωδία τους είχε μιά
περιεργη λύσι: Μιά μέ-
ρα ὁ Γρηγόρης γάθηκε.
Κανένας ποτέ δέν έμαθε
τὴ γίνηκε. Διαδόθηκε μό-
νο πὼς μαρκάρισε μ' ε-
να φορτηγὸ καράβι κά-
ποιοι νωσσοῦ τοῦ έφο-
πλιστοῦ κι' έφυγε για τὴ
Νότιο "Αμερική.

Κι' ή Λίζα;... Ποτέ
δέν άκουσα να γίνετα
λόγος γι' αὐτὴν. Προ-
γῆες μόνο — κι' αὐτὸ ά-
κριβὸς μου ξαναθύμισε
τὴ θλιβερὴ αὐτὴ έρωτικὴ
ιστορία — κάποιος μου
εἶπε ὅτι τὴν εἶδε. Μένει
μαζί μ' ένα έμπορο ξη-
ρῶν καρπῶν άπ' τὸ Ξυ-
λόκαστρο σ' ένα πολὺ
μικρὸ και πολὺ φτηνὸ ξε-
νοδοχείο τοῦ Σταθμοῦ
Λαρίσης.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σοφὰ Λόγια

"Η φρόνησις εἶνε τὸ
συμπλήρωμα της δόξης.
(Τ α λ ε ὕ ρ α ν δ ο ς)
— Ὁ άνθρωπος που ά-
γαπᾶ με τὸ μυαλό του,
δέν άγαπᾶ.

(Κ α ν τ ἔ Σ ε β ι ν ι ἔ)
— Η ζωὴ εἶνε μιά άρ-
ρώστια από τὴν ὅποια
άσφαλῶς πεθαίνει κα-
νεὶς!

(Κ ο μ φ ο ὄ κ τ ο ς)
— Δέν ὠφελεῖ σὲ τίπο-
τα ὅτι σκέπτεται και λέ-
ει κανεὶς τὸ καλὸ, αν
δέν τὸ κάμη κιόλας.
(Θ ε ὀ φ ρ α σ τ ο ς)

— Η εὐθυκράσια εἶνε ὁ
θυρωρὸς τοῦ πνεύματος.
Δέν αφήνει να μποῦν στο
μυαλὸ ή να έγοῦν άπ'
αὐτὸ ὑπόπτες ιδέες.
(Ν τ ὠ ρ ε ν)

— "Αν πλήρῶν κανεὶς
έρχόμενος στον κόσμο,
άσφαλῶς φεύγοντας άπ'
αὐτὸν θά ζητοῦσε πίσω
να λεπτά του.

(Σ ο π ε ν ἄ ο υ ε ρ)
— Η ζωὴ εἶνε συμπό-
σιο, στο ὅποιο ὅμως πρέ-
πει να διαπληκτισθῆς δια
να καταλάβης τὴν καλύ-
τερη θέση.

(Σ α ρ ο α ἰ)

Ἐκλεκτοὶ στίχοι

Τὸ τραγοῦδι τοῦ γρύλλου

Γρύλλε, που μοίρεσαι τὰ βράδυα
τὸ θλιβερὸ σκοπὸ τὸν ίδιο
κι' ὄλο τὸν ίδιο, στὰ σκοτάδια
και στο φεγγάρι και με τ' άστρα,
σ' έρμιές σε γῶρες και σε κάστρα,
τὸ μυστικὸ σκοπὸ τὸν ίδιο...

Γενῆς περάσανε και χρόνια
κι' άκοῦσαν τὸ παράπονό σου
ή πρώτη νύχτα κι' ή αἰώνια
σ' έννοιωσε, γρύλλε, θά σε νιοῦση,
κι' ὅταν για πάντα θά νυχτώση
θά ζῆς ἐσὺ με τὸ σκοπὸ σου.

Και πόσο λίγο ἐγὼ σοῦ μοιάζω
και τὸ άστατό μου τὸ τραγοῦδι
χιλίους σκοπούς, χιλίους ἀλλάζω
—άποθυμιές, χαρές και πόνοι—
κι' ὄλο τὸ σβῶνουνε κι' οἱ χρόνοι
τὸ διαβατάρικο τραγοῦδι.

Γλυκειά ψυχὴ που κλαῖς τὰ βράδυα,
δός μου να μάθω τὸ σκοπὸ σου
πάντα τὸν ίδιο, στὰ σκοτάδια
και στο φεγγάρι και με τ' άστρα
σ' έρμιές, σε γῶρες και σε κάστρα,
δός μου να μάθω τὸ σκοπὸ σου...

Με τὸ ρυθμὸ σου να ταιριάσω
χαρές και λύπες σ' έναν τόνο,
τὴ θεία γαλήνη σου να πτάσω.
Και — σ' ένα γάλασμα κρυμμένος
να κλαῖω μονότονα θλιμμένος
μιά άγάπη μόνο κι' έναν πόνο.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ο σκοπός και το καθήκον της

Ο λόγος του κ. Νικολούδη

Ο λόγος τον οποίον εξεφώνησεν ο Υφυπουργός Τύπου και Τουρισμού κ. Θ. Νικολούδης προς τους θαυματούχους των ανωτάτων διοικήσεων πρωτεύουσας της 'Εθνικής Οργανώσεως Νεολαίας έχει ως εξής:

— Είμαι ευνώνμων προς τον κυβερνητικόν επίτροπον των οργανώσεων της 'Εθνικής Νεολαίας, όχι μόνον διά τους έννευεις λόγους που εξέφρασε πρό όλιγου αλλά διότι η πρόσκλησίς του μου παρέχει την ευκαιρίαν να έπικοινωνήσω μαζί σας και να ζήσω όλίγην ώραν μέσα εις την ατμόσφαιραν της νεότητός σας, της πρίστέως σας.

Μέσα εις την ατμόσφαιραν αυτήν αισθάνομαι διαγυρότερον την έννοιαν και μας δέν ήσκειτο εις τους δρόμους και τας πλατείας. Έτσι εφθασαμεν μίαν ή μέραν μέχρι του Σαγγαρίου και του Πειραιώς αιμόφυρτοι και έξουθενόμενοι διά

Ημείς που εξήσαμεν επί των επάλξεων την καταγίδα της ελληνικής κρίσεως, της οποίας τα ήρια έχομεν ή έκοψεις του μεγάλου πολέμου, και ή έκοψεις του κινήματος της 4ης Αυγούστου, ήμπορούμε να πούμε, ότι ο Ιωάννης Μεταξάς με την ιστορικήν του χειρονομίαν έσωσε την χώραν μέσα από τον ώκεανόν του αίματος και της λάσπης εις τον οποίον την ειχε κυλίσει ή γρασκοπία του κοινοβουλευτισμού, και έδωσεν εις το έθνος τα νέα περαά και τους νέους σκοπούς του.

Ο ξερός ατομικισμός και ή δημιουργία, βασικά γνωρίσματα και τα δύο του φιλελευθερισμού, υπήρξαν οι μεγάλοι έχθροι του έθνους. Χάρης στην ζωτικότητα της φυλής ή νέα Έλλάς έσημείωσε θεβαίως κατά περιόδους εκλάμψεις, προόδους και ήρωϊσμούς. Άλλ, εις την πρώτην αντίεξότητα των περιστάσεων, το πολιτικόν μας σύστημα, το οποίον δέν προϋπέθετε ούτε πειθαρχίαν ούτε συνοχήν, ούτε συντονισμόν προσπαθειών, ούτε γενικόν πνεύμα αγώνος, έρριπτε την χώραν προς τα όπισω και έδαφικώς, και ήθικώς, και πνευματικώς.

Έτσι μετά την κατάρρευσιν του μετώπου της Μικράς Ασίας ή Έλλάς εισήργητο φανερά πλέον εις μίαν μεγάλην έθνικήν κρίσιν, διότι έκτος της πολιτικής έξερορηγνύετο και ή κοινωνική μας κρίσις, με την εισβολήν έντός του άσθενούς ελληνικού οργανισμού του μεγάλου μεταπολεμικού έγθρου της ανθρώπινης, του κομμουνιστικού, με τας θεωρίας και την προπαγάνδαν του ιστορικού ύλισμού. Έντός όλων ή γνώσιμος ήθική προσοπισμός του έθνους ήλλοιούτο και κατέπιπτε. Η ήθική και κοινωνική μας ζωή έγνωρίσεν ήλας τας ήλίθειαις και όλους του έξευτελισμούς των χρόνων κάθε περιόδου, χρόνον κατά τους οποίους ή εις το έσωτερικόν ένωσάντεται, ο ασήπ, ή από το έξωτερικόν εισβάλλει ο ύποδοκός.

Χάσις εις την θείαν ποδύριαν ή Έλλάς εύρέθη διαθέτουμε εις την ώραν της

μεγάλης της δυστυχίας άφθορον και άκμαίον τον Ιωάννην Μεταξά.

Άλλά που αι γενικώτεροι ευθύνοι της παγκοσμίου κρίσεως; Ο έξρευνητής των αίτιών του μεγάλου πολέμου δέν έκουράσθη ν' άνεύθη τον ύπεύθυνον της μεγάλης αυτής συμφοράς, ή οποία έπληξε τον κόσμο. Ο φιλελευθερισμός του 19ου αιώνος αφού περιέπλεξε την ζωήν της ανθρωπότητος εις άπειρα αδιέξοδα πολιτικά και οικονομικά, έξαπέλυσε και τον πόλεμον, διά να κορέσει με αίμα την δίψαν των θεών του. Μέσα εις τον μεγάλον αυτόν κλύδωνα ή Έλλάς θα διετήρη την ψυχραιμίαν της και την λογικήν των συμφερόντων της, άν χάρις εις τή φιλελευθερον σύστημα ή διπλωματία μας δέν ήσκειτο εις τους δρόμους και τας πλατείας. Έτσι εφθασαμεν μίαν ή μέραν μέχρι του Σαγγαρίου και του Πειραιώς αιμόφυρτοι και έξουθενόμενοι διά



Ο Υφυπουργός Τύπου και Τουρισμού Θ. Νικολούδης.

να ταλαιπωρηθώμεν ακόμη μέχρι τελείας έξαντλήσεως επί μίαν δεκαπενταετίαν περίπου με τους δημοκρατικούς πειρατισμούς και τας φθισίωςας κυβερνήσεις των κοινοβουλευτικόν πλειοψηφιών...

Ο Ιωάννης Μεταξάς ο οποίος εις κάθε στάθμην της ελληνικής κρίσεως υπήρξεν ο Έλληνας, ο μοναδικός που έβλεπε και έσκέπτετο, έλεγε με τον νοήν του ότι σύστημα που ώδήγησε την ανθρωπότητα και την Έλλάδα εις τοιαύτα αποτελέσματα, σύστημα που εις τον καθορισμόν της έννοιας του κράτους έξεκίνα από μίαν άοριστίαν, την άοριστίαν ότι το κράτος είναι ή νομική έκφρασις του έθνους, δέν ήμπορούσε να είναι σύστημα άναποκρινόμενον εις τας ανάγκας του ανθρώπου και της Έλλάδος. Και άνεξήτισε το σύστημα εκείνο, το οποίον επιτάσσον οι φυσικοί νόμοι της ζωής μας, εις νόμοι ένειναι, οι οποίοι έχοράγησαν εις την ζωήν των λαών από της ήμέρας κατά την οποίαν ένας άνθρωπος μέσα εις μίαν ομάδα ανθρώπων έτεβλήθη και ένυβέονησε. Αυτό είναι το σύστημα το ιεροσυνικόν.

Και όστιν ο έκσυλισμός του κοινοβουλευτισμού μας ή διαφθορά των γραμμάτων, ή άδυναμία του κράτους, ή έκπνοια όλων των ήθικών και ποσοπικών αξιών ήνοιγε διάπλατα την θύραν της χώρας

εις την άναρχίαν, ο Ιωάννης Μεταξάς με χέρι σταθερό έκοψε ως γόρδιον δεσμόν την νύκτα της 4ης Αυγούστου το άγωνιώδες ελληνικόν πρόβλημα.

Και επειδή μας ειχε τεθή καθαρά το δίλημμα της έκλογής μεταξύ της έρυθράς θρησκείας, την οποίαν προϋπέθετεν ο φιλελευθερισμός και της κίανης θρησκείας την οποίαν συνεπήγετο το ιεραρχικόν κράτος ο Ιωάννης Μεταξάς δέν έδίστασε. Προέκρινε και επέβαλε την δευτέραν.

Τί είναι λοιπόν αυτό το νέον κράτος της 4ης Αυγούστου, δογματικώς, θεωρητικώς, έρωτά, ή αντίδρασις. Διότι οι άνθρωποι που δέν έγνωρίσαν παρά την θρησκείαν της άνησεως και δέν ήσκησαν παρά το επάγγελμα της φθοράς και της καταπτώσεως μας άρνούθησαν και δογματικώς δυνατότητα.

Άς τοις άπαντήσωμεν λοιπόν διά πολλοστήν φοράν. Η θεωρία του νέου κράτους δέν είναι νέα έντελώς, διότι τίποτε το νέον ύπό τον ήλιον. Πάντως εις τους νεωτέρους χρόνους επήγασεν εκ της ανάγκης των πραγμάτων εκ μίας άνάγκης άγωνιστικής που ύπηγόρεισεν το ένστικτον της αυτοσυντηρήσεως ώρισμένων λαών, τους οποίους ειχε πλΐξη εις τα κάγια το διαλυτικόν μικρόθιον του ιμπεριαλισμού, εις ώρας δοκιμασίας και έξαντλήσεως όπως και ήμεν έδώ.

Ητο προφανές ότι τα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα μας ώδηγοΰσαν εις άλλους τρόπους διακυβερνήσεως, εις άλλωτέρας λογικιας, εις περισσοτέρας πράξεις, εις μίαν άμειωτέραν αντιπροσώπευσιν και διαχείρισιν των συμφερόντων. Δότι ήμεν άνομόμηθα ότι ο άριθμός ήμπορεί να κυβερνήσει τους λαούς, ότι ή ψήφος, αι άνάγκαι, αι άπυτήσεις όλων των πολιτών δύνανται να έχουν ίσην σημασίαν. Και αφού έξεκινήσαμεν από την άρνησιν του φιλελευθερισμού, όστις ένέννησε το κοινοβούλιον, την δημογυρίαν, την νυαλλαγήν, την άνομύην και από την άρνησιν του ιστορικού ύλισμού, όστις καθιέρωσεν ως δόγμα την πάλην των τάξεων, την κατάργησιν της έννοιας της πατρίδος και της πνευματικής ζωής, την έγκαθίδωσιν της θρησκείας του στοιάγου μεταξύ άμείωτων μαζών, αι όποιαι θα κατέληγον μίαν ήμέραν ως ασέλγηαν ήδη να άλληλοσπαράσσονται ώσαν θηρία της ζούγκλας, διεννόσφαμεν, ως θέσις, πλέον τους σκοπούς μας. Σήμερα είμεθα σαφώς κηθωρισμένοι και ως καθεστώς και ως δόγμα.

Άνομόμηθα τον φιλελευθερισμόν διότι ύπρέτει το άτομον και τας μεμονωμένας ένδιωλώσεις του και προσκρίναμεν το ολοκληρωτικόν κράτος, το οποίον ύπρετει τα ήθικά και ύλικά συνωφέροντα του συνόλου. Μεταξύ κρατικής έξουσίας και άτομικών έξουσιών δέν έδίστασεν ο Ιωάννης Μεταξάς. Διότι αι νέν άτομικαι έξουθειαι εκτρέφουν την άτασίαν και την ένομήσιν. ή δέν κρατική πειθαρχία έξασσάνει την τάξιν, και άναπτύσσει το κηθολικόν, το ήθικόν πνεύμα.

Άλλά διά να έξηγηθώμεν σαφέστερα,

(Συνέχεια στο προσεχές)

Τα ενδιαφέροντα δικαστηρίου

Με δόσεις

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ



Η εποχή μας είναι σφή σε οικονομικούς συνδυασμούς. Έφφρόντισε ν' ανακαλύψει τρόπον, ώστε τα μέτρα βαλάντια να μη μελαγχολούν μπροστά στα άφθονα αγαθά της. Έθέσπισε, λοιπόν, το σύστημα των δόσεων και ειπε: —Φτωχέ μισωτέ, που χύνεις ένα μήνα τον ιδρώτα σου για να εισπράξεις στο τέλος τρεις κι' έξήντα, γιατί να μην έχης το κουστούμι σου; Γιατί να μην έχης το ραδιόφωνό σου; Γιατί να μην έχης το αυτοκίνητό σου; Γιατί να μην έχης την ηλεκτρική κουζίνα σου; Τέκνον του είκοστού αιώνος δέν είσαι κι' εσύ; Γιατί να μην άπολαύσης τα αγαθά του;

Και επειδή ο φτωχός μισωτός γέμισε μελαγχολίαν, σκεπτόμενος πως ο ταλαίπωρος μισθός του ήταν πολύ άναμικτός για ν' άνθξει σε τόσα βάρη, οι ευγενέστατοι εκπρόσωποι των κομπινών της εποχής έσχυσαν στο αυτό του και του εξήγησαν: —Δόσεις, καθόμενε! —Πώς; —Με δόσεις θα τα πάρης. —Με κανά δυό ψωροκατοστάριχα τον μήνα;

Αυτή την φωνή της εποχής την άκουσε από δέκα στόματα ο κ. Τσιμπιρόλης κι' έγορητεύη. Έσκέφθηκε ότι το σύστημα των δόσεων είναι το δώρον του Θεού προς τους φτωχούς ανθρώπους και αισθάνθηκε την καρδίαν του να πλημμυρίζει από ευγνωμοσύνην. Ένόμιζε τον άσπρη, έξαυρα, θρηώ άνήμερο κι' έβλεπε πως ήταν άνωρωπος του Θεού κι' αυτός, πρόθυμος να έκτελέσει τις έντολές των ώρανών:

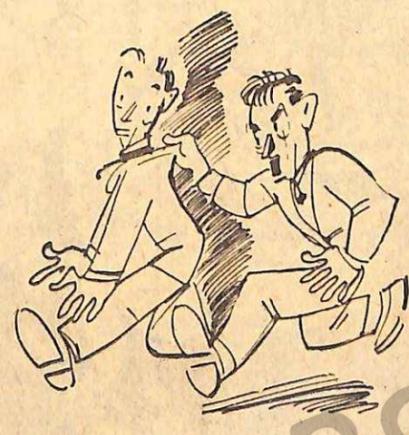
- Μ' ένα τοακοσάρι!
- Τήν βδομάδα;
- Τόν μήνα, άγαπητέ μου!
- Θ' άποκτήσω κουστούμι;
- Τριών χιλιάδων!
- Και έπροχώρησε:
- Ραδιόφωνο είπατε;
- Βέβαια.
- Πόσο κάνει;
- Τί σάς νοιάζει;
- Γιατί;
- Πεντακόσες δραχμές τον μήνα θα πληρώνετε!

Θα επλήρωσε ένα πεντακόσας και θα άποκοΰσε ραδιόφωνο; Θα το έβαζε στο σπίτι του και θα έβροντούσε ή γειτονιά! Άλλά ή ανάγκη γεννά την ανάγκη και κεντά την όρεξιν ή ίκανοποίησίς των.

- Ένα ώρολογάκι της χειρός...
- Δέ θέλω.
- Με ένα εκατοντάδραχμον τον μήνα.
- Είμαι καλά;
- Υπέροχη μάσκα Έλβετικής, κύριε.
- Τί ήταν ένα εκατοντάδραχμον; Μηδέν! Του ήτο τόσο άπαραίτητο το ώρολογάκι της χειρός, ώστε δέν το έσκέφθηκε ο άνθρωπος περισσότερον. Ύστερα προχώρησε ακόμη. Με μιά μικρή προσθήκην στο

ρεΰμα που επλήρωσε κάθε μήνα, μπορούσε ν' άποκτήσει και ηλεκτρική κουζίνα. Μπορούσε να άποκτήσει, ακόμη, και ένα σαλονάκι, ώστε να πάψη αυτή ή φοβερή γύμνασι που παρουσίαζε το σπίτι του!

Εϋλόγησε τις οικονομικές κομπίνες των ανθρώπων ο κ. Τσιμπιρόλης! Το θαύμα των πέντε άρτων που έθρεψαν όλοκληρον λαό ήταν μηδέν μπροστά στο θαύμα του μισθού που έξαυρικά έλυσε όλα τα προβλήματα που τον άπασχολούσαν. Άλλά φευ!... κανένα θαύμα δέν κρατά πολύ εις την ζωήν. Και με τον πρώτο μήνα άρχισαν οι σφίξεις. Έπληρωσε από δω, επλήρωσε από κει, έσπινγε το ζουναρι, έ-



—Ωρμησε να μου βγάλη το σακκάκι καταμεσής του δρόμου!...

- Ξαναπλήρωσε από δω, έξαναπλήρωσε από κει, ξανάσπινγε το ζουναρι περισσότερο, έως ότου άρχισε ο άνθρωπος ν' αγωνιά.
- Καλημέρα σας.
- Καλημέρα σας, κύριε.
- Το εκατοντάδραχμον παρακαλώ.
- Πώς είπατε;
- Χαίρετε κύριε.
- Χαίρετε.
- Το πεντακοσιδραχμον παρακαλώ
- Άλλά δέν έχω πράχματα...
- Σάς γαιρετώ κύριε.
- Καλώς τον...
- Το τοιακοσιδραχμον παρακαλώ.
- Ήταν ένας στατός από άνθρωπος που τον πολιορκούσε και...
- ...δέν είχα ήσυχία κ. πρόεδρε. Παντου χέρια άπλωμένα μπροστά μου... Στο γραφείο μου μ' έπεριμέναν άλλοι, στο σπίτι μου άνεδοκατέβηκαν άλλοι, στους ήθόμους έφεραν βόλτες άλλοι, το διακοσάρι του ο ένας, το τοακοσάρι του ο άλλος, το τετρακοσάρι του ο τρίτος, το πεντακοσάρι του ο τέταρτος. Έρχαν να πληρώσω τον έναν επρόφτανε ο άλλος. Ήσπινγε άπο δω ν' άποφύγω τον έναν, έσπινγε από

νω στον άλλο, έκανα να φύγω από τον άλλον μου έφραζε τον δρόμον άλλος. Φτωχός άνθρωπος είμαι, τρία χιλιάριχα πέρνω όλα-όλα, σε ποιόν να πρωτοείδινα;

- Χρωστούσες;
- Μάλιστα.
- Τότε λοιπόν;
- Το σύστημα των δόσεων. Μου κατέσχεσαν το ραδιόφωνό μου, μου έδωσαν την ηλεκτρική κουζίνα, μου πήραν από το ρεΰμα του σπιτιού μου, μου πήραν από το χέρι το ρολόι, μου κατέσχεσαν και τα βιβλία που είχα πάρει, τίποτε δέν μου άφίκαν. Έκόντευα να τρελλαθώ, δηλαδή έτρελλάθηκα, κ. πρόεδρε, έχασα τα μυαλά μου. Πείνα, αγωνία, κυνήγι, χτυποκάρδι όλη μέρα.

- Έν τέλει;
- Μου έμεινε μόνο το κουστούμι.
- Γι' αυτό και έδειρες τον ράφτην;
- Όχι.
- Άλλά;

—Ωρμησε να μου βγάλη το σακκάκι καταμεσής του δρόμου. Μου λείει τα λεφτά, έχεις τρεις μήνες να πληρώσης. Δέν έχω προς το παρόν του λέω, να συνέλθω και θα στα πληρώσω. Με πλησιάζει, λέω τι διάλογο θα κάνει; Άπλώνει τα χέρια και κάνει να μου βγάλη το σακκάκι. Έ, τότε πλέον δέν κράτησα. Γιατί βρισκόμαστε μέσ' την Όμόνοια και μαζεύτηκε κόσμος που μου έκανε καζούρα τον έσπρωξα λιγάκι. Μ' έσπρωξε περισσότερο. Τόν έσπρωξα περισσότερο, μ' έσπρωξε ακόμη περισσότερο. Άπό κει και πέρα δέν θυμάμαι.

- Δέν θυμάσαι;
- Όχι.
- Του μαύρισες τα δυό μάτια!
- Μου ειχε μαυρίσει το δικό μου μάτι.
- Καλά. Κόθιασε κάτω.
- Εύχαριστώ, κάθουμι κάτω.

Σηκώνεται επάνω ο εισαγγελεύς και άνοίγει τους άκούους του: —Άπατεών! Και έκπινδονος άπατεών. Μόνοι σας άκούσατε κ. δικαστάι πίων ανθρώπων τα χέρια ήθελ; να καταχρασθή. Τήν βαρύτεραν των ποινών!

Λέγει και ο συνήγορός του: —Δέν πταίει ο πελάτης μας κ. δικαστάι. Πταίουν αι δόσεις. Το έγκληματικόν αυτό σύστημα, φοβερά παγιά δέ όλα τα ισχύα βαλάντια.

Είκοσι ήμερας φυλακή. Η οποία μεταφραζόμενη εις γρήμα κάνει δραχμές δυό χιλιάδες. Άναστενάζει ο δυστυχής κατηγορούμενος. Άλλά ο πρόεδρος είναι άνθρωπος σύγχρονος και ευγενικός: —Θα πληρωθ ή εις πέντε δόσεις...

Δ. ΨΑΘΑΣ

‘Υστερ’ από τόν χορό

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

Τὸ ξενοδοχείο ἦταν ἀνάστατο. Μία ζωηρή κι' ἀσυνήθιστη κίνηση εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὸ πρωί. Οἱ ἀπέραντες αἰθούσες φαγητοῦ καὶ τὰ σαλόνια ἀλλάζαν ὄψη. Ὅλο τὸ προσωπικὸ εἶχε ριχθῆ μετὰ τὰ μούτρα στὴ δουλειά.

Καὶ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς φασαρίας ἦταν ὁ χορὸς ποὺ εἶχε ἀναγγεῖλει γιὰ τὸ βράδυ ἡ διεύθυνσις τοῦ ξενοδοχείου. Χάρην ποικιλίας, ὁ χορὸς αὐτὸς θὰ ἦταν μιὰ ἐναπαράστασις τῶν «μπάλ-μυζέτ», τῶν λαϊκῶν αὐτῶν χορῶν ποὺ δίδονται στὰ ἐπιπέδικα κέντρα τοῦ Παρισιῦ.

Ἡ ἰδέα εἶχε ἐνθουσιάσει ὅλο τὸν κόσμον. Γιὰ ἓνα βράδυ τοῦλάχιστον τὰ φράκα τῶν κυριῶν καὶ οἱ πολυτελεῖς τουαλέττες τῶν κυριῶν θὰ ἔμεναν κρεμασμένες στὶς ντουλάπες. Οἱ γυναῖκες θὰ φοροῦσαν μιὰ κοντὴ μαύρη φούστα καὶ μιὰ κόκκινη ἢ πράσινη ποδίτσα. Καὶ οἱ ἄντρες ἓνα παλτὸ πανταλόνι, μιὰ χρωματιστὴ μπλούζα καὶ κανένα βρώμικο κασκέτο στὸ κεφάλι.

—Ὅτ' ἀμεταμφορῆστε, δεσποινίς; ῥώτησε τὴ δασκάλα τῆς μικρότερης ἀπ' τὶς τρεῖς ἀδελφές Ντέ Μπωλιέ.

—Τί ἀνόητες ἐρωτήσεις εἶναι αὐτές ποὺ κάνεις. Ἐρεῖς πολὺ καλὰ ὅτι δὲ συνηθίζω νὰ μεταμφιεζομαι.

—Ὅυτε καὶ θὰ χορεύσετε; —Ποῖς εἶπε τέτοια πράγμα;

Ἡ μικρὴ ἀδελφὴ, ἀφοῦ ἱκανοποίησε τὴν περιέργειά της, πῆγε νὰ βοῆ τις ἄλλες ἀδελφές της στὸ σαλόνι.

Ἡ πλουσία οἰκογένεια Ντέ Μπωλιέ ἀπετελεῖτο ἀπὸ πέντε πρόσωπα: τὶς τρεῖς δεσποινίδες, τὴ μητέρα τους καὶ τὴ γιαγιά τους. Στὸ Παρίσι εἶχε μιὰ θαυμασιὰ ἰδιόκτητη βίλλα. Γιὰ νὰ κάνουν, ὅμως, τὰ κορίτσια λίγο κἀί, ἀποφασίσθηκε νὰ περάσουν μερικὲς ἐβδομάδες στὸ πολυτελές αὐτὸ ξενοδοχείο τοῦ Σαμουί — ἓνα ἀπὸ τὰ πλεῖστα σύγχρονα κέντρα τῆς Γαλλίας γιὰ χειμερινὰ σπό.

Οἱ τρεῖς ἀδελφές ἦταν μεταξύ δεκατριῶν καὶ δεκαπεντῶν ἐτῶν. Ἡ μητέρα εἶχε μὲλιως ἀπορορημένη ἀπὸ τὶς ἐκδρομὲς καὶ τὶς διασκέδασεις καὶ ἔτσι δὲν εἶδνε καθόλου προσοχὴ στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν της. Ἡ γιαγιά τέλος εἶχε περάσει τὰ ἐξήντα, ῥόθμιζε ὅλα τὰ ζητήματα τῆς οἰκογενείας κι' ἐπαίρνε μόνη της ἀποφάσεις, χωρὶς νὰ ρωτᾷ κανένα. Εἶχε ὀρισμένες ἀρχές, τὶς ὁποῖες ἤθελε ὀπωσδήποτε νὰ ἐφαρμόζῃ. Παραδείγματα ἦσαν ἓνα πράγμα ποὺ δὲν μπορούσε νὰ γωνιάσῃ ἦταν ὅτι ἡ δασκάλα γόρευε, μόλις τῆς ἐδίνετο ἡ εὐκαιρία, μπροστὰ στὶς μαθήτρι-

ές της.

Κι' ὅμως δὲν εἶχε δίκιο ἡ μητέρα τῆς κ. Ντέ Μπωλιέ νὰ ἐκνευρίζεται.

Στ' ἀλήθεια, τὶς πρώτες μέρες ποὺ εἶχαν ἔρθει στὸ ξενοδοχείο, ἡ δασκάλα κάθε βράδυ γόρευε ὡς τὰ μεσάνυχτα. Οἱ νεαροὶ δανδῆδες δὲν τὴν ἤξεραν ἀκόμη καὶ νόμιζαν πὺς ἦταν κανένα μέλος τῆς οἰκογενείας Μπωλιέ. Μόλις, ὅμως, ἔμαθαν τὴν πραγματικὴ ἰδιότητά της, κανεὶς πιά δὲν τὴν γόρευε. Γι' αὐτὸ κι' ἐκείνη μόλις τελείωνε τὸ φαγητὸ ἐγκατέλειπε τὴν τραπέζια κι' ἀνέβαινε στὸ δωμάτιό της

γούστο καὶ δημιουργοῦσαν ἀληθινὴ ἀτμόσφαιρα ἀπάγκιου κέντρου. Ὁ φωτισμὸς εἶδνε ἓνα γλυκὸ κόκκινο χρῶμα στὶς αἰθούσες καὶ οἱ τοῖχοι ἦταν σκεπασμένοι ἀπὸ γκιρλάντες καὶ ποικιλόχρωμα μικρὰ φαναράκια. Ὅλα τὰ δωμάτια ἦσαν ἀσφυκτικὰ γεμάτα καὶ ἰδίως τὸ μπάρ, ὅπου βρισκόταν καὶ ἡ ὀρχήστρα. Ὅλοι ἦσαν μετεμφορῆμένοι ἐκτὸς ἀπ' τὴν μητέρα τῆς κ. Ντέ Μπωλιέ, ἀπὸ μερικὲς ἄλλες ἡλικιωμένες κυρίες καὶ, φυσικὰ, ἀπὸ τὴ δασκάλα τῶν τριῶν κοριτσιῶν. Ἡ τελευταία, ὅμως, αὐτὴ φοροῦσε ἓνα πολὺ ὁμορφο βραδυνὸ φόρεμα μὲ ἀριστὰ μεγάλο ντεκολτέ, ποὺ ἄφηνε γυμνοὺς τοὺς κάταστρους καὶ λαχταριστοὺς ὤμους της.

Ἡ κ. Ντέ Μπωλιέ καὶ οἱ τρεῖς κόρες της πρότιμοσαν νὰ κἀθόνται στὸ τραπέζι τους καὶ νὰ διασκεδάσουν, προσπαθώντας νὰ ἀναγνωρίσουν τὶς μετεμφορῆμένες κυρίες ἢ φιλοφρόντας μετὰ τοὺς κυρίους τῶν γειτονικῶν τραπέζιων. Ἡ γιαγιά εἶχε χαρτωμένα τὰ βλέμματά της ἐπάνω στὴ δασκάλα καὶ δὲν τῆς διέφευγε οὔτε ἡ παραμικρότερη κίνησίς της. Γιὰ τὰ ἐγγονάκια καὶ τὴν κόρη της ἦταν ἐπιεικῆς. Στὸ κάτω-κάτω μιὰ κυρία ἢ μιὰ δεσποινὶς τοῦ κόσμου μπορεῖ νὰ παρασυρῆ καὶ λίγο, ἐνῶ μιὰ δασκάλα πρέπει νὰ τηρῆ ὅλους τοὺς τύπους καὶ τὰ προσήματα, γιὰ νὰ δίνῃ τὸ καλὸ παράδειγμα στὶς μαθήτριές της.

Μιὰ ὥρα εἶχε ἤδη περάσει καὶ ἡ καυμένη ἡ δασκαλίτσα δὲν εἶχε ἀκόμη γορέψει οὔτε ἓνα χορὸ. Κανεὶς δὲν ἐρχόταν νὰ τὴν καλέσει.

Ὁ πρῶτος ποὺ τὴ σκέυθηκε, ἦταν ὁ νεαρὸς καὶ συμπαθητικὸς Ἄγγλος ποὺ δὲν ἦσαν καθόλου ἐνόημοι. Τὴν πλησίασε, ὁποκλήθηκε, στῆς ἐγγύτητάς της μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ' ἐπὶ τὴ μέση κι' ἀρχισε ἀμέσως νὰ στροβιλίζῃ μαζί της ἐπάνω στὴν πίστα. Μὲ τὸ χεῖρ' ἐπὶ τὴν τσέπη καὶ τὸ τσιγάρο στὰ χεῖλη, ὁ νέος αὐτὸς εἶχε ἓνα μὸρτικο ἔμφος ποὺ θύμιζε ἀληθινὸ ἀπάγκι.

Ἡ μουσικὴ εἶδνε ἓνα ἐξαιρετικὸ τόνο καὶ πολὺ ζωὴ στὴν εὐθυμὴ αὐτῆς συγκέντρωσι. Τὰ κομμάτια ποὺ ἐκτελοῦσε, ποτὲ δὲν τὰ ἐπαίξε ὡς τὸ τέλος. Ἐκεῖ ποὺ ἄκουσε ἓνας παθητικὸ ταγκὸ, ξαφνικὰ τοῦ ἔσπασαν τ' αὐτιά οἱ δυνατὲς νότες μιᾶς δαιμονισμένης ρούμπας. Κι' ἐνῶ ἐπαίξε ἓνα ἀμερικάνικο φῶξ-τρότ, τὸ γυροῦσε ἀποτόμως στὸ χαρακτηριστικὸ καὶ ακουστό ἐκείνο βάλς ποὺ χαλάει κόσμον στὰ λαϊκὰ κέντρα τοῦ Παρισιῦ.

Κάποια στιγμή ἔβδαν μπρὸς τὶς καντρίλλες. Ἡ ὁμορφὴ δασκάλα, ἀφοῦ σὲ διάστημα λίγων λεπτῶν πέρασε ἀπ' τὰ χεῖρα τεσσάρων καθαλλιέρων, ξανάπεσε, τὲ-



Μὲ τὸ χεῖρ' ἐπὶ τὴν τσέπη καὶ τὸ τσιγάρο στὰ χεῖλη ὁ νέος αὐτός...

νὰ κοιμηθῆ. Εἶχε συγχθῆ τὸ περιστάλλον τοῦ ξενοδοχείου κι' ἔβρισκε ὅλους τοὺς πλουσίους τύπους ποὺ τὸ κατοικοῦσαν γελοίους καὶ γεμάτους προσποιήσι. Ἐν τούτοις, ὁ κανὼν εἶχε καὶ μερικὲς ἐξαιρέσεις:

Δύο-τρεῖς κυρίες ποὺ καταδεχότανε νὰ μιλήσουν μαζί της, ἓνας νεαρὸς Ἄγγλος ποὺ δὲν εἶχε ἔγνος νομισμοῦ ἐπάνω του καὶ τέλος οἱ μουσικοὶ τῆς ὀρχήστρας, οἱ ὁποῖοι ἦταν παιδιὰ γεμάτα κέφι καὶ ποὺ τὴν συμπαθοῦσαν πολὺ. Ἀπεδείκνυναν ἄλλωστε τὴν συμπάθειά τους παίζοντας, ἔταν ἐκείνη ἐπύχαινε νὰ εἶναι στὴ σάλα, τὰ ἀγαπημένα της κομμάτια.

Τὰ σαλόνια ἦταν στολισμένα μὲ πολὺ

ΑΙ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΜΑΣ

Στὸ φύλλο 561 (29 Ἰουνίου);

ἓνα μουσικὸ τεμάχιο:

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΟΥΣΕ ΤΟΥ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

«ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ!» (ταγκὸ)

Στὸ φύλλο 562 (6 Ἰουλίου);

Ὁ κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν
διηγείται

Τὸν πρῶτο του ἔρωτα

Στὸ φυλλο 563 (13 Ἰουλίου) ἀρχίζουν τὰ:

«Κορίτσια πολυτελείας»

Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Στὸ φύλλο 564 (20 Ἰουλίου) ἀρχίζει:

Μιὰ πρωτότυπη νουβέλλα, γραμμένη ἀπὸ 5 Ἑλληνας συγγραφεῖς, τοὺς κ. κ. ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΝ, ΑΔ. ΣΑΚ ΕΛΛΑΡΙΟΝ, ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΝ καὶ ΔΗΜ. ΨΑΘΑΝ:

Ἡ Τζέννη κάνει μεγάλη ζωὴ

ΕΠΙΣΗΣ

Ἀπὸ τῆς 29 ἸΟΥΝΙΟΥ ἢ «ΕΒΔΟΜΑΣ» θὰ ἔχη

διπλᾶ πολύχρωμα ἐξώφυλλα

ΚΑΙ

Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς ἸΟΥΛΙΟΥ, θὰ ἐκτυπῶνται σὲ

χάρτην πολυτελεῖ

εἰδικῶς παραγγεληθέντα εἰς Εὐρώπην πρὸ τριμήνου

Π

Ὅλα τὰ φύλλα μας μὲ

ΣΕΛΙΔΕΣ

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

λος, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ...μονίμου καθαλλιέρου της, τοῦ συμπαθητικοῦ Ἑγγλέζου.

Ἡ γιαγιά ἔβλεπε ὅλες αὐτὲς τὶς σκηναὶς καὶ τῆς ἀνέβαινε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ νέα διόλου δὲν τὴν πρόσεχε.

Καθὼς γόρευε μὲ τὸν Ἄγγλο, ἔσπασε ξαφνικὰ ἡ μπρετέλλα τῆς τουαλέττας της καὶ ὁ θαυμασιὸς ὤμος τῆς χαριτωμένης δασκάλας ξεγυμνώθηκε ὁλότατα. Δὲν εἶδωσε, ὅμως, κανεὶς σημάσια. Ἐνῶ ἡ γιαγιά εἶδε ἀπὸ μακρὰ τὸ σπάσιμο καὶ ἔφριξε.

—Ἀγαπᾶτε τὸ χορὸ; τὴν ῥώτησε μ' εὐγενικὸ ἔμφος ὁ καθαλλιέρου της.

—Τὸν λατρεύω, ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Ἐκείνη τὴ στιγμή περνοῦσε ἓνα γκαρσόνι μὲ ποτήρια γεμάτα σαμπάνια.

—Λατρεύω καὶ τὴ σαμπάνια, συνεπλήρωσε ἡ δασκάλα.

Καὶ ἦσαν τρία-τέσσερα ποτήρια ὁ καθένας.

Ἡ δασκάλα εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸ ῥίξῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔξω. Τί ἦταν ὡς τῶρα ἡ ζωὴ της μιὰ συνεχῆς προσποιήσις. Νὰ χαμογελᾷ διαρκῶς καὶ ν' ἀνέχεται τὰ νεύρα ὅλου τοῦ κόσμου. Τοῦλάχιστον, γιὰ μιὰ νύχτα τὰ πράγματα ἔπρεπε ν' ἀλλάξουν. Ὅτ' ἔγρευε, θὰ ἔπινε καὶ θὰ ἐρωτοτροποῦσε μὲ τὴν ψυχὴ της. Μήπως ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸ ἴδιο δὲν κάνανε; Σὲ κάθε σκοτεινὴ γωνιά κρυβόταν κι' ἀπὸ ἓνα ζευγάρι. Σὲ μιὰ τέτοια γωνιά εἶδε μιὰ στιγμὴ τὴν κ. Ντέ Μπωλιέ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου. Μὲ τὸ ἓνα χεῖρ' τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπ' τὴ μέση καὶ μὲ τὸ ἄλλο τῆς ἐγάιδεσε τὸ στήθος. Ἄν ἔβλεπε τὴ σκηνὴ αὐτὴ ἡ γιαγιά, θὰ εἶλεγε ἄρα γε τίποτε; Μάλλον, ὄχι. Ἡ κόρη της, βλέπετε, εἶναι μιὰ κυρία τοῦ κόσμου καὶ εἶνα ἐπιτρέπονται σὲ μιὰ πλουσία γυναῖκα. Ὅλη τὴν αὐστηρότητά της, βρῆκε νὰ τὴν ἐξαντλήσῃ ἐπάνω στὴ δασκάλα, ἡ ὁποία στὸ κάτω-κάτω δὲν ἔκανε καὶ τίποτα τὸ τρομερὸ, γόρευε λίγο παραπάνω, ἤπιε μερικὰ ποτήρια σαμπάνια καὶ φέρεται μὲ τὸ συμπαθητικὸ Ἑγγλέζακι.

Ἡ γιαγιά, ὅμως, εἶχε ἀντίθετη γνώμη.

Κατὰ τὶς τέσσερις τὸ πρωὶ δὲν εἶχαν μείνει παρὰ πέντε-ἕξι ζευγάρια στὴν πίστα τοῦ χοροῦ. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κι' ἡ δασκάλα μὲ τὸν Ἑγγλέζο. Τὰ τραπέζια ἦταν ὅλα ἄδεια, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα, ὅπου καθόταν μοναχὴ ἡ γιαγιά.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἐπάνω στὴν ἐλαφρὴ μῆθη της, ἡ δασκάλα τῆς φώναξε:

—Διασκεδάζω τρομερὰ...

—Τὸ βλέπω, τὸ βλέπω, ἀπήντησε ἡ μητέρα τῆς κ. Ντέ Μπωλιέ.

Καὶ συνεπλήρωσε μὲ σιγανώτερη φωνή:

—Αὔριο θὰ τὰ ποῦμε καλὰ οἱ δύο μας.

Ἡ πράγματι ἡ γοῆ κρᾶτης τὴν ὑπόσχεσίς της. Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ τὸ μεσημέρι ἐκάλεσε στὸ δωμάτιό της τὴ δασκάλα, καὶ χωρὶς πολλὰ περιστροφές, τῆς εἶδῆλωσε ὅτι τὴν ἀπόλυσε.

—Ὡς διδασκάλισσα, δίνετε τὸ κακὸ παράδειγμα στὰ παιδιὰ μὲ τὴ διαγωγή σας. Δὲν ἔρω ποὺς δίνει τὸ κακὸ παράδειγμα, ἐγὼ μὲ τὸν αἰῶνα χορὸ μου ἢ ἡ μητέρα μὲ τὰ πρόστυχα ἀγκαλιάσματά της, σκεπτόταν ἡ δασκάλα, καθὼς κατέβαινε μὲ τὴ βαλίτσα στὸ χεῖρ' τὶς πλατεῖες σκάλες τοῦ πολυτελοῦς ξενοδοχείου.

ΕΝΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

(Τά προηγούμενα)

Η Βίλμα Ζαμάνου μαθήτρια στην τελευταία τάξη του Κολλεγίου, μαθαίνει μία μέρα απ' τη μητέρα της Πόπη πως ο πατέρας της δεν έχει πεθάνει, όπως πίστευε. Ο πατέρας της ζή. Είναι ο διάσημος γιατρός Κώστας Μαρᾶς, ο πρώτος άντρας που γνώρισε η μητέρα της. Η συνηθισμένη ιστορία της εγκαταλείψεως έφερε τη Βίλμα στον κόσμο ανεπίσημα, χωρίς πατέρα, χωρίς όνομα. Η μητέρα της διωγμένη πιά κι απ' το σπίτι της, ταπεινωμένη και περιφρονημένη αλλάζει και το πατρικό της όνομα που δεν έχει δικαίωμα να κληρώσει, δανειζεται το όνομα «Ζαμάνου», επειδή αυτό θήρξε πιο πρόχειρο, και κάνει τον Έρωτα επάγγελμα. Έτσι ανατρέφει την κόρη της. Κι η Βίλμα μαθαίνει απ' τη μητέρα της την τραγική ιστορία που έγινε αφορμή να βρεθεί στον κόσμο. «Απάνω σ' αυτή τη σιανή, διορίζεται στο Κολλέγιο ο νεαρός καθηγητής και συγγραφέας της μόδας Νίκος Μαρᾶς. Η Βίλμα νοιώθει μια άκατανίκητη δύναμη να την τραβά κοντά του. Μαθαίνει πως ο Νίκος Μαρᾶς είναι αδερφός του πατέρα της. Κλείνει μέσα της τον πόνο της. Σε λίγο καιρό γυρίζει τον Κώστα Μαρᾶ σαν ξένον, —ένα βράδυ στο σπίτι των Γεράνηδων— κι εκείνος της κάνει κόρτε. Ως τόσο μέσα της, αρχίζει να μιλάει η αγάπη για τον πατέρα της, και συγκινείται, ζωηρά από το αίσθημά της αυτό. Δεν μπορεί όμως να του πη την αλήθεια. Ο έρωτάς της για το Νίκο έχει μεγαλώσει, την έχει τυφλώσει. Και τρέχει μήπως εκείνος μάθει το συννευτικό δεσμό τους. Έτσι το κρύβει κι απ' τον πατέρα της που εξακολουθεί να της φέρει ερωτικά. Η Βίλμα του λέει καθαρά ότι δεν πρόκειται να ελπίσει τίποτε από κείνην, αλλά ο Κώστας Μαρᾶς την βεβαιώνει πως δεν ζητάει παρά μόνο την αγνή φίλια της. Έν τώ μεταξύ ο φίλος της μητέρας της, ο τραπεζίτης Γουμάλης της επιτίθεται κι εκείνη τον απορροεί με τρόπο. Ο Νίκος Μαρᾶς δεν παύει να την προσέχει με ζωηρό ενδιαφέρον. Αλλά χωρίς να το θέλη κι ο ίδιος, τα κάνει με τη Νόρα Γεράνη. Οι σχέσεις προχωρούν πολύ, μα ο Νίκος δεν αισθάνεται κανένα αίσθημα για τη Νόρα. Η Βίλμα τον έχει άπασχολήσει σοβαρά και φροντίζει να συναντάται μαζί της δήθεν τυχαία. Η Βίλμα εξακολουθεί πάντα και τις συναντήσεις με τον πατέρα της. Είναι ένα απόγευμα ο Νίκος που την παρακολουθεί τη βλέπει να μπαίνει στο αυτοκίνητο του αδερφού του. Η Βίλμα τον αντιλαμβάνεται και ταραξεται. Ο Κώστας Μαρᾶς που δεν έχει δει το Νίκο, τη ρωτά επί συμβαίνει κι αρχίζει μια ζωηρή συζήτηση μεταξύ τους που γίνεται άσπαστη

να της εξομολογηθεί πως την αγαπάει παράφορα, και να της προτείνει να την κάνει γυναίκα του!

Η Βίλμα δοκιμάζει ένα ισχυρό ψυχικό κλονισμό, γυρίζει άρροστη στο σπίτι της κι ανοίγει την καρδιά της στη μητέρα της.

Υστερ από μια δυνατή συγκινητική σκηνή, αποφασίζουν να πη η Βίλμα την αλήθεια στον πατέρα της. Η Πόπη την καθησυχάζει βεβαιωνοντάς την πως αν ο Νίκος Μαρᾶς την αγαπάει αληθινά θα σκεφθεί κι εκείνος πως τίποτα δεν πρέπει να γίνει λιανό να τους χωρίσει.

Στό μεταξύ ο Νίκος Μαρᾶς ρωτάει τον αδερφό του τί σχέσεις έχει με τη Βίλμα. Κι εκείνος, μαθαίνοντας έτσι πως ο άνθρωπος που είδε η Βίλμα απ' τ' αυτοκίνητο ήταν ο αδερφός του, τυφλώνεται απ' τη ζήλεια και του λέει ψέματα πως η Βίλμα είναι ερωμένη του, για να του χωρίσει.

Τό ίδιο εκείνο βράδυ ο Κώστας Μαρᾶς αποφασίζει να μη χάσει την ευκαιρία για να φιάσει τη ζωή του. Θα χωρίσει και θα παντρευτεί την Βίλμα. Με κάθε θυσία. Πηγαίνει με τη γυναίκα του και τους δικούς της στο σινεμά κι εκεί συναντά τη Βίλμα και την Πόπη. Έτσι μαθαίνει πως η Βίλμα είναι κόρη της Πόπης μα ούτε καν υποπτεύεται πως είναι κόρη του. Από πού κι ως πού; Τη νύχτα, όταν μένει μόνος με τη γυναίκα του, της προτείνει να χωρίσουν σαν δυο φίλοι. Κι εκείνη δέχεται.

Την επομένη η Βίλμα έχει μια συνάντηση με τον Νίκο Μαρᾶ. Εκείνος της ζητάει εξηγήσεις για τις σχέσεις της με τον αδερφό του κι η Βίλμα αποφεύγει να μιλήσει καθαρά. Τού υποσχεται να του γράψει αυτά που δεν μπορεί να του πη. Την ίδια μέρα ο Κώστας Μαρᾶς επισκέπτεται την Πόπη για να της μιλήσει για τη Βίλμα. Η Πόπη πάλι νοιώθει πως εκείνος απ' τη στιγμή που έμαθε πως είναι κόρη της, υποπτεύεται την αλήθεια. Αρχίζει μεταξύ τους μια συζήτηση γύρω απ' τα περασμένα...

Κι η μοιραία παρεξήγηση που τους γόρρισε διαλύεται. Αιθρότητα, σαν ωδηγημένος από μια υποσυνείδητη δύναμη πέφτουν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Στό μεταξύ, η Βίλμα που έχει βγη επίτηδες απ' το σπίτι για να μην είναι προστά στη συνάντηση, μόλις νυχτώσει πηνοει ένα ταξί και νοιώθει στο σπίτι. Βλέπει πως ακούει απ' έξω τ' αυτοκίνητο του Μαρᾶ και περιμένει στη γωνία, έξω απ' ένα περιπτερο γαμάτα άνοιμα. Αέκαστα βλέπει προστά της τ' Γουμάλη. Ρέλλο ο τραπεζίτης της λέει ότι είδε τη μητέρα της στην αγκαλιά του Μαρᾶ! Η Βίλμα μένει κατάπληκτη. Μεταξύ τους γίνεται μια ζωηρή συζήτηση

την ξαναβρήκε, για να μη χάσει για δεύτερη φορά τη ζωή της ζωής.

Συναντάται και με την κόρη του και μ' όλο που σκέπτεται με χίλιους δισταγμούς αυτή τη συνάντηση, μόλις τη βλέπει τη σφίγγει με συγκίνηση στην αγκαλιά του. Στο μεταξύ ο Νίκος Μαρᾶς ανύποπτος ακόμα για ό,τι συμβαίνει, της τηλεφωνεί και της δίνει ραντεβού.

Η Βίλμα πάει.

Κι αυτή τους η συνάντηση, είναι αιθρότητα και γεμάτη αλήθεια. Αφήνουν κι οι δυο τον έναν τους ελεύθερο να εκδηλωθή, χωρίς δισταγμούς κι άμφιβολίες, χωρίς τύπους και προσχήματα.

2108

Μια έμπνευση άεσφη την έβγαλε απορροφήσει μια έμπνευση που ήταν ίσως αντίθετη με όλα όσα σκεπτόταν πριν και με την απόφαση πουχε πάρει να κηύσει τις ψευτιές και τις υποκρισίες, μα τις έδινε κάθε άσφάλεια για την εύτυχία.

Μπορεί αύριο να μετάνοιγε πάλι γιατί έκρυψε την αλήθεια. Θάχε όμως νικήσει.

Θάχε κερδίσει στο πιο κρίσιμο σημείο του παιχνιδιού της ζωής.

Ναί, αυτό θάκανε. Τό ψέμμα δεν άρεσε καθόλου, μα ήταν ο σίγουρος έγγυητής για την έπιτυχία.

Ο Νίκος την κρατούσε πάντα λαχτάρα, σφιχτά.

Ενοιώθε τό χέρι του να τρέμη λίγο, κι όσο προσπαθούσε να τό κάνει σταθερό, τόσο κείνο έτρεμε περισσότερο!

Περπάτησαν χωρίς να μιλούν λιγάκι ώρα.

Και ξαφνικά η Βίλμα πούχε πάρει τις αποφάσεις της, ξέφυγε με μια κίνηση άπλη απ' την αγκαλιά του και τούπε απλά, μ' έναν τόνο που άγωνίστηκε να τον πετύχει φυσικό κι ανεπιτήδετο.

—Θέλω να σου μιλήσω, σοβαρά! Εκείνος δεν έδειξε καμμία έκπληξη.

Μέσα του την περίμενε αυτή τη στιγμή.

Κι ίσως να σκεπτόταν και μόνος του να φέρη την κουβέντα σ' αυτό τό σημείο.

Είχε πεισθή πιά πως γι' αυτόν δεν είχε νόημα η ζωή χωρίς τη Βίλμα, κι εύρισκε πως τό καλλίτερο που θάγινε να κάνουν ήταν να τελειώνουν μια ώρα άρχιτερα.

—Κι ενώ. Της είπε κυττάζοντάς

κι ο Γουμάλης μιλεί πολύ προσπαθώντας στη Βίλμα που δεν άντέχει και τον χαστουκίζει. Πηγαίνει στο σπίτι της και μαθαίνει απ' την Πόπη πως ο Μαρᾶς δεν ήθελε με κανένα τρόπο να πιστέψει πως η Βίλμα είναι κόρη του.

Ο Μαρᾶς όμως φεύγει και ξαναγυρίζει μετανιωμένος. Έχει καταλήξει στο συμπέρασμα πως κι αν ακόμα η Πόπη τούχει πη ψέματα, πρέπει να την πιστέψει, για να μη τη χάσει μόλις

τη μ' ένα βλέμμα υγρό, γεμάτο λαχνηία και συγκίνηση.

Η έπαφή της είχε κυριαρχήσει στη λογική του. Οι αισθήσεις πούχαν τόσο στενά συνυφασμένες μ' εκείνο τό λέμε «αγνή αγάπη» και «σοβαρό έρωτα», όσο κι αν ήταν φαινομενικά νεκρές εκείνη τη στιγμή, είχαν φουρτουλιάσει τό «είναι» του δλόκληρο, είχαν ξεσπάσει σε μ' αναστάτωση έσωτερική που τούφερνε σκοτοδίνη στην κρίση και του ρετουσάρει μ' άπατηλές άποχρώσεις την όραση.

Πέρασαν ακόμα λίγες άμιλητες στιγμές.

Είγιν προνωρήσει άρκετά.

—Πάμε και; Προτείνει η Βίλμα δεινώντας τό μικρό καφεενάκι που βρίσκεται στην όδο 'Ηρώδου άπέναντι στα Πεύκα.

—Πάμε.

Άσυναίσθητα, τάνυναν κι' οι δυο τό βήμα τους σά νάθελαν να μη χάσουν ώρα.

Κάτσανε σ' ένα τραπεζάκι κοντά- κοντά, συγκινημένοι, θορυβημένοι απ' την έπισιμότητα της στιγμής που τους έκανε να φοβούνται ύποσυνείδητα τον έαυτό τους μήπως φανή γελοίο.

Και πούν άογίσουν έκαναν ακόμα ένα... διάλειμμα σιωπής.

Πώς τοιανόρουν αλήθεια στις αισθηματικές κριεντι της ζωής αυτές οι απηλές πάοιζες. Άν ένας σκηνοθέτης πιστός στις λεπτομέρειες, τις άνέβασε στη σκηνή. θά κινδύνευε να υστάρη τον κόσμο!

—Λοιπόν, άοιγε η Βίλμα.

Και σά να μετάνοιζε άξαφνα για τό σοβηκό ύφος που είχε πάρει, συνένισε μ' ένα τόνο έλαφοό, παιχνιδάικο, δθθεν νιομοριστικό, που της άνγκούφιζε την άνηγανία κι έκανε τη φωνή της λιγώτερο δύσκαμπτη λιγωτέρη Φωνής:

—...έπιμένεις να πάρει στα σοβαρά τά πράματα:

—Λιγάκι!... είπ' ο Μαρᾶς.

Εκείνη είχε μελετήσει μέσα της αυτά που θα τούελεγε σά θεατρικό ρολό. Μά τη στιγμή που έπρεπε να τό πη έιαθε «τράκ». «Ό,τι αληθινό ένοιώθε μέσα τό βρήκε άνόητο, σαγλό, γελοίο! Τι, ρωμαντισμούς τώρα θά τούελεγε;

Κι αντί νάφήση τον έαυτό της ελεύθερο να τραυλίση άκατάστατα τις κοινές εκείνες λέξεις που κανείς δε θά μπόρεση να σταματήσει την ηχώ τους στη ζωή, έβαλε όλη της τη δύναμη ν' άποφύγη... τους «αίσθηματισμούς». Κι έβριξε άπότομα, ξερά, μ' όλη την τρεμούλα της ύποκρισίας, την πρώτη φράση του σχεδίου της.

—Ξέρεις... Παντρεύομαι!

Ο Νίκος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα τίναγμα έκπληκτο.

—Τ' είπες; πρόφερε.

—Είλωα είχε γίνει κατακόκκινη. Άιέσωα κατάλαβε πως άρχισ' άσκηνα.

Και μ' όλη την τσαογή της, βιάστηκε να τό διορθώση.

—Η μητέρα μου θέλει να με παντρώψη είτε τονίζοντας τ' «μητέρα μου» σά να εξηγούσε την πρώτη φράση της.

—Α, έκανε ψυχρά ο Μαρᾶς.

—Έγιναν σκηνές φοβερές, συνέγασ' εκείνη σοβαρά και με κάποια πίκρα, μα βέλειες όλη τ' άδικά μου έπιγειρήματα πέφτουνε μπροστά στο ένα, τό δικό της.

—Ποιό;

—Τό μέλλον μου, όπως τό λέει εκείνη. Τό συμφέρον, όπως τό λέω έγώ.

Ο Μαρᾶς ξανάβρισκε τον έαυτό του.

Ο τρόπος που μιλούσε η Βίλμα τούδεινε πως η ίδια δεν έπιθυμούσε καθόλου αυτό τό γάμο. Και σαν άστοκαπή τού πέρας απ' τό μυαλό του μια σκέψη: Ο γαμπρός ήταν μή-

πως ο Κώστας; Η νύφη του τούχε πη πως θά χώριζαν!

—Και... ποιός είναι ο ύποψήφιος; Ρώτησε.

—Ένας τραπεζίτης.

—Ήσυχασε.

—Όνομα;

—Σιωπής.

Μιά μικρή παύση.

—Τόν ξέρεις; είπ' η Βίλμα.

—Τόν άκούω.

Η Βίλμα ήφερε πολύ καλά πως ο Νίκος θά γνώριζε τό Γριμάλδη. Τόν είχε δη τόσες φορές μαζί της έξω απ' τό «Τέννις» και τον πίστευε για θεό της.

Τάχε όλ' αυτά σκεφτή.

Κι ενώ γινόταν ο διάλογος θάόμαζε τό θεατριμικό της που στο βάθος την τρώαζε και την ίδια.

—Ήταν λοιπόν τόσο δυνατή ύποκρίτρια; Η μήπως η αγάπη της, κι η λαχτάρα να μην τον χάσει την έκανε τέτοια;

Ο Νίκος κύτταζε για λίγες στιγμές άφηρημένος τό κενό.

Ξαφνικά τινάχτηκε και πιάνοντάς την απ' τό χέρι:

—Εσύ τί σκέπτεσαι να κάνης; τη ρώτησε.

—Εκείνη ένοιώσε πως ήρθε η κρίσιμη στιγμή.

Βύθισε τό βλέμμα της στα μάτια του και τούπε σιγά, με μια φωνή βαθεία, γεμάτη έρωτα.

—Εσύ θά μου πής.

Αυτά τά λόγια όπως τά πρόφερε ήταν γεμάτα ειλικρίνεια, γεμάτα παιδιάτικη άφέλεια. Γιατί να μην ήταν; Στο βάθος έλεγε την αλήθεια. Τόν άγαπούσε τόσο!

—Και θά κάνης ότι σου πω; τη ρώτησε ο Νίκος τρυφερά.

—Ναί! Πρόφερε μ' άπόφαση ύστερ' από μιά μικρή μελετημένη καθυστέρηση!

Εκείνος νόμισε πως έπρεπε να κάνει ακόμα μια έρώτηση για να τ-



Ο Κώστας Μαρᾶς κι η Πόπη ήταν κι οι δυο εύτυχισμένοι...

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

λειώση τόν πρόλογο, πριν της πη τη σκέψη του.

— Έχεις εμπιστοσύνη σε μένα;
Τ' άπάντησε μ' έν' αυθόρμητο κίημα του κεφαλιού.

— Απόλυτη;
— Ναι.

Κι' ο Μαρᾶς ἐπὶ τέλους πρόφερε τὴν περίφημη φράση πού ἐκείνη περίμενε με τόσο καρδιοχτύπι.

— Θά φύγουμε!

Αὐτὸ ἦταν τὸ σχέδιό της! Νὰ τὸν πείση νὰ κρεφοῦνε πριν ἐκείνος μάθῃ τίποτε, πριν ἐπικοινωνήσῃ με τὸν ἀδελφό του.

Ἐκανε πὼς δοκίμασε ζωηρὴ ἐκπλήξη.

— Τ' εἶπες; Ρώτησε.
— Θά φύγουμε μαζί.

— Ἐμεῖς; φηθύρισε ἐκείνη δὴθεν σαοσιμένη.

— Κι' ἀπόψε κι' ὄλας Εἶπε ὁ Μαρᾶς πού τοῦ γεννήθηκε κι' ὄλας ὁ φόβος μήπως ἡ Βίλμα μετανοιώσει.

Ἄλλο πὼς δὲν ἤθελ' ἐκείνη!

— Τὸ λὲς ἀλήθεια; τὸν ρώτησε με λαχτάρα πού μόλις κρυβόταν.

Ἐκείνος τὴν κύτταξ' ἐπιτιμητικά.

— Τὸ σκέφθηκε καλά; ξαναρώτησ' ἡ Βίλμα σὰ νάτρεμε μέσα της μήπως ὁ Μαρᾶς εἶχε μιλήσει παρασυρόμενος ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό της στιγμῆς.

Μὰ διάβασε στὰ μάτια του τὴν ψύχραιμη ἀπόφασή του.

Καὶ μέσα της ξαναξύπνησε ἀτίθασο τὸ παιδί!

Ἄλλο πὼς δὲν ἤθελ' ἐκείνη!

— Ὄλα τὰ ξέχασε! Καὶ τὰ σχέδια, καὶ τίς ψευτιές καὶ τὴν προσποίηση.

Καὶ κεῖ μέσ' τὸ δρόμο, στὸ καφενεδάκι τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἄττικου, ρίχτηκε στὸ λαϊμό του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

— Στάσου λοιπόν. Κάτσε ἡσυχη! τῆς ἔλεγε ἐκείνος βλέποντας πὼς περνοῦσε κόσμος.

Μὰ τὸν εἶχε κάνει τόσο εὐτυχισμένο αὐτὴ ἡ ἀξαφνὴ ἐρωτικὴ ἐκρηξὴ τῆς Βίλμας!

Μόλις ἡ Βίλμα ἔπαψε... τίς ἀταξίες, ὁ Μαρᾶς συλλογίστηκε πὼς ἔπρεπε νὰ συνεννοηθοῦν ψύχραιμα γιὰ τίς λεπτομέρειες.

Ἐκείνη ἤθελε νὰ πάῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ πάρῃ κρυφὰ μερικὰ ρούχα.

Ἄλλο πὼς δὲν ἤθελ' ἐκείνη!

— Ὄλα τὰ ξέχασε! Καὶ τὰ σχέδια, καὶ τίς ψευτιές καὶ τὴν προσποίηση.

Καὶ κεῖ μέσ' τὸ δρόμο, στὸ καφενεδάκι τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἄττικου, ρίχτηκε στὸ λαϊμό του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

— Στάσου λοιπόν. Κάτσε ἡσυχη! τῆς ἔλεγε ἐκείνος βλέποντας πὼς περνοῦσε κόσμος.

Μὰ τὸν εἶχε κάνει τόσο εὐτυχισμένο αὐτὴ ἡ ἀξαφνὴ ἐρωτικὴ ἐκρηξὴ τῆς Βίλμας!

Μόλις ἡ Βίλμα ἔπαψε... τίς ἀταξίες, ὁ Μαρᾶς συλλογίστηκε πὼς ἔπρεπε νὰ συνεννοηθοῦν ψύχραιμα γιὰ τίς λεπτομέρειες.

Ἐκείνη ἤθελε νὰ πάῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ πάρῃ κρυφὰ μερικὰ ρούχα.

Ἄλλο πὼς δὲν ἤθελ' ἐκείνη!

— Ὄλα τὰ ξέχασε! Καὶ τὰ σχέδια, καὶ τίς ψευτιές καὶ τὴν προσποίηση.

Καὶ κεῖ μέσ' τὸ δρόμο, στὸ καφενεδάκι τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἄττικου, ρίχτηκε στὸ λαϊμό του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

— Στάσου λοιπόν. Κάτσε ἡσυχη! τῆς ἔλεγε ἐκείνος βλέποντας πὼς περνοῦσε κόσμος.

Μὰ τὸν εἶχε κάνει τόσο εὐτυχισμένο αὐτὴ ἡ ἀξαφνὴ ἐρωτικὴ ἐκρηξὴ τῆς Βίλμας!

Μόλις ἡ Βίλμα ἔπαψε... τίς ἀταξίες, ὁ Μαρᾶς συλλογίστηκε πὼς ἔπρεπε νὰ συνεννοηθοῦν ψύχραιμα γιὰ τίς λεπτομέρειες.

Ἐκείνη ἤθελε νὰ πάῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ πάρῃ κρυφὰ μερικὰ ρούχα.

Ἄλλο πὼς δὲν ἤθελ' ἐκείνη!

κόμαρά της καὶ τὴν βλέπε πριν ἐκείνη προφτάσῃ νὰ φύγῃ;... Κι' ἂν τὴ ρωτοῦσε τί τὸν ἤθελε τέτοια ὥρα μαζί της τὸ χαρτοφύλακα;

Ἡ Βίλμα ὅμως εἶχ' ἔτοιμες τίς ἀπαντήσεις:

Τὸ γράμμα θά τ' ἄφηνε μέσ' τὰ σεντόνια της ὥστε νὰ τὴν βρῶναι ἡ καμαριέρα ὅταν τὸ βράδυ θά πήγαινε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ κρεβάτι.

Ἄλλο πὼς δὲν ἤθελ' ἐκείνη!

— Ὄλα τὰ ξέχασε! Καὶ τὰ σχέδια, καὶ τίς ψευτιές καὶ τὴν προσποίηση.

Καὶ κεῖ μέσ' τὸ δρόμο, στὸ καφενεδάκι τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἄττικου, ρίχτηκε στὸ λαϊμό του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

— Στάσου λοιπόν. Κάτσε ἡσυχη! τῆς ἔλεγε ἐκείνος βλέποντας πὼς περνοῦσε κόσμος.

Μὰ τὸν εἶχε κάνει τόσο εὐτυχισμένο αὐτὴ ἡ ἀξαφνὴ ἐρωτικὴ ἐκρηξὴ τῆς Βίλμας!

Μόλις ἡ Βίλμα ἔπαψε... τίς ἀταξίες, ὁ Μαρᾶς συλλογίστηκε πὼς ἔπρεπε νὰ συνεννοηθοῦν ψύχραιμα γιὰ τίς λεπτομέρειες.

Ἐκείνη ἤθελε νὰ πάῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ πάρῃ κρυφὰ μερικὰ ρούχα.

Ἄλλο πὼς δὲν ἤθελ' ἐκείνη!

— Ὄλα τὰ ξέχασε! Καὶ τὰ σχέδια, καὶ τίς ψευτιές καὶ τὴν προσποίηση.

Καὶ κεῖ μέσ' τὸ δρόμο, στὸ καφενεδάκι τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἄττικου, ρίχτηκε στὸ λαϊμό του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

— Στάσου λοιπόν. Κάτσε ἡσυχη! τῆς ἔλεγε ἐκείνος βλέποντας πὼς περνοῦσε κόσμος.

Μὰ τὸν εἶχε κάνει τόσο εὐτυχισμένο αὐτὴ ἡ ἀξαφνὴ ἐρωτικὴ ἐκρηξὴ τῆς Βίλμας!

Μόλις ἡ Βίλμα ἔπαψε... τίς ἀταξίες, ὁ Μαρᾶς συλλογίστηκε πὼς ἔπρεπε νὰ συνεννοηθοῦν ψύχραιμα γιὰ τίς λεπτομέρειες.

Ἐκείνη ἤθελε νὰ πάῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ πάρῃ κρυφὰ μερικὰ ρούχα.

Ἄλλο πὼς δὲν ἤθελ' ἐκείνη!

— Ὄλα τὰ ξέχασε! Καὶ τὰ σχέδια, καὶ τίς ψευτιές καὶ τὴν προσποίηση.

Καὶ κεῖ μέσ' τὸ δρόμο, στὸ καφενεδάκι τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἄττικου, ρίχτηκε στὸ λαϊμό του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

— Στάσου λοιπόν. Κάτσε ἡσυχη! τῆς ἔλεγε ἐκείνος βλέποντας πὼς περνοῦσε κόσμος.

Μὰ τὸν εἶχε κάνει τόσο εὐτυχισμένο αὐτὴ ἡ ἀξαφνὴ ἐρωτικὴ ἐκρηξὴ τῆς Βίλμας!

Μόλις ἡ Βίλμα ἔπαψε... τίς ἀταξίες, ὁ Μαρᾶς συλλογίστηκε πὼς ἔπρεπε νὰ συνεννοηθοῦν ψύχραιμα γιὰ τίς λεπτομέρειες.

Ἐκείνη ἤθελε νὰ πάῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ πάρῃ κρυφὰ μερικὰ ρούχα.

Ἄλλο πὼς δὲν ἤθελ' ἐκείνη!

— Ὄλα τὰ ξέχασε! Καὶ τὰ σχέδια, καὶ τίς ψευτιές καὶ τὴν προσποίηση.

Καὶ κεῖ μέσ' τὸ δρόμο, στὸ καφενεδάκι τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἄττικου, ρίχτηκε στὸ λαϊμό του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

— Στάσου λοιπόν. Κάτσε ἡσυχη! τῆς ἔλεγε ἐκείνος βλέποντας πὼς περνοῦσε κόσμος.

Μὰ τὸν εἶχε κάνει τόσο εὐτυχισμένο αὐτὴ ἡ ἀξαφνὴ ἐρωτικὴ ἐκρηξὴ τῆς Βίλμας!

Μόλις ἡ Βίλμα ἔπαψε... τίς ἀταξίες, ὁ Μαρᾶς συλλογίστηκε πὼς ἔπρεπε νὰ συνεννοηθοῦν ψύχραιμα γιὰ τίς λεπτομέρειες.

Ἐκείνη ἤθελε νὰ πάῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ πάρῃ κρυφὰ μερικὰ ρούχα.

Ἄλλο πὼς δὲν ἤθελ' ἐκείνη!

— Ὄλα τὰ ξέχασε! Καὶ τὰ σχέδια, καὶ τίς ψευτιές καὶ τὴν προσποίηση.

Καὶ κεῖ μέσ' τὸ δρόμο, στὸ καφενεδάκι τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἄττικου, ρίχτηκε στὸ λαϊμό του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

— Στάσου λοιπόν. Κάτσε ἡσυχη! τῆς ἔλεγε ἐκείνος βλέποντας πὼς περνοῦσε κόσμος.

Μὰ τὸν εἶχε κάνει τόσο εὐτυχισμένο αὐτὴ ἡ ἀξαφνὴ ἐρωτικὴ ἐκρηξὴ τῆς Βίλμας!

Μόλις ἡ Βίλμα ἔπαψε... τίς ἀταξίες, ὁ Μαρᾶς συλλογίστηκε πὼς ἔπρεπε νὰ συνεννοηθοῦν ψύχραιμα γιὰ τίς λεπτομέρειες.

Ἐκείνη ἤθελε νὰ πάῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ πάρῃ κρυφὰ μερικὰ ρούχα.

Ἄλλο πὼς δὲν ἤθελ' ἐκείνη!

— Ὄλα τὰ ξέχασε! Καὶ τὰ σχέδια, καὶ τίς ψευτιές καὶ τὴν προσποίηση.

Καὶ κεῖ μέσ' τὸ δρόμο, στὸ καφενεδάκι τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἄττικου, ρίχτηκε στὸ λαϊμό του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

Θέλετε νὰ μάθετε τὸν χαρακτήρα τῆς φίλης σας; Προσέξτε ὠρισμένες κινήσεις της



Ἐάν, περπατώντας, προσπαθεῖ νὰ ἀποφεύγῃ τίς ἐνώσεις τῶν πλακῶν τοῦ πεζοδρομίου, ἢ ἀπὸ τὴν ἐπιπέδου καὶ διαστήσει νοοτροπία. Εἶναι ἐπίσης εὐαίσθητη καὶ ὄνειροπαρᾶ μὲν...

Ἐάν τοποθετῇ τὸν κονδυλοφόρο μέσα στὰ μαλλιά της τὴν ὥρα πού γράφει, θά πῇ ὅτι εἶναι σοβαροῦ χαρακτήρος, μεμετρμένη καὶ ἡρεμῆ.



Ἐάν τὴν ὥρα τῆς ἀναπαύσεως παίξει μετὰ μαλλιά της, φιλίχτει καὶ χαλὰ—ἀσυνείδητα— τίς μπούκλες της, τότε εἶναι χαρακτηριστικῆς ἡρεμίας καὶ ὀνειροπαρᾶς.

Ἐάν τὴν ὥρα πού διαβάζει, μασσᾶ διαρκῶς τὸν κολλίε της, τότε πρόκειται περὶ κοπέλλης νεύρατικῆς καὶ ἀνοήτου.

Προσεχῶς:
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ
— «Κορίτσια πολυτελείας»
Ἐνα συναρπαστικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα παρμένο ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ τῆς Ἀθήνας.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βάδρακα

«Έβγα»

Αγαπητή «Εβδομάς»,

Ρε παιδί μου, τί να σου πω; Οίεσ σχω-
ρες τὰ πεθαμένα του και αιώνια ή μνή-
μη, αὐτουνοῦ τοῦ Έβγα τοῦ Γερμανοῦ



πού εφεύρηκε τὰ πε-
ριπλανώμενα παγωτά.
Ήτανε πολὺ ἐν τάξει
παιδί και μεγάλος
νοῦς ὁ ἀφιλότιμος.

Διότι περιχαλῶ βι-
οπαλαιστῆς ἄνθρωπος
εἴμεθα. Έτσι; Τὸ λοι-
πὸν ἡ οικονομική στε-
νόθετη ἀνθρώπινα πρά-
ματα. Πῶς; Σύμφω-
νοι.

Ὅθεν, πῶς θὰ κα-
νονιστῆς στήν τριγυ-
κι' ἀξιοπρεπῶς ἐάν
συνεβῆ παρ'ματοσχά-
ρη νὰ εὐρεθῆς ἐν κα-
ταστάσει ἀψιλίας;
Μουζέιον και λεμονιάς
μὲ ὑπόκρουσιν ὀρχή-
στρας δὲν συμφέρει.

Σακχαροπλαστεῖον και κατοικίδιο παγω-
τό με κουταλάκια και περμπούρα και σερ-
βιρίσματα, οὕτε κουβέντα νὰ γίνεταί. Τί;

Ρυθμίσεις συνεπῶς τὴν ὑπόθεσιν με δύο
Έβγες — ἐσὺ κι' ἡ γιόμμενα — τίς κάνεις
και μπιζ ἐν ἀνάγκη, και εἶσαι κύριος.

Νομίζω;

Ἡμέτερος

ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Νέοι ποιητάδες

Τραμουντάνες

Τῆς φυλακῆς τὰ σίδερα

εἶναι γιὰ τοὺς λεβέντες

Ντούρου... Ντούρου... Ντούρου...

Ντούρου

σὴ Πλατεία Κουμουπούρου.

ΦΩΤΟΣ ΑΦΩΤΟΣ

(Ἀπὸ τὴν προσεχῶς κυκλο-
φοροῦσαν συλλογὴν «Μελαγ-
χολικά Γνωστά...».)

Σουρρεαλιστική ποιησις

Τὸ πεπρωμένο σφυρίζει

Σερενάτες βήχων
στὰ παράθυρα τοῦ πεπρωμένου.
Ένας φουστανατέας δέθηκε κόμπι
και ἡ ζωὴ ἐκύλησε ἀδιάφορη.
Ὡ! ἄς ἦτανε νὰ ζούσαμε σὺν τίς μολόμε
πού μόλις βγάλανε σπυρί στὸ φρύδι.
Ἡ νύχτα ὅμως εἶναι ξερακιανή
γι' αὐτὸ και τὸ λουκούμι ἔχει τρεῖς και
(εἴκοσι.

Στῆς εὐσυνειδησίας τὸν κατήφορο
ἐνα σπῆτι ξαπλώθηκε στὸ πάτωμα.

ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

Λόγια μεγάλων ἀνδρῶν

Ὁ ἀμάνεσ εἶναι τὸ λεπτότερον μουσι-
κὸν εἶδος.

Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

(Μουσουργός)

Μεθυμένος ἤμουνα ὅταν διάβαζα τὰ
ἔργα πὸ ἀνάθεσασ;

ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

(Θῦμα)

Εἴμεθα συγγραφεῖς!?

Δ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ—Κ. ΚΙΟΥΣΗΣ

(Τίτποτα)

«Ὀνειρα, ἦταν και... πᾶνε...».

Α. ΜΑΚΕΛΟΣ

(Σκηνοθέτης)

Λόγια μεγάλων γυναικῶν

Γιωργο, παρ' ὅλα τὰ ψυκτικά μηχανή
ματα ΚΑΗΚΑΜΕ στὸ «Ρέξ».

Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί ὅταν
μπαῖνω στὸ ἀντοκίνητό μου, σπάνε τὸ
λάστιχα.

Μ. ΜΑΝΤΙΝΕΙΟΥ

Μὰ πῶς τραγουδαί εἶσαι αὐτὴ ἡ Βέμ-
πο;

ΠΟΖΕΛΛΙ

Μὰ πῶς τραγουδαί αὐτὴ ἡ Ποζέλλι;
ΒΕΜΠΟ

Τὸ Σταυρόλεξό μας

Α	Σ	Η	Μ	Ο	Ν	Φ	Α	Ρ	Ε	Τ	Ρ	Α	
Τ		Υ	Α	Ν		Ε	Ρ		Ν				
Ο	Ρ	Μ	Η	Τ	Η	Ρ	Ι	Ο	Ν	Β	Ε	Ρ	Α
Ο	Α	Ο		Α	Ρ	Α	Α	Μ	Α	Ε	Τ		
Υ	Τ	Ο	Π	Ι	Α	Α	Α	Μ	Α	Ε	Τ		
Ι						Σ	Ο	Μ	Λ	Ε	Α		
Τ	Ε	Τ	Ρ	Α	Υ	Μ	Α	Θ	Α	Σ	Σ		
Ο						Α	Τ	Ι	Ο	Β	Ι		
Σ	Ν	Λ	Ι	Λ	Α	Τ	Α	Λ	Η	Σ	Ο	Σ	
						Ε	Α	Ι	Α	Α	Δ		
Σ	Ο	Υ	Σ	Σ	Α	Υ	Α	Λ	Ι	Ρ	Ο	Σ	
Α	Ρ					Ι	Ν	Α	Σ	Α	Ε	Σ	
Α	Ε	Α	Μ	Λ	Α	Π	Ι	Ε	Ρ	Α	Ρ		
Ο	Τ	Ρ	Ο	Α	Φ	Ι	Λ	Ο	Ι	Λ	Η		
Σ	Ρ	Α	Σ	Μ	Α	Λ	Τ	Ο	Ν	Τ	Ο	Ν	

Ὅπως βλέπετε τὸ σταυρόλεξό μας τὸ
δημοσιεύομεν λυμένο και αὐτὸ γιὰ νὰ
μὴ πονοκεφαλᾶνε οἱ ἀναγνώστες μας νὰ
τὸ λύσουνε.

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Ὅσκει!

Σὶορ Ντιρεττόρο μου τσῆ «Έβδομάς»,

Πρώτη μου βολὰ πὸ βρέθηκα μάτια
μου καλοκαίρι μακρὰ ἀπ' τὸ Τζάντα.
Ὅσκει τσῆ καλοκαίριες τσῆ ζωῆς μου τσῆ
περνούσα στῆ Σιρότα
Μαρίνα και στῆ Μπό-
γαλι.

Μὰ τόμου κι' ἐφέ-
τος μοῦ καρφώθηκε
στὸ σερβέλο νὰ γίνω
περνούνα γκαρίττα στὰ
Γράμματα, δὲν μπορῶ
μαθῆς νὰ λείψω οὕτε
μινουτο ἀπ' τὴν πρω-
τεύουσα.

Γιὰ πρώτη μου βε-
λὰ τὸ λοιπὸν σὶορ ντι-
ρεττόρο μου, εἶδα με
τὰ ἴδια μου τὰ μάτια
τὴν Κότ ντ' Ἀζὺρ
τσῆ Ἀθήνας, τὴ Γλυ-
φάδα πῶς τὴν ἔλετε
σεῖς οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐ-
δλεπα Τζόγια μου σω-
τογραφίες και διάζυ-
ζα τσῆ περιγραφῆς πὸ δημοσιεύατε οἱ
ζουρνάλιστες τσῆ φημερίδες, ἀλλὰ κειὸ τὸ
πράγμα πὸ εἶδαν οἱ ὄφταμοί μου δὲν τὸ
φρανταζόμενα! Πῆγα νὰ πάθω σπαθέντο!
Μὰ τὸν Ἅγιο!

Τί γύμνια εἶν' ἐφτῆ μορὲ μάτιας μου;
Τί τσιτσιδίωμα και τί ζετσιπιωσία; Και
τί... βουτιέες και τί πελαγώμα-
τα;

Τὸν βοήκα και ἡσάγασα.
Δὲν νωρεῖ πιά καμιὰ ἀμφιβολία:
ἡ διαλεντῆ μας καλλιτένεια δὲν γε-
λοῦσε εἰς βόσος τῆς ἐσοῦνης μας
ὄλλ' ἀπλῶς ἐπειδὴ τὴν διεσκιδάζαν
οἱ διάφορες ἐρωτήσεις πού... ὄφιστα-
το.

Ὅσκει! Χίλιες φορές Ὅσκει!
Μὲ τιμὴ και ὑπόληψη
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Νέοι ποιητάδες

Ἄνεμόγρατες

Κάποτε κλάψαμε κι' οἱ δύο
και σ' ὄνειρα ἐχτίσαμε παλάτια
ἀπὸ τὴν Πόλι ἐρχομαί
και στῆ κορφή κανέλλα.

ΝΙΚΟΣ ΑΝΕΜΟΣ

(Ἀπὸ τὴν προσεχῶς κυκλο-
φοροῦσαν συλλογὴν: «Οἱ
Βουρκομένες Μελιτζάνες».)

Μία ἐξαιρετική καμπάνια λοήμηρες ἐρωτήσεις ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ



Ἀπαντοῦν ἡ Κα ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΝΔΡΕΑΔΗ και ὁ ΧΡ. ΜΑΝΤΙΚΑΣ

Εἶναι πολὺ εὐτράπελες αὐτὲς
οἱ ἐρωτήσεις.
Εἶναι ἡ φράσις πὸ ἀκου-
σα ἐπανειλημμένως κατὰ
τὴ διάρκεια τῆς συνεντεύξεώς μου
με τὴν ἐξαιρετὴ καλλιτένεια κ. Ἀν-
δρεάδη. Μοῦ τὴν εἶπε ἀρκετὲς φο-
ρές, τὴν ἐπανέλαβε δὲ και σὲ τρί-
τους ὄσες φορές τῆς ἐδόθη ἡ εὐκαι-
ρία. Καὶ ἡ εὐκαιρία αὐτὴ τῆς ἐδίδε-
το συχνά, γιατί κάθε τόσο κάποιος
μᾶς διέκοπτε γιὰ ν' ἀναφέρῃ κάτι ἢ
νὰ ζητήσῃ ὁδηγίες ἀπ' τὴν ἐκλεκτὴ
συνομιλήτριά μου.

Εἶναι πολὺ εὐτράπελες αὐτὲς οἱ
ἐρωτήσεις, τοῦ ἔλεγε ἀμέσως γελῶν-
τας ἡ κ. Ἀνδρεάδη.

Γελοῦσε εὐθὺς ὁ «κάποιος», γελοῦ-
σα, φυσικά, κι' ἐγώ.

Ὅταν, ὅμως, τὸ πράγμα ἐπανελή-
φθη πολλές φορές ἀρχισα ἐλαφρῶς
ν' ἀνησυγῶ. Μήπως ἡ λέξις «εὐτρά-
πελος» εἶγε και καμιὰ ἄλλη σημα-
σία, ἐκτὸς ἀπ' ἐκείνη πὸ ζέρω;

Ὅσο, λοιπὸν, ἡ κ. Ἀνδρεάδη γε-
λοῦσε με τῆς ἐρωτήσεις μου, τόσο
τὸ αἷμα μου ἀνέβαινε στὸ κεφάλι.

«Φαντάσου, εἶπα μιά στιγμὴ μέσα
μου, νὰ ἀντεστράφωσαν οἱ ὄροι, κι'
ἀντὶ ἐνῶ νὰ εἶμαι ὁ τολμηρὸς ἢ συ-
νομιλήτριά μου νὰ πῆρε «στὸ ψηλὸ»
τίς τολμηρῆς μου ἐρωτήσεις.

Ἐδέησε, τελικῶς, νὰ καταφύνω,
μετὰ τὴ συνέντευξη, στῆ Μεγάλη
Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια γιὰ νὰ
βοῦ τὸν ἀκριβῆ ὄρισμό τῆς λέξεως
εὐτράπελος.

Τὸν βοήκα και ἡσάγασα.
Δὲν νωρεῖ πιά καμιὰ ἀμφιβολία:
ἡ διαλεντῆ μας καλλιτένεια δὲν γε-
λοῦσε εἰς βόσος τῆς ἐσοῦνης μας
ὄλλ' ἀπλῶς ἐπειδὴ τὴν διεσκιδάζαν
οἱ διάφορες ἐρωτήσεις πού... ὄφιστα-
το.

Τὴν κ. Ἀνδρεάδη τὴν συνήντησα
στὸ καμαρίνι τῆς κατὰ τὸ γρονικό
ἐστίασμα πὸ μεσολαβεῖ μετὰ τῆς
ἀπογευματινῆς και βραδυνῆς παρα-
στάσεως. Τὰ παρασκήνια ἔχουν ἀτ-
μόσφαιρα μεσαιωνικὴ γιατί παίζεται
αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιά ἀπ' τῆς πῶ ὄνο-
μαστὲς κωμωδίας τοῦ Σαίξπηρ «Πο-
λὺ κακὸ γιὰ τὸ τίποτε».

Καὶρὸ γιὰ γάσιμο δὲν ἔγω. Ἡ
βραδυνὴ παράστασις δὲν μπορεῖ ν'
ἀνορθοῦσῃ γιὰ χατῆοι μου. Ἐπὶ
τὸ ἔγω, λοιπὸν.

Ὅθι θισιάζατε τὴν καριέρα σας
γιὰ μιά αἰσθηματικὴ περιπέτεια; ρω-
τῶ.
Ἡ ἐκκῆσσις πὸ πῆσε τὸ πρόσω-
πο τῆς ξεχωριστῆς μας καλλιτένι-
δος δειννὴ γυναῖκα πὸ πιστεῦει ἄ-
πόλυτα στὴν ἀπάντησιν πὸ δίνει:



Ἡ Κα Κατερίνα Ἀνδρεάδη
βρίσκει πολὺ εὐτράπελες τῆς τολμηρῆς
μας ἐρωτήσεις.

Τὴν καριέρα μου, μοῦ λέει, δὲν
θὰ τὴ θυσιάζω ποτέ, γιὰ τίποτε. Τὴ
μοῦ γρεῖζόνται ἄλλωστε οἱ αἰσθη-
ματικὲς περιπέτειες; Τῆς αἰσθάνομαι
και τῆς ζωῆς στοὺς χίλιους ρόλους πὸ
ζωντανεῖω ἐπάνω στῆ σκηνή. Τὴ ἄλ-
λο περισσότερο μπορεῖ νὰ ποτήσῃ
μιά ἡθοποιός;

Τὰ λόγια τῆς εἶναι εἰλικρινῆ κι'
αὐθόρητα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σκε-
φθῇ γιὰ ν' ἀπαντήσῃ. Γυροῦ, λοι-
πὸν, κι' ἐγὼ νὰ βοῦ μιά ἄλλη ἐρώ-
τησιν πὸ νὰ τὴ φέρῃ λιγάκι σὲ δύ-
σκολη θέση.

Ὅς θισασάργις, τὴ ρωτῶ, ἐπιβάλ-
λεσθε εὐκόλα στοὺς ἄρρενας συνα-
δέλφους σας;

Ἡ κ. Ἀνδρεάδη γελᾷ και βρίσκει
τὴν ἐρώτησιν μου... εὐτράπελο.

Τὴ σᾶς κάνει νὰ ὑποθέσετε, μοῦ
ἀπαντᾷ, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ἐπιβλη-
θῶ; Συνεννοοῦμαι, ἄλλωστε τόσο
καλὰ με τοὺς συνεργάτας μου ὥστε
ποτέ μου δὲν ἔγω ἀνάγκη νὰ πάρω
ἀγριο ὄφος. Ἄν γρεῖασθῆ ὅμως,
ποτέ, φαντάζομαι ὅτι θὰ τὰ κατα-

φέρω ἀρκετὰ καλά. Δὲν πιστεῶ νὰ
νομίζετε ὅτι οἱ ἄντρες ἔχουν τὸ μο-
νοπῶλο τῆς αὐστηρότητος;

Ἀποφεύγω ν' ἀπαντήσω, γιατί ἡ
συνομιλήτριά μου δὲν εἶναι ἀπ' τίς
γυναῖκες με τῆς ὁποῖες μπορεῖ εὐκό-
λα κανεῖς νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, σὲ μιά
διαλογικὴ συζήτησιν. Ἐκτὸς τούτου,
ὁ ρόλος μου ἐμένα εἶναι νὰ ρωτῶ.
Εἰς ἀπάντησιν, λοιπὸν, δέχεται νὲξ
ἐρώτησιν, σχετικὴ με τὴν προηγουμέ-
νη.

Ὅς γυναῖκα, ἐπιβάλλεσθε εὐκό-
λα στοὺς ἄνδρες, γενικῶς;

Ἡ κ. Ἀνδρεάδη πάλι γελᾷ και
εναβαρῶσκει τὴν ἐρώτησιν μου... εὐ-
τράπελο.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ, μοῦ λέει, ὅτι
εἶμαι δυσσαρεστημένη ἀπ' τὸν ἑαυτὸ
μου. Ἄλλωστε στὸ καθημερινὸ μου
εἰκοσιτετράωρο, με τὴ διαρκῆ
θεατρικὴ μου ἀπασχόλησιν, εἶμαι
τόσες λίγες ὥρες γυναῖκα ὥστε δὲ
μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μελετήσω
τίς ἀντιδράσεις μου ἐπάνω στοὺς
ἀντοκίους χαρακτήρες.

Εἶσθε ζηλιάρια;

Ἡ ἐρώτησιν μου δὲν ἐξοφιάζει κα-
θόλου τὴ συνομιλήτριά μου.

Ἀνθρώπους ποτέ δὲν ζήλεσα,
μοῦ ἀπαντᾷ. Μόνο ρόλους. Κι' ἐκεῖ-
νο, ὄχι πολὺ συχνά, γιατί ἔπαιξα
πάντοτε τοὺς ρόλους πὸ ἐπόθησα
νὰ ἐρμηνεύσω.

Διακινδυνεύω τώρα μιά ἐξαιρετι-
κὰ τολμηρὴ ἐρώτησιν, ἐπαγγελματι-
κῶς τουλάχιστον:

Τὸ κοινὸ σᾶς ἀπεδοκίμασε ποτέ;

Ἡ ἀπάντησιν τῆς εἶναι κατηγορη-
ματικὴ.

Ὅχι. Μπορεῖ νὰ ἔπαιξα σὲ ἔργα
πού εἶχαν ὀλιγώτερη ἐπιτυχία ἀπ'
τὰ ἄλλα, πάντως ἡ συμπάθεια τῶν
θεατῶν ἦταν πάντοτε με τὸ μέρος
μου.

Ἐγετε κάνει καμιὰ φορὰ κα-
κὸ στῆ ζωῆ σας;

Αὐτὸ δὲν τὸ ζέρω, μοῦ λέει ἀ-
διστακτὰ: Ἴσως καμιὰ φορὰ, γω-
ρὶς νὰ τὸ θέλω. Πάντως ἐκ προμελέ-
της, μόνο στὸν ἑαυτὸ μου ἢ μᾶλλον
στὴν τρέπη μου, ἔγω κάνω κακὸ ἔως
τώρα, με τὴ φλοδοξία μου νὰ δη-
μιουργήσω θέατρο ἀληθινῆς τέχνης.

Ἐπανειλημμένα κτιστήματα στὴν
πόρτα και στῆ σκηνὴ με εἰδοποιοῦν
ὅτι σὲ μερικὰ λεπτά ἢ παράστασις
ἀρχίζει. Μόλις προφταῖω νὰ ρωτή-
σω κάτι ἀκόμη:

Ὅ ἀποφασίζατε ὅτι δῆποτε γιὰ
ἐνα σημαντικὸ ποσὸν χρημάτων;

Τὰ πλοῦτη δὲν με συγκινοῦν, μοῦ
ἀπαντᾷ ἡ κ. Ἀνδρεάδη. Ἄν ἤθελα
νὰ κερδίω πολλά χρήματα δὲν εἶ-
χα παρὰ ν' ἀνεβάζω «ἐμπορικά» ἐρ-

γα, όπως λέμε εμείς στη γλώσσα μας, αυτό όμως το σύστημα δεν θα τ' ακολουθήσω ποτέ.

Η συνεντεύξεις μου σταματούν στο σημείο αυτό. Ευχαριστώ την εκλεκτή μου συνομιλήτρια και γάνομαι μέσα στα παρασκήνια.

Παρατηρήσατε, τώρα, κάτι: Στις αδιάκριτες ερωτήσεις μου δεν ρωτώ ποτέ την ηλικία των γυναικών.

Κι' όμως, θα μου πείτε, τι ποιά τολμηρό κι' ενδιαφέρον από μια τέτοια ερώτηση;

Και εν τούτοις είναι η μόνη στην οποία ουδέποτε θα έπαιρνα απάντηση.

Απαντά ο Μάντικας

Η περίοδος του αθλητισμού εγκαινιάστηκε. Εγκαινία όσο δεν παίρνει πανηγυρικά άφ' όρου με τους Πανελληνίους Αγώνες. Πήγα κι' έγω, όπως όλος ο κόσμος, στο Στάδιο για να δω σε τι φέρμα βρίσκονται οι αθλητές μας και για να προμαντεύω ποιά θα είναι τ' αποτελέσματα των προσεχών Ελληνοαγυπτιακών αγώνων. Έβαλα κάτω κάθε αγώνισμα, το μέτροσα, το ζύγισα, συνέκρινα τις επιδόσεις των αντιπάλων και κατέληξα στο συμπέρασμα πως κι' αν ακόμη οι συμπαθείς άραπάδες αθλητές κατόρθωναν να βγουν... άσπροπρόσωποι πάντως δε θα έφθαναν... ως το σημείο να... μαυρίσουν και τους δικούς μας.

Καθώς έθαύμαζα τα παλληκάρια που θ' αντιπροσωπεύουν τα ελληνικά χρώματα, το μάτι μου έπεσε στο Χρήστο Μάντικα τον μοναδικό μας έμποδοιστή και δρομιά ταχύτητος.

Αμέσως, ο δημοσιογράφος — πήγα να πω το δημοσιογραφικόν... κτήνος — ζήτησε μέσα μου και σκέφθηκα πως ο Μάντικας είχε όλα τα προσόντα για να συμπεριληφθεί μεταξύ των θυμάτων των τολμηρών μου ερωτήσεων.

Στ' αλήθεια, λίγος είναι εκείνος που μπορεί να καυηθούν ότι είναι «γνωστότερος» απ' τον Έλληνα αυτόν πρωταθλητή.

Κατέστρωσα, εϋθύς, το σχέδιό μου, το όποιο και εξέτελεσα άμέσως... υπερπηδήσας κι' έγω, με τη σειρά μου, όσα έμποδια μου παρουσιάσθηκαν.

Ο Μάντικας εδέχθηκε την έπιθεσή μου με το αίσιο χαμόγελό του κολλημένο στα νεύρα.

Οι συνεντεύξεις δεν τον τρομάζουν. Απ' το 1928 που ένεφανίσθη έπισημως στον αθλητισμό, η κυριώτερα του άσασόλησις είναι να τρένη πρώτα και να ικανοποιή κατόπι την περιέργεια των δημοσιογράφων.

Γι' αυτό το λόγο άρνίζω άμέσως από μια αδιάκριτη ερώτηση:

— Τρέχοντας, σάς έφυνε ποτέ κανένα έξάσθημα ού ρουγισμού σας;

Ο Χρήστος γελά με την καρδιά του. Ουμνήθηκε ένα έπεισόδιο που του συνέβηκε σε μια διεθνή συνάντηση. Ένα έπεισόδιο άρκετά πικάντικο που παρ' όλίνω θα είγε... άποκαλυπτικώτατες συνάψεις:

— Στο ποσιτάθλημα της Άγγλιας, μπό λεί, ένω έτοσα τα τετακκόσια μέτρα μετ' έμποδίων αίσθάνθηκα ξαφνικά να νλυστοά τό... παντελονάκι μου. Έτινωδες που τό έπισα έγκαίρω. Είπε οσπίσε τό λαστιένιο κοδόνι κι' άνανκάσθηκα ν' άποτελείωσα την κορσα κρατώντας το με τα δυό χέρια. Δεν υπάρχει άμφι-

βολία ότι φτηνά τη γλύτωσαν οι Έγγλέζοι.

— Ακολουθεί νέα ερώτησις. — Τα έμποδια της ζωής, τα πηδάτε τόσο εύκολα όσο και τα έμποδια του στίβου;

Ο Μάντικας έχει αισίοδοξο γαλακτῆρα, άνάλογη, λοιπόν, είναι και η άπάντησις του:

— Φυσικά, πολλές φορές τα πράγματα είναι άρκετά δύσκολα και τα έμποδια της ζωής άπαιτούν μεγάλη προσπάθεια και άρκετους κόπους, ζυψοδήποτε όμως, τα καταφέρνω κι' εκεί άρκετά καλά.

Είναι γνωστόν, ότι ο Χρήστος έχει κερδίσει στους διαφόρους ελληνικούς ή διεθνείς αγώνες άπειρα βραβεία, του υποβάλλω, λοιπόν μια σχετική ερώτηση:

— Αν άποφασίζατε να πουλήσετε τα μετάλλια και πόσες οκάδες στραγάλια θα άγοράζατε;

— Δεν έκανα ποτέ μου παρόμοιο ύπολογισμό. Αν θέλετε, κάνετε τον



Ο ΜΑΝΤΙΚΑΣ...

χωρίς χαμόγελο.

(Η παραπάνω φωτογραφία είναι η μόνη που υπάρχει με τον Μάντικα σχεδόν συνοφρυωμένο!)

έσεις. Θα σας δώσω τ' άπαραίτητα στοιχεία: έχω ένα τσουβαλάκι της ζάχαρης γεμάτο μετάλλια. Υπολογίστε πόσο ζυγίζει και θα βρήτε άμέσως πόσες οκάδες στραγάλια μπορώ ν' άγοράσω.

Και μια αδιάκριτη ερώτησις, που ύπόσχομαι στο Χρήστο να μείνη μεταξύ μας:

— Πόσες φορές άπατήσατε τη γυναίκα σας ως τώρα;

— Τῆς είμαι πιστότατος, μπόρεíte να με πιστέψετε.

Ο τόνος της φωνής του είναι ειλικρινής και η δήλωσις του δεν έπιδέχεται συζήτηση. Δεν έχω άλλωστε κανένα λόγο να μη τον πιστέψω.

Πάντως μ' ενδιαφέρει να μάθω κάτι ακόμη σχετικά με τό ζήτημα αυτό.

— Σας κυνηγούν πολλές γυναίκες τον ρώτησα.

— Αν έλεγα όχι, θα ήμουν ψεύτης. Οι γυναίκες, βλέπετε, θαμπώνονται όταν άκοϋν ότι είναι κανείς πρωταθλητής. Μοιραίως, λοιπόν, έχω κι' έγω τις θαυμάστριάς μου.

Δέ θέλω να βάζω σε δύσκολη θέση τό συνομιλήτή μου, άφοϋ είναι παντρεμένος γι' αυτό άλλάζω θέμα

— Σκεφθήκατε ποτέ να χρησιμοποιήσετε πρακτικώς τα κύπελλα που κερδίζατε;

— Τι έννοείτε;

— Νά, έψησε π.χ. καμιά φορά μέσα σε κανένα από αυτά ή κυρία Μάντικα τό σαγηντό σας;

— Κι' αν τό έκανε δε θα μου τώλεγε, φαντάζομαι! Πάντως, τα κύπελλα μου έχουν μάλλον διακοσμησηκό σκοπό μέσα στο σπίτι μου. Στο πιάνο, στο έμποδε, στα τραπέζια παντού θά βρήτε κι' από ένα. Κάθε γωνιά του σπιτιού μου είναι γεμάτη. Έχω μεγάλη άδυναμία σ' αυτά, γιατί τά έχω κερδίσει με τόν ιδρώτα του προσώπου μου.

Η τελευταία φράσις του Μάντικα είναι πολύ κυριολεκτική. Αν ύπόσχομαι, στ' αλήθεια άνθρωποι που πραγματοποιοϋν τις επιτυχίες τους με τόν ιδρώτα του προσώπου τους, αυτό είναι, άσφαλως, οι άθληται.

— Μετρήσατε ποτέ τά έμποδια που ρίξατε στη ζωή σας;

— Όχι, σε τέτοιες στατιστικές δεν έπιδίδομαι. Από τόσα, όμως, κι' στο έξής, δε θα ενδιαφέρη πιά τόν έμποδοιστή πόσα έμποδια έφριξε σε μια κοϋρσα. Με τό νέο κανονισμό και όλα να τά ρίξω, τό ρεκόρ σου πιάνεται.

Νομίζω ότι είναι καιρός να ύποβάλλω στον πρωταθλητή μας, μια αδιάκριτη ερώτηση:

— Ένας αθλητής μπόρει να φέρεται στη γυναίκα του όπως οι άλλοι σύζυγοι, ή πρέπει ν' ακολουθή άριστήν... τακτική;

Ο Μάντικας μου άπαντά χωρίς διαταγμό:

— Αυτό έξαρτάται από τόν αθλητή. Εγώ δεν ακολουθώ καμιά τακτική. Και τό ταιριαστό μου καπνίζω και τό κρασάκι μου τό πίνω. Φυσικά, γορίς ύπερβολές. Ομοίως, όμως, ότι αν δεν κάπνιζα και δεν έπινα θα ήμουνα πολύ καλλίτερος.

Ο Χοήστος είναι νεώτατος ακόμη, άλλ' άποροδότητε μ' ενδιαφέρει να μάθω πότε σκοπεύει ν' άποχωρήση απ' τόν αθλητισμό.

— Τρέχω επί δεκαετία γούνια, μπό άπαντά. Έλαβα μέρος σε δυό Ολυμπιαδες και έχω γυρίσει σνεδόν 80 τόν κόσμο εκτός απ' την Ιαπωνία. Θα πάω, λοιπόν, και στους Ολυμπιακούς του Τόκιο κι' ύστερα θα φύγω απ' τη μέση.

Μια πούτε τελευταία ερώτησις:

— Έίστε εύτυχημένος;

— Αφοϋ έχω παντρευτή τη γυναίκα που άνειρευτήκα, θα ήμουν άνάστος αν έλεγα όχι. Μ' έβοήθησε ν' άποχωρήσω τα μεναλύτερα ρεκόρ μου και μ' έκανε ένα εύτυχημένο πατέρα.

Και τέλος:

— Μας έτοιμάζεται κανένα διάδοχο ακόμη;

Ο Μάντικας έχει ύφος ένθουσιασμένο:

— Βεβαιότατα μπό δηλώνει. Άλλ' όχι τόσα. Το 1940, μετ' τοις Ολυμπιακούς. Φυσικά, δεν τόν έχω δειμένο κι' έπομένως μπόρει να είναι και κορίτσι. Το πιστιμώ, μάλιστα Πάντως, δε θα μου ξυνίση αν είναι κι' άγόοι.

Αποναιρητώ τόν πρώτο έμποδοιστή μας. Το ναμiónελο δεν τόν έγκυτέλειψε καθ' όλη τη διάρκεια της συνομιλίας μας.

Ο Χρήστος διαρκώς γαμογελά. Έίσεως νι' αυτό και η ζωή του γαμογελά πάντοτε.

ΦΩΚ. ΠΑΝΤΑΣ

Ένα φιλι για τιμωρία

Διήγημα του Μάριο Βουλιάνο

Στη γέφυρα του μικρού βαποριού της λίμνης οι έπιβάτες συνωμλούσαν αν παληοί γνώριμοι, όπως συμβαίνει συνήθως στα ταξίδια. Και τώρα σιωπούσαν, γιατί είχαν κουραστή και βαριόντανε πιά να κυττάζουν ακόμη και τόν ουρανό, τα δέντρα και τα σπίτια, που καθρεφτιζόντανε στα νερά.

Για όμορφο είναι στήληθια όμορφο το Λάγκο Ματζιόρε αν εικονογραφημένο δελτάριο, μετ' ό σωματώδης έμπορος κρασιών, που είχε ανέβει στην Παλλάντζα. Μα όταν την έχη δῆ τη λίμνη αυτή από την πρώτη στιγμή, που άνοιξε τα μάτια της...

Και μάλιστα βαφτίστηκε και με το νερό της κι' εξακολουθεί να βαφτίξη μ' αυτό τα προίοντα του — έπρόσθεσε γελώντας ο νέος με τη σπόρ φορεσιά, που ως τώρα δεν είχε πῆ τίποτε για τόν εαυτό του και που άντι να κυττάξη τόν πανόραμα, προτιμούσε να τρώη με τα μάτια του κάτω από τα γαλάζια γυαλιά του τις ώραιες γάμπες της κυρίας από τόν Τουρίνο.

Η ξανθή, ώραία και ζωηρή κυρία γτώπησε τα χέρια αν να έπεδοκίμαξε τα λόγια αυτά του νέου, που ο σίωπηλος θαυμασμός του φαίνεται πως δεν την δισαρεστούσε διόλου, κι' έσκασε στα γέλια μαζι του. Γέλασαν κι' όλοι οι άλλοι. Ο κληρικός, που πήγε να προσκυνήση τόν Άγιο Καρλόνο, ή Έγγλεζοπούλα, που έρχότανε κάθε χρόνο να περάση τις παύσεις της κοντά στη λίμνη κι' ή γιαιριά, που προσπαθούσε να συγκρατήση με τα λόγια δυό αδιαβολογεγονάκια.

— Ω! έκανε περισσότερο εύθυμη παρά στενοχωρημένη από τη γενική ιλαρότητα, που είχε προκαλέσει. Ός τόσο προσέβησε να διαλύση την ύποψία για τόν βάφτισμα των προίοντων του, τονίζοντας πως τα κρασιά του ήταν βραδευμένα. Όσο για τη λίμνη, έπρόσθεσε πως έμοιαζε με την γυναίκα: Όραία, ώρασιότητα, μ... πάντα ή ίδια.

— Θα έπρεπε ή λίμνη ν' άλλαζε σε κάθε ταξίδι τη σκηνοθεσία της, όπως στί θέατρο...

— Εγώ δεν θα ξανάρθω εδώ, αν θ' άλλαζε. Και ούτε κι' ο κύριος πατέρας μου, φώναζε ή όμορφη Έγγλεζοπούλα.

Ο νέος με τα γυαλιά σήκωσε τα χέρια στον ουρανό, αν να ήθελε να προλίθη μια τέτοια τρομερή συμφορά. Έπειτα γύρισε στην κυρία από τόν Τουρίνο νι' είπε:

— Έστε τι λέγω, κυρία; Θα σας φαίνη βέβαια αν βλασφημία... μα έτσι είναι.

— Πέστε το, πέστε το, φώναξαν όλοι.

— Αί, λοιπόν, έχω λέω, πως μ' άπαρτίδα φουτ μπόλ θα ήταν πιά ενδιαφέρουσα από την λίμνη σας.

Στη μαγική λέξη φουτ μπόλ οι δυό μικροί τέντωσαν τα αυτιά τους. Η Έγγλεζα είπε πως άλλο πράμα είναι ή λίμνη, μα και τόν φουτ μπόλ άρασει σ' όλους, όπως κι' ή μουσική.

Ο κληρικός άπλωσε τόν πόδι του κι' είπε:

— Έμένα δεν μ' ενδιαφέρουν διόλου τα σπόρ. Κι' σεις, κυρία, τί λέτε;

— Ά, για μās τόν φουτ μπόλ είναι οικογενειακό.

— Πώς; ρώτησε ο έμπορος των κρασιών, που ήταν κεκηρυγμένος έχθρος τού αθλητισμού, που έκανε ν' άδειάζουν οι ταβέρνες.

— Μάλιστα — ξαναείπε ή κυρία. Εγώ είμαι ή σύζυγος τού Ροζάτσα.

Η άπροσδόκητη αυτή δήλωσις έκανε να πέσουν τα γυαλιά από τα μάτια του νέου με τόν σπόρ κροστουμι. Όλοι οι άλλοι, μαζι με τόν κρασέμπορο έμειναν μ' άνοιχτό τόν στόμα. Τα μάτια τους έξεδή-



Τόν είχε άφήσει να την φιλή

λωναν όλο τόν θαυμασμό τους για την γυναίκα εκείνη, που ήταν τόν έιδωλο τού λαού.

— Ω, κυρία, τί εύτυχία να είστε γυναίκα του!

— Μιλήσατε μας. Μιλήσατε μας γι' αυτόν.

— Μ' ενδιαφέρει ή ιδιωτική του ζωή.

— Είναι τυχερός ο τραγός αθλητής με την γυναίκα του;

— Κι' έχω — είπεν ή Έγγλεζα — είμαι έρωτευμένη με τόν μεγάλο Μίστερ Ροζάτσα. Με συγχωρήτε, κυρία, δεν είναι έτσι;

— Άμ' όλες οι γυναίκες είναι έρωτευμένες μαζι του. Ποιάν να πρωτοζήλωσω. Έκείνος όμως δεν άγαπά παρά έμένα. Πολύ, πολύ... Άλλάσατε αν ποτέ δοκιμάση να...

Και ή γυναίκα τού πρωταθλητού κούνησε τόν ένα ποδαράκι της.

— Ω! ω! μια κλωτσιά για τιμωρία, είπε γελώντας ο κληρικός.

— Μοϋ έπιτόσατε να σας πω κάτι ιδι-

ατέρως; είπε τη στιγμήν εκείνη ο νέος.

— Τι θέλετε να μου πῆτε; είπε εκείνη και γέγησε. Τι είναι αυτό, που δεν μπόρουν να τ' άκούσουν κι' οι άλλοι;

— Καλλίτερα να μην τ' άκούσουν. Μās συγχωρήτε, κύριοι.

Κι' ο νέος τράβηξε τη γυναίκα τού μεγάλου ποδοσφαιριστού ιδιαιτέρως.

— Αί, λοιπόν, τί συμβαίνει; ρώτησε εκείνη.

— Συμβαίνει άπλως ότι ο Ροζάτσα, είμαι εγώ. Έλάτε, έλάτε, μην τα χάνετε.

Έκείνη τόν καθιέκτεσε να μην την φανερώση, να μην την ντροπιάση. Νά της συγχωρήση αυτή την ψευτιά, που την έίπε από άλλη ματαιοδοξία και που στό κάτω-κάτω της γραφής ήταν άποδείξεις τού θαυμασμού της, τού μυστικού έρωτα, που είχε γι' αυτόν, μια παντρεμένη γυναίκα.

— Είστε παντρεμένη; Τι κρίμα. Μα ήσυχάστε, κυρία κι' έχετε έμπιστοσύνη σε μένα.

Μα εκείνη όταν γύρισε πίσω στην παρέα ήταν κατακκόκηνη από την ντροπή της.

— Αί, νεαρέ, τί της είπες της κυρίας, που την έκανες να συχιστή τόσο; ρώτησε ο κρασέμπορος...

— Όραία διαγωγή. Αν ήταν εδώ ο ξνετρας της δε έβλεπε...

— Δεν θα έβλεπα τίποτε, γιατί πριν απ' όλα ο άντρας της είμαι εγώ!...

— Σεις είστε ο Ροζάτσα!

— Διάβολε, είναι ο ίδιος με τις φωτογραφίες του!

— Μα γιατί δεν μās τόν είπατε πιά πριν;

— Γιατί ταξιδεύω ινκόγνωτο. Δεν ήθελα να μ' ένοχλήση κανείς. Μα εκείνη!...

— Αχ, αυτές οι γυναίκες!

— Εν τούτοις της άξίζει ένα φιλι για τιμωρία...

Τῆ φίλησε και την ξαναφίλησε τόσο, που ή Έγγλεζοπούλα γύρισε τόν πρόσωπό της από την άλλη μεριά. Οι άλλοι όμως χειροκρότησαν και φώναξαν:

— Ζήτω ο Ροζάτσα! Ζήτω ή ώραία γυναίκα του!

— Σωπάτε, σωπάτε — παρακάλεσε εκείνος. Ταξιδεύω ινκόγνωτο. Αν τόν μάθουν κι' οι άλλοι ταξιδιώτες, θα πρέξουν όλοι εδώ και τόν καράδι θά βουλιάζη.

Η ψεύτικη γυναίκα, που για να μην έκτεθη τόν είχε άφήσει να τῆ φιλή και τού άνταπέδοκε κι' εκείνη μάλιστα τα φιλιά, στεκότανε κολλημένη άπάνω του, άναγκάστηκαν δε κι' οι δυό τους να δίνουν αυτόγραφα.

— Τώρα δε τελειώση αυτή ή ιστορία, είπε ή κυρία. Σας παρακαλώ να μ' αφήσετε. Αν τώξερε ο άντρας μου, για σκεφθήτε το.

— Σκέπτομαι μάλλον, τί θα έλεγε ο Ροζάτσα, δηλ. εγώ!

— Και τί λέτε σεις;

— Λέω πως δεν είμαι εκείνος. Τού μοιάζω μόνον πολύ...

ΜΑΡΙΟΣ ΒΟΥΛΙΑΝΟ

Προέχει καί ξέρετε

ΟΤΙ

Ότι η 'Επιστήμη του «τάκτ» είνε ένα «κοκτέιλ» που έχει φιάζει ή Αισθητική, ή ανάγκη του Ωρολόιου και το Πρακτικό πνεύμα.

Οι κανόνες της «Καλής Συμπεριφοράς» δεν είνε αυθαιρεσίες, δεν αποπειρόν δηλαδή μία επιπόλαιη παρατάξη κτύπων, χωρίς λόγο, χωρίς νόημα, χωρίς σημασία.

Εξυπηρετούν ένα σκοπό. Και σκοπό σπουδαίο.

Αν μία κοινωνία κατορθώσει να πειθαρχήσει σ' αυτούς τους Κανόνες θα εμφανίσει ένα σύνολο άμμοιο από απόψεως αισθητικής και τα άτομα που θα ύπιδουλωθούν θεληματικά στις απαιτήσεις του «Σαβουάρ-Βιβρ» και θα τοποθετήσουν τον πρωτονομισμό τους μέσα στα μεταξωτά δεσμά της αβρότητας, ούτε λίγο ούτε πολύ, θα κερδίσουν την Εύτυχία!

Η Ζωή όλόκληρη — άς μου επι-

τραπή λίγη φτηνή φιλοσοφία — στηρίζεται στο γλυκό ψέμμα του Έξωραϊσμού. Ο τρόπος της εμφάνισέως είνε το πάν.

Η εφεύρεσις του μακιγιάζ ήταν θεϊό εύεργέτημα για τη Γυναίκα! Όσο άπατηλή λοιπόν και ψεύτικη αν είνε ή «Εθιμοτυπία», ή «καλή συμπεριφορά», ή «λεπτότης», όπως θέλετε πείτε την, κατέχει την πρώτη σειρά μέσα στις γλυκές αυταπάτες που στηρίζουνε στη ζωή το σαθρό οικοδόμημα της Εφήμερης Εύτυχίας.

Τώρα βέβαια, οι αιώνες όσο και αν αντιγράφουν αλλήλους» αλλάζουν. Κι' αλλάζουν πολύ.

Από τον καιρό της Βαρώνης Στάφ, ως σήμερα, ο κόσμος έχει τέτοια εκπληκτική εξέλιξη ώστε χωρίς διαταγή μπορεί κανείς να πη ότι έχει αλλάξει απόλυτως νοοτροπία.

Συνεπώς και ή «καλή συμπεριφορά» — το «σαβουάρ βιβρ» — θα πρέπει

ναίνα ανάλογο με τη σύγχρονη «μανταλίτε», και με τις σημερινές βιωτικές συνθήκες.

Σ' αυτές τις γραμμές θα προσπαθήσουμε να δώσουμε απλά και σύντομα τους «κοινώς παραδεδεγμένους» κανόνες της συγχρόνου «καλής συμπεριφοράς» στα κεφάλαια που ενδιαφέρουν το μέγαλο κοινό. Γιατί οι λεπτομερειακοί όροι της αύστηρας εθιμοτυπίας άφοροδν φυσικά έναν έντελώς περιορισμένο κύκλο και δεν έχουν εδώ τη θέση τους.

Α' Τό τάκτ στον έρωτα

Προσέξτε κυρίες και κύριοι!

Τό ξανθόπουκλο ξυπόλυτο παληόπαιδο της κυρίας Άφροδίτης είνε πολύ άβροδίατο πλάσμα, πολύ μημουσαπτικό, πολύ λεπτεπίλεπτο.

Ο Έρωτας κυρίως στηρίζεται στην «Ίλλουζιόν». Γι' αυτό και ή καλή συμπεριφορά, στον Έρωτα παίζει σημαντικό ρόλο, για να μην πω ότι πρωταγωνιστεί απόλυτως.

Σας ζητώ παρτόν — αν και δεν έχω την τιμή να σάς γνωρίζω — που σάς κάνω μαθήματα καλής συμπεριφοράς! Σας εξασφαλίζω όμως τη μυστικότητα!

Είθε μαθηταί μου και μαθήτριές μου, υπό αύστηρόν Ινκόγνιτο! Κανείς ποτέ δε θα μάθη τ' όνομά σας άφοδ... δεν τό ξέρω ούτ' εγώ!

Αρχίζουμε λοιπόν.
Ανεβαίνω στην έδρα!
Ήσυχία παρακαλώ!...

...Όταν κάνετε κόρτε σε μία δεσποινίδα, νεαροί κύριοι, φροντίστε επιμελώς να είσαστε εξίσου ευγενείς και περιπορητικές κοίπρος όλες τις δεσποινίδες της συντροφιάς, γιατί ή προτίμησις και ή διάκρισις πρὸς εκείνην θα την φέρη σε δύσκολη θέση. Υπάρχουν γίλιοι τρόποι να της δώσετε να καταλάβη αυτή την προτίμησις χωρίς έντυπωσιακές χειρονομίες που να την εκθέτουν στα μάτια των άλλων, όπως π.χ. ή επίμονη να χορεύετε διαρκώς μαζί της, ή άδεξια μέθοδος να κάνετε συνεχώς σ' αυτήν κολλιμένα. Ένα φευγαλέο βλέμμα ή στιγμή που θα είσαστε βέβαιος ότι δε σάς κυττάζει κανείς, ή μία σημαντική φρασούλα την ώρα που μένετε μόνοι ή του χορεύετε μαζί, είνε απόλυτως άκοκατά για να επιτύχουν εκείνο που θέλετε. Ανάλογα με την

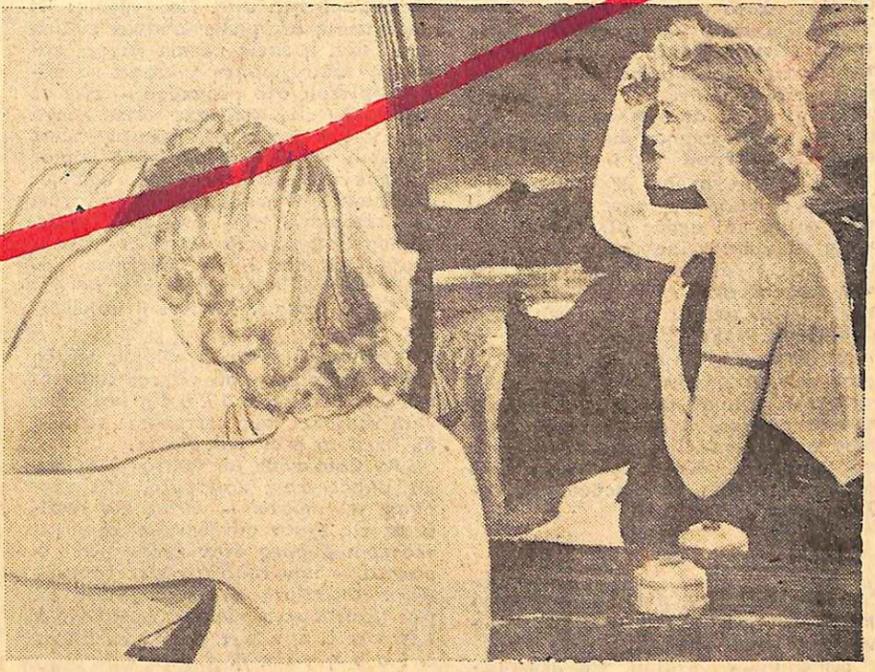


«...Μην κυττάτε τους θαμώνες του κέντρου!»

Κυρίες και Κύριοι...

εξέλιξη που παίρνουν οι σχέσεις σας κι' όταν αντίληφθητε και τις δικές της διαθέσεις και πεισθητε πως τό ελαφρό κόρτε ώρίμασε, μπορείτε να φερθητε και τολμηρά. Η τολμηρότης δεν είνε άγενεια. Φτάνει να συμβή όταν είσθε απόλυτως και έξησφαλισμένα μόνον, και να γίνη με όσο τό δυνατό περισσότερη αβρότητα. Μά, θα πήτε, τολμηρότης άβρη; Σχήμα όξυμων! Όχι! Κάθε άλλο.

Σ' ένα ρομαντικό άκρογιάλι, την ώρα που λυώνει ή πλατίνα του φευγαριού στη θάλασσα, αρπάξτε την έξαφνα και φιλήστε την! Μά δείξει άμέσως την ταραχή σας! Δείξτε πως έμεθύσατε κοντά της από Έρωτα και πώς αυτό τό ξαφνικό κίνημά σας έγινε σε μία στιγμή τρέλλας, σε μία στιγμή που δε διοικούσε ή λογική. Φροντίστε να τό δείξετε όλ' αυτά με μία άμχανία, με μισόλογα, με ταραγμένες κινήσεις — να τό δείξετε, όχι να τό πητε! — και τότε... είσθε ελεύθερος να επαναλάβετε τό φιλι αν έχετε πεισθη πως δεν της φανήκατε δυσάρεστος. Κι' αυτό θα τό αντίληφθητε αν εκείνη δεν ένευρίασε, άλλ' άπλώς τραθήχηκε ελαφρά, ή σάς έπτε: «Προσέξτε, θα μάς δοδν». Κι' αν όμως εκείνη γίνη έξω φρενών, έσείς



«...Καλυφθήτε με μία χαριτωμένη κίνηση...»



«...Μή βάξετε τό μπράτσο σας μπροστά στην κυρία που έτοιμάζεται να κατεβή»

πάντως θα είσαστ' εν τάξει. Πρῶτον γιατί θα ύποκριθητε ότι κάνετε κάτι χωρίς να τό θέλετε, έν... «πλήρει συγχύσει» να πούμε. Και δεύτερον γιατί υποτίθεται ότι ή χαριτωμένη δεσποινίς που φιλήσατε θάπρεπε να μην άπομακρύνεται μαζί σας σε γραφικές έρμηδες αν δεν επιθυμούσε μία συνέχεια του κόρτε σας.

Την προσέξτε αυτή τη λεπτομέρεια, μικροδλες μου; Μην παρασυρθε άπ' τις κουτές εκείνες και άδειες φράσεις που λένε όπως π.χ. ότι ένα μοντέρνο κορίτσι με ελεύθερες ιδέες μπορεί να πάη όπουδήποτε, και νύχτα μ' έναν άντρα, χωρίς καμιά πονηρή σκέψη».

Αυτά είνε άνοησίες. Μην ξεχνάτε ποτέ πως είσαστε γυναίκα κι' εκείνος είνε άντρας. Κι' αν δεν σάς άρέση, αν δεν έχετε διάθεση να ύποστήτε μία τολμηρή ντεκλαρασιόν, μην του δώσετε άπ' την αρχή κανένα θάρρος. Κρατήστε τον σε άπόσταση. Κόψτε του άπ' την πρώτη στιγμή τον θήχα. Και πρὸ πάντος μη δεχθητε μαζί του κανένος είδους «τέτ-ά-τέτ». Αυτό άπαιτεί ή «καλή συμπεριφορά», που δεν περιορίζεται σε κανένος χαριετισμού και... τρόπου του τρώγειν όπως νομίζουν μερικοί, αλλά διευθύνουν τη ζωή των ανθρώπων!

Πάντως, όλ' αυτά δεν ισχύουν — τυπικώς τουλάχιστον, και περί τύπων μιλάμε — προκειμένου περί παντρεμένης κυρίας. Η τολμηρότης σ' αυτήν, κινδυνεύει πολύ να χαρακτηριση ως προσβολή. Και εκείνο που

επιβάλλεται για την κατάκτηση ει-
νε να κάνει κανείς κανονική έρωτι-
κή εξωμολόγηση και μετά πολύ με-
γαλύτεραν χρονική διάρκεια της πο-
λιορκίας. Δεν πρέπει να φοβηθώ πως
θα γίνει γελοίος. Μια κυρία που ξέ-
ρει από τσάκ αντιλαμβάνεται πόσο
δύσκολο και λεπτό είναι να φτάσει ξ-
νας άντρας μαζί της στο επικίνδυνο
σημείο. Και θα φροντίσει κι εκείνη
να τον διευκολύνει με το να ώμολο-
γήσει πως είναι κι αυτή έρωτευμένη.
Όταν πρόκειται να τον αποκριθεί
οφείλει να το κάνει έ ξ α ρ χ η ς—
τό τονίζω αυτό — και χωρίς βίαιο
τρόπο κάνοντας επίμονα ότι είναι κα-
ταλαβαίνει σε σημείον που να του
δείξει καθαρά, ότι δεν θέλει να κα-
ταλάβει. "Αν από φιλαρέσκεια τον
άφησε να προχωρήσει ως ένα σημείο,
αυτό είναι καθαρά π ρ ό σ τ υ χ ο .

Και πρόστυχο είναι εξ ίσου να μι-
λήσει γι' αυτή της την περιπέτεια
στις φίλες και στους φίλους της για
νάχη τη χυδαία ικανοποίηση να μά-
θουν πως ο Τάδε της έκανε κόρτε και
τον απέκρουσε. Αυτό δεν ταπεινώ-
νει "Εκείνον στα μάτια ενός εύγενοῦς
ανθρώπου, αλλά "Εκείνην.

Σε πολύ δύσκολη θέση, είναι ο κύ-
ριος που μία κυρία του δείχνει πρώ-
την προτίμησή της. "Η αλήθινή εὔ-
γένεια απαιτεί ν' ανταποκριθῆ ἀμέ-
σως ο κύριος. "Αλλά συχνά δεν έχει
το κουράγιο. Και τότε πρέπει με
πολλή μαεστρία, να υποδυθῆ τὸ ρό-
λο τοῦ θλακός.

Αυτὲς εἶνε οἱ κύριες γραμμές ὅσο
καιρὸ θρῆσκασατε στὸν Πρόλογο ἐ-
νὸς έρωτικού δεσμοῦ.

Τώρα ὅμως ἔχουμε τις λεπτομέ-
ρειες. Κι' οἱ λεπτομέρειες στὴν πε-
ρίπτωση τοῦ «τάκτ» εἶνε πανίσχυ-
ρες!

Όταν π. χ. δεχθῆτε ἕνα ραντεβού
μαζί του, μικρὴ μου χαριτωμένη κυ-

ρία, προσέξτε να μὴν κυττάζετε χα-
μογελάοντας, ἔστω και ἀφηρημένα
τοῦς θαμῶνας τοῦ κέντρου που κά-
θεσθε. "Εκτὸς ἀπ' τὸ ὅτι αὐτὸ καθ'
ἑαυτὸ εἶνε ἀπρεπέστατον — γιατί
μποροῦν να σὰς πάρουν γιὰ καμμιὰ
«αντι-μοναίην» που ἀσκει... τὸ ἐπάγ-
γελμά της — ἀν τύχη να σὰς ἀντι-
ληφθῆ "Εκείνος που περιμένετε και
που φυσικά σὰς ἐνδιαφέρει, θὰ σχη-
ματίσει πολὺ κακὴ ἐντύπωση. "Ανοί-
ξτε καλύτερα ἕνα περιοδικὸ γιὰ να
ἐξασφαλίσετε τὴν ἀξιοπρέπεια και
τὴ σοβαρότητά σας. Παρένθεσις: "Η
περίπτωσις αὐτὴ εἶνε σπάνια ἐννοεῖ-
ται. Γιατί ἡ ἐσεὶς πρέπει νάχετε κά-
νει τὴν ἀσυγχώρητη γκάφφα να πᾶ-
τε νωρίτερα στὸ ραντεβού — ἐνῶ τὸ
κανονικὸν εἶνε να πᾶτε πέντε λεπτά
ἀ ρ γ ὅ τ ε ρ α κί "Εκείνος πέντε
λεπτά ν ω ρ ῖ τ ε ρ α—ἢ ο κύριος
ἀργημάε στὸ ραντεβού του, πράγμα
ὀλέθριον! "Ὅπως ὅποτε ὅμως ἰσχύει
τὸ «τέταρτον» τῆς ἀνωτέρας βίας.
(Μπορεὶ νάχασε τὸ κλειδί τῆς γκαρ-
νταρόμπας του ἢ να παρέσυρε κά-
ποιον τὸ ταξί που ἐρχότανε). Γι' αὐ-
τὸ τὴν ἀναφέρω. Κλείνει ἢ παρένθε-
σις.

"Όταν πρόκειται ὁ κύριος νάρθη
στὸ σπίτι σας — ὅσο νάχετε ἀποκτή-
σει «ἐντιμιτέ» ἀ π ὅ λ υ τ ῆ μαζί του,
— μὴ νομίσετε πως ἐπιτρέπεται να σὰς
δῆ ὑπὲρ τὸ δέον «εγκλιζέ».

"Αν θρῆσκασθε με γυμνὸ τὸ θώρα-
κα μπρὸς στὸν καθρέφτη, και χτυ-
πήση τὴν πόρτα — αὐτὲς τις ἀναί-
δειες τις ἔχουν συνήθως κι' οἱ εὔγε-
νέστεροι ἄνδρες ὅταν ἔχουν γίνει ἐ-
ρασταί — μὴν τοῦ ἀρνηθῆτε να μῆν,
ἀλλὰ σκεπάστε τὸ στήθος σας με
μιὰ χαριτωμένη κίνηση. Αὐτὸ δ ἐ ν
εἶνε σ ε μ ν ο τ υ φ ῖ α . Εἶνε
α ἰ σ θ η τ ῖ κ ῆ .

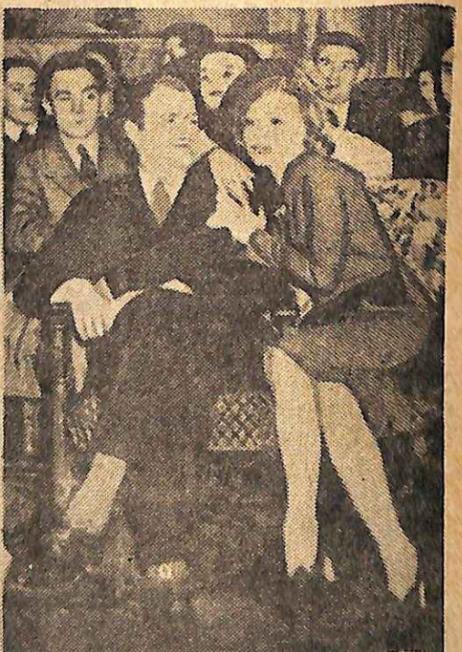
"Αλλὰ ἄς προσέξῃ και ὁ κύριος τῆ
συμπεριφορά του, ὅσο και νάχη ἐμ-

πιστοσύνη στὴ γνώση του και στὴν
κολή του ἀνατροφή. "Η σύγχυση, τὸ
τράκ που μπορεὶ νάχη ἐπειδὴ συνω-
δεύει μιὰ γυναίκα που ποθεὶ ἢ ἀ-
γαπά, — ἰδίως πρὶν ἀπ' τὴν τελειω-
τικὴ κατάκτηση — θὰ τὸν κάνει να
μὴ κινεῖται ἀνετα, και θὰ τὸν ρίξει
ἐνδεχομένως σε φοβερὲς γκάφφες.
Λ. χ. Τὴ στιγμή που κατεβαίνει πρῶ-
τος ἀπ' τὸ ταξί γιὰ να βοηθήσει ἐ-
κείνην να κατέβῃ, μπορεὶ ἀνοίγοντάς
της τὴν πόρτα ν' ἀπλώσει τὸ μπρά-
σο του μπροστά της (ὅπως δείχνει
ἢ δημοσιευμένη εἰκὼν) ὥστε ἢ κυ-
ρία να εἶνε ὑποχρεωμένη να πέση ἀ-
πάνω του!

"Αφήστε τὸ φοβερὸ ἐλάττωμα τῆς
ζήλειας ἰδίως τῶν πρώτων ἡμερῶν,
που κάνει τὸν ἄνθρωπο να παραλογί-
ζεται και να γίνεται κυριολεκτικῶς
γελοῖος! Π. χ. στὸ σινεμά, ὅταν "Ε-
κείνη θαυμάζει τὸν Ζῶν Πιερ "Ὁμὸν
ἢ τὸν Κλᾶρκ Γκέιμπλ, ἐκείνος δὲ δι-
στάζει να τῆς μιλήσει ἀπότομα ἢ και
να τὴν... τιμηθῆ δῆθεν χαριτωμέ-
να! Περιττὸ να πῶ πως ὄλ' αὐτὰ εἶ-
νε φρικτά. "Ὁ ἄνδρας οφείλει να εἶ-
νε σ ο θ α ρ ὀ ς και ε ὑ γ ε ν ῆ ς
και στὶς πρὶν ἰσχυρὲς και δικαιολογη-
μένες ἐκκρήξεις τῶν νεύρων του. Και
ν' ἀνέχεται τὴ γυναίκα ὅταν εἶνε λι-
γο φλύαρη ἢ λίγο περισσότερο ἀπ'
ὅτι πρέπει διαχυτικὴ μπροστά στὸν
κόμο.

"Όταν "Εκείνη μιλεῖ μεγαλοφῶνας
στὸ σινεμά, πέστε της τρυφερὰ «μὴ
φωναζῆς ἀγάπη μου». Μὴν τῆς ἀσχη-
μομιλάτε. Και μὴ δυσφορεῖτε ὅταν
πέφτει ἀπάνω σας ὅσο κι' ἀν εἶνε
ἀπρεπῆς ἢ στάση της. Πέστε της πᾶ-
λι με σιγανὴ και γλυκειὰ φωνή:
«Πρόσεξε, μὰς θλέπουν»!

("Η συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)



Στὸν κινηματογράφου ἢ στὸ θέατρο...

"Αν φωνάζει στὸ σινεμά, ἡσυχάστε τη
με τρόπο,

Μὴ τῆς μιλάτε ἀπότομα ποτέ!

Κι' ὅταν εἶνε πολὺ διαχυτικὴ, μὴν
ἐνοχλοῦθε...

Τῆς μοίρας τὰ παιχνίδια

Ένας δραματικὸς διάλογος τοῦ Γ. ΒΑΝ-ΛΟΥ.

Τὰ πρόσωπα:

ΡΟΖΕ ΝΤΕΛΑΚ.

ΜΑΡΘΑ, γυναίκα του, 28 ἐτῶν.

ΑΝΔΡΕΑΣ, φίλος του, 55 χρόνων.

(Στὸ γραφεῖο τοῦ "Ανδρέα. "Ὁ "Αν-
δρέας κάθεται σε μιὰ πολυθρόνα. "Ὁ Ρο-
ζὲ στέκει ὀρθὸς ἐμπρὸς του. Συνεχίζουν
κάποια συζήτησι τους).

ΡΟΖΕ (με μεγάλο ἐκνευρισμό).—
...Και ὅμως, μοῦ φαίνεται ἀπίστευ-
το!... ἀπίστευτο!

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Τέλος πάντων, να
και κάτι στὸ ὅποιο συμφωνᾶμε! Κι'
ἐμένα μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο ὅτι ἡ
Μάρθα με ἀπατά! Γι' αὐτὸ, κι' ὀ-
λας... δὲν τὸ πιστεύω!...

ΡΟΖΕ.— Και ὅμως τὸ γράμμα που
ἔλαβα τὰ λέει, θαρρῶ, ἀρκετὰ καθα-
ρά... (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα
τσαλακωμένο γράμμα και τὸ δια-
βάζει δυνατὰ:.) «...Ρωτήστε τὴν γυ-
ναίκα σας ποιὸν πηγαίνει να συναν-
τήση κάθε ἀπόγευμα, στὰς ἔξη, τὴν
ώρα που λείπετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας...
Ρωτήστε τὴν ποιὸς μένει στὴν ὁδὸν
Βινὸ ἀρ. 37... "Υπογραφή: "Ένας φί-
λος που θέλει τὸ καλὸ σας».

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Χμ... Αὐτοὶ οἱ ἀνώ-
νυμοι φίλοι «που θέλουν τὸ καλὸ τῶν
φίλων τους», δὲν μ' ἀρέσουν και τό-
σο... Δὲν εἶνε συνήθως παρὰ φθονε-
ροὶ συκοφάντες...

ΡΟΖΕ.— Ναι, ἀλλὰ ὁ ἀνωθυμο-
γράφος αὐτὸς μοῦ δίνει συγκεκριμέ-
νες πληροφορίες. "Ὁδὸς Βινὸ ἀρ.
37. Λέει ὁ ἄνθρωπος!

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Τότε, γιὰ να σοῦ φύ-
γουν οἱ ὑποψίες, δὲν ἔχεις παρὰ να
κάνεις τὸ ἔξῃ: να πᾶς στὸ σπίτι τῆς
ὁδοῦ Βινὸ ἀρ. 37, στὶς ἔξη, και να
δῆς τι ἀκριβῶς συμβαίνει...

ΡΟΖΕ.— Αὐτὸ θὰ κάνω! Και ἀμέ-
σως μάλιστα! (Κυττάζει τὸ ρολοῖ
του). "Εξη παρὰ τέταρτο... Θὰ πρέ-
πη να περιμένω ἕνα τέταρτο ἀκό-
μα... (Κάνει βόλτες με νευρικότητα.
Κυττάζει πάλι τὸ ρολοῖ του:.) "Εξη
ἢ ὄρα... Φεύγω!...

—ΕΞ—

"Υστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, ὁ
Ροζὲ φθάνει με ταξί στὴν ὁδὸν Βινὸ ἀ-
ριθμὸς 37. Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ταξί, πλη-
ρώνει τὸν σωφὸρ και χτυπά τὸ κουδούνι
τῆς πόρτας. Τοῦ ἀνοίγει μιὰ γρη῏ ὑ-
πρέτρια. "Ὁ Ροζὲ τὴν σπρώχνει, προ-
χωρεῖ στὸν διάδρομο και μπαίνει σ' ἕνα
δωμάτιο. "Εκεῖ, ἀντικρύζει τὸ ἔξῃ θέ-
μα: "Η Μάρθα ἔχει ἀγκαλιασμένο ἕνα
κοιτάσει δέκα γῶνον. Τὸ αἰλεῖ και
τοῦ ψιθυρίζει: «Παιδί μου... ἀγαπημέ-
νο μου παιδάκι...».

ΡΟΖΕ.— Θεέ μου... Μάρθα!...
ΜΑΡΘΑ (τώρα μάλιστα τὸν βλέπει.
Στὴν μικρή).— Λουίζα... Πήγαμε να
με περιμένεις στὸ διπλανὸ δωμάτιο...
Μὴ φοβάσαι, μικρὸ μου...

ΡΟΖΕ.— Μάρθα! Δὲν τοῖμῶ να
πιστέψω τ' αὐτὰ μου... Τὸ κορίτσι
αὐτὸ... εἶνε παιδί σου;...

ΜΑΡΘΑ (σιγά).— Ναι. Τὸ ἕξερα
πὺς κάποτε θὰ μάθαινες τὸ μεγάλο
αὐτὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς μου... Νά,
λοιπὸν, ποῦ ἔφθασε ἡ στιγμή...
ΡΟΖΕ.— "Ὅστε... Θεέ μου, θαρ-
ρῶ πως θὰ τρελλαθῶ... "Ὅστε ἐσὺ,
που σε θεωροῦσα ἀγνή, ἀθῶα, πρὶν
παντρευθῆς... εἶγες ἀποκτήσει παι-
δί;... Μὰ εἶνε φοβερὸ αὐτὸ! Φοβε-
ρό! Κι' ἐπὶ τόσα χρόνια μποροῦσε
να ἔγης ἐνα τόσο τρομερὸ μυστικὸ
ἀπὸ μένα;...

ΜΑΡΘΑ.— Δὲν ἤθελα να σε λυπή-
σω, Ροζέ... και οὔτε να με περιφρο-
νήσης... Γιατί σε ἀγαποῦσα...

ΡΟΖΕ.— Καταλαβαίνεις τὶ ἔκανες,
Μάρθα;... Καταλαβαίνεις πως κι'
ἐὰν ἀκόμη σε συγκαροῦσα, κι' ἐὰν
ἀκόμη δεχόσουν ν' ἀφήσει τὸ παιδί...

ΜΑΡΘΑ (τὸν διακόπτει).— "Ὁχι,



... "Υστερ' ἀπὸ λίγο ἔγινε μητέρα.

Ροζέ. Ποτέ δὲν θὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὸ
παιδί μου. Τὶ φταῖ τὸ ἄθῶο πλά-
σμα γιὰ τὰ σφάλματα τῶν γονέων
του; ἔξω τὶ θὰ μὸς πῆς. "Ὅτι δὲν
μένει παρὰ τὸ διαζῦγιο. "Εστω!...
Θὰ τὸ ὑποστῶ κι' αὐτὸ...

ΡΟΖΕ.— Βλέπεις, λοιπὸν; Ποτέ δὲν
μ' ἀγάπησες... (Μὲ μίσος) Θ' ἀγά-
πησες... ποιὸς ἔφερε τὸν πατέρα ἰ-
σως ἀότης τῆς μητῆς;...

ΜΑΡΘΑ.— Αὐτὸν;... "Ὁ!... "Α-
κουσε με, Ροζέ... "Εχω μοῦ φαίνε-
ται τὸ δικαίωμα να σοῦ ζητήσω να
μ' ἀκούσης, ἀφοῦ σε λίγο θὰ χωρι-
σθοῦμε γιὰ πάντα... "Ηταν πέντε χρό-
νια πρὶν σε γνωρίσω. Ζούσα στὴν ἐ-
παρχία: ἔμενα μαζί με μιὰ θεία μου
που ἦταν ἐξαιρετικὰ αὔστηρη. Δὲν
μ' ἀφηνε να πηγαῖνα πουθενά... Κί-
ποτε, ἐν τούτοις, που ἐπρόκειτο να
γίνῃ ἕνα πανηγῦρι στὸ Μοντέ, τὸ
γειτονικὸ μας χωριό, τῆς ἐξήτησα
τὴν ἀδεια να πάω με δυὸ φίλες μου.
"Η θεία μου παραδόξως με ἀφισε...
"Επήγα... Φοροῦσα τὸ ἐθνικὸ ἐνδυμα
τοῦ τόπου... και χ' ῥεψά. "Εκεῖ ἐγνώ-
ρισσα ἕναν κύριο... "Αμυδρὰ τὸν θῶ-

μᾶμαι. "Αβγαλο κορίτσι ὅπως ἡ-
μουν, ἀπὸ τὸ χορὸ κι' ἀπὸ τὸ κρασί
εἶχα ζαλισθῆ. "Ὁ ἀγνωστος μοῦ ἐ-
πρότεινε να με συνοδεύσει στὸ σπί-
τι... Κι' ὅταν περνοῦσαμε μέσα ἀπ'
τὸ δάσος, ὁ ἄθλιος αὐτὸς... "Ὁ!...
Θεέ μου, τί φρίκη!... Δὲν μποροῦσα
να καλέσω σε βοήθεια... "Ηταν ἐρη-
μιά... "Υστερ' ἀπὸ λίγο ἔγινε μητέ-
ρα. Γι' αὐτὸ ἦρθα στὸ Παρίσι: γιὰ
να ἐργασθῶ γιὰ τὸ παιδί μου... Και
ὅταν, μετὰ πέντε χρόνια σε γνώρισα
και σ' ἀγάπησα, δὲν εἶχα τὸ θάρρος
να σοῦ ἀποκαλύψω τὴν ἀλήθεια...
(Σκεπάζει τὸ πρόσωπό της με τὰ
χέρια της και κλαίει).

ΡΟΖΕ.— Στὸ πανηγῦρι τοῦ Μον-
τέ, εἶπες;... Πρὸ δέκα ἐτῶν;... Μὰ
ναί... Βέβαια... "Ὁ, εἶνε φοβερὸ...
ΜΑΡΘΑ.— Μὲ περιφρονεῖς τώρα;
Κι' ὅμως, δὲν φταῖω ἐ-
γώ...

ΡΟΖΕ (με φωνὴ ἀλ-
λαγμένη).— "Ὁ χι,
Μάρθα. Δὲν σε περι-
φρονῶ... "Απεναντίας
μάλιστα: σοῦ ζητῶ
συγγνώμην...

ΜΑΡΘΑ (Γώρα μό-
λις ἀποφασίζει να τὸν
κυττάξῃ, και... τὰ χέ-
νει μπρὸς στὰ ἀλλαγ-
μένα χαρακτηριστικὰ
τοῦ προσώπου του).—
Τὶ ἔπαθες, Ροζέ;!...

ΡΟΖΕ.—...σοῦ ζητῶ
συγγνώμην, γιατί κά-
ποτε σε ὠνόμασα
«Σταχτοπούτα»...
ΜΑΡΘΑ.— Ναι, θῶ-
μᾶμαι... "Ετσι με φῶ-
ναζε ὁ ἀγνωστος...
(Ἐσφαικὰ, ἀπὸ τὸ ὄ-
φος του, καταλαβαίνει:.) Θεέ μου!...
"Εσύ! "Εσύ ἦσουν!...

ΡΟΖΕ (πέφτει γονατιστὸς μπρῶ-
στά της).— Ναι... "Ημουν τρελλός...
"Αν ἕξερες πόσο ὑπέερα, πόσο
τύψεις εἶχα γι' αὐτὸ τὸ ἐγκλημά
μου... "Εψάξα παντοῦ να βρῶ τὴν
ἄρατὰ ἀγνωστῆ, ἀλλὰ δὲν τὴν βρῆ-
κα... "Όταν σε εἶδα—ποῦ να σε γνω-
ρίσω με τὰ ροῦχα που φοροῦσες τό-
τε... Βρῆκα ὅτι ἐμοιάζες ἐκείνης

...ὅπως τὴν θυμόμουν θαμπά... Γι'
αὐτὸ σε ἀγάπησα... Θὰ με συγωρή-
σης, ἀραγε;... "Αλλά ναί, θὰ με
συγωρήσης, ἔξω τὴν καρδιά σου...
Πῶς θὰ με πείσῃς ὅμως ὅτι πραγμα-
τικὰ με ἀγαπᾶσες;

ΜΑΡΘΑ (Εὐτυχισμένη).— Πῶς;...
(φωναζέει) Λουίζα!... Λουίζα...
Τρέχα γρήγορα! "Εφτασε ὁ πα-
...ας σου ἀπὸ τὸ μακρυνὸ ταξί ἰ-
ὄπου σοῦ ἔλενα ὅτι λείπει τόσο
καιρό!...

Έξ άφορμής τής μονομαχίας Μπερνστάϊν - Μπουρντέ

Η μονομαχία και τὰ κόλπα τής

Δέν είναι πολλές εβδομάδες πού η γαλλική Κοινή Γνώμη, και μαζί με αυτήν η Κοινή Γνώμη άλλων άλλων χωρών, δοκίμασε κάποια μεγάλη συγκίνηση.

Δύο άλλτοι, άνθρωποι των Γραμμάτων και τής Τέχνης και οι δύο, ήλθαν στα μαχαίρια. Και άντι να άρχισουν τις συνήθειες άντεγκλήσεις μέσον των εφημεριδών, ρεζιλευόμενοι άμοιβαίως, προς μεγάλην χαράν αυτών πού θα τους διάβαζαν, έπροτίμησαν να λύσουν την διαφορά τους με κάποιον άλλον πολύ ευγενέστερο, πολύ άξιοπρεπέστερο και πρό πάντων πολύ ανδριώτερο τρόπο: να μονομαχήσουν.

Αν τώρα η μονομαχία τους αυτή, έγύρισε στο «σπορολόγ» κατά τόν κοινώς λεγόμενον, αυτό είναι άλλο ζήτημα, έδωσε όμως άφορμή, ώστε η μονομαχία γενικά, να γίνη διά αιώνες τόν ζήτημα τής ήμέρας για πολλόν κόσμο.

Και όμως υπήρξεν εποχή πού μία μονομαχία δέν συγκινούσε ποτέ σε τέτοιο βαθμό, για τον απλούστατο λόγο ότι ήταν και το συνηθισμένο και σχεδόν άναπίσπαστο από την καθημερινή ζωή.

Μονομαχοῦσαν τότε για τόν τίποτε.

Δέν είναι άνάγκη να καταρύγη κανείς στα μυθιστορήματα του Δουμά, του Ηονσόν ντε Τερράιγ και του Μισέλ Ζεδακό για να χορτάση διαβάζοντας για μονομαχίες πού σκαρώνονταν κάθε ώρα και λεπτό καταμασής του δρόμου.

Πραγματικά, τόν έθιμο ήταν τόσο διαδεδομένο, πού άρχισε ν' άπασχολή Βασιλείς και Κυβερνήσεις.

Δέν άργησε όμως να ξεπέση και αυτό και να εκφυλισθή και, τόν σπουδαίτερο: να καταστρατηγηθή με διάφορα τρυκ σε τέτοιο μάλιστα βαθμό, πού καταντούσε πολλές φορές πραγματική δολοφονία.

Φοβερότερο πράγμα από αυτό δέν μπορούσε να γίνη! Φαντασθήτε την μονομαχία, τόν ευγενέστερον άλλοτε μέσον άποκαταστάσεως μιας θιγείσης τιμής, να στηρίζεται επάνω στην άτιμία.

Τήν τύχη αυτή έγνωρίσεν η μονομαχία από των πρώτων της ήμερών και εξακολουθεί να γνωρίζει, σχεδόν πάντοτε, μέχρι σήμερα. Λέγεται, μάλιστα, ότι και η τελευταία μονομαχία του Μπερνστάϊν, για την όποια μιλήσαμε στην άρχή, δέν ήταν έντελώς άπληραγμένη από τόν γνωστό ατύχημα.

Τά «τρύκ», τόν τεχνάσματα αυτά, μπορούν να διακριθούν σε δύο μεγάλες κατηγορίες: τρυκ επίθεσεως και τρυκ άμυνας.

Τά τρυκ επίθεσεως συνίστανται πρό πάντων σε ώρισμένα προνόμια του επιτιμημένου, ό οποίος είτε χάρις σε κάποιο μυστικό είτε χάρις σε μία μακρόχρονη έξάσκηση, είναι σε θέση να ξεπερνάει τόν αντίπαλό του με μία κι' έξω. Έγγυόεται ότι μία μονομαχία του είδους αυτού, όπου ό ένας από τους αντίπαλους εμφανίζεται με τέτοια «φτειαχτή» ύπεροχή, πού παύει πλέον να είναι μονομαχία και κινταντάει ύπως είπαμε και πάρα πάνω δολοφονία.

Τόν ίδιο συμβαίνει και με τόν άμυντικά τρυκ, πού συνίστανται κυρίως στην χρησιμοποίηση ενός μυστικού θύρακος, πού παρέχει σ' αυτόν πού τόν φέρει τόν πλεονέκτημα να μπορεί να πλησιάζη πολύ πιο άσιστα τόν αντίπαλό του και να καταδο-

της κάννης του όπλου. Τόν άποτέλεσμα είναι καταπληκτικόν. Η σφαίρα ξεκινά άρμηκική προς τήν διεύθυνση του αντίπαλου, τόν βρίσκει στο κούτελο ή όπουδήποτε άλλου, τόν... χαϊδεύει λιγάκι και πέφτει χάμω.

Και οι αντίπαλοι τρίβουν πολλές φορές τόν χέρια τους πού κάποια «τυχαία» συμπτώσεις έδωσε τόσο καλό τέλος στην συνάντησή τους!

Η σκηνοθεσία έγινε, τόν «μπάμ-μπάμ» άκούστηκε, ό κόσμος ενδιαφέρθηκε, τόν τραπέζι τής συμφιλίωσης είναι κίολας στρωμένο κάπου εκεί κοντά και θα ήταν πραγματικά κούτο να λείψη έτσι, για τόν τίποτα, ένας από τους συνδαιτημόνας!

Ένα άλλο τρυκ πού εφαρμόζεται συνήθως στις μονομαχίες με ξίφος είναι τόν



Η μονομαχία Μπερνστάϊν-Μπουρντέ, κατέληξε, ως γνωστόν, στον έλαφρό τραυματισμό του δευτέρου. Στις εικόνες μας ό Μπουρντέ τραυματισμένος και κάτω οι γιατροί καθώς του επιδέχουν τόν τραύμα του.

κλήρο του γιατρού». και άποτελεσματικώτερα την ευκιρία να τόν εξολοθρεύση.

Σήμερα, τόν τεχνάσματα αυτά όφείλονται μάλλον στους μάστουρας παρά στους μονομαχοῦντας.

Όταν, ιδίως, ποκείται περί μονομαχίας με πιστόλια, όπου τόν πράγματα είναι πολύ πιο επικίνδυνα από την άλλη, τήν μονομαχία με ξίφος, εφαρμόζονται λογικώλογια συστήματα, πού όσοδήποτε δεινοσκοπευτά και αν είναι οι μονομαχοῦντες, όσοδήποτε και αν επιτύχουν τόν αντίπαλό των κυρίως, μπορούν να είναι εκ των προτέρων βέβαιοι ότι δέν θα τρίξη ούτε σταγόνα αίματος.

Ένα από τόν απλούστερα τεχνάσματα είναι η χρησιμοποίησης σφαιρών διαμετρήματος μικρότερου του διαμετρήματος

«κόλπο του γιατρού».

Τόν τρυκ αυτό εφαρμόζεται εύθως μόλις τρέξη μία σταγόνα αίματος από έναν ή από τόν δυό αντίπαλους.

Ό γιατρός, προειδοποιημένος, έπεμβαίνει άμέσως, εξετάζει τόν τραύμα, κουνάει με κάποια σοβαρότητα τόν κεφάλι και ύστερα προφέροντας ένα βαθύ έπιστημονικό βρο πού χαρακτηρίζει τόν είδος του τραύματος, άποφαινεται ότι η θέσις του τραυματισθέντος δέν επιτρέπει τήν συνέχισιν του άγώνος.

Αυτά είναι μερικά από τόν συνηθέστερα τρυκ των συγχρόνων μονομαχιών, τόν όποια, όπως και πιο επάνω είπαμε — και αυτό πός τιμήν των μονομαχοῦντων — εφαρμόζονται περισσότερον άπ' τόν μάστουρας και τόν γιατρό μάλλον, παρά από τόν αντίπαλους.

Η τελεία όμορφιά

άποτελεϊ μειονέκτημα για μία στάρ —βεβαιώνει η Τζουνε Λάγκ



ραίες, προσοχή!

Η όμορφιά σας όχι μόνο δέν άποτελεϊ πιά έγγύηση για να σταδιοδρομήσετε ως στάρ, αλλά μπορεί να σας γίνη και εμπόδιον.

Αυτό, τουλάχιστον, διδάσκει τόν παράδειγμα τής Τζουνε Λάγκ, η όποια, παρά τόν γεγονός ότι θεωρείται σήμερα ως ό ώραιότερος άστήρ του Χόλλυγουντ, και παρά τόν γεγονός άκόμη ότι η καλλονή της την έχει φέρι από πολλών έτών προς τόν κινηματογραφικόν κύκλο, κατορθώνει μόλις τώρα να γνωρίση παρά τόν πλευρόν διασήμων παρτεναίρ όπως ό Φρέντερικ Μάρς ή Λάιονελ Μπάρρυμور με τόν θρίαμβο εκείνους οι όποιοι θα τής άνηκον δικαιοματικώς έξ άρχής.

Πανέμορφη, όλη θινά μπιμπλώ η Τζουνε Λάγκ, γνώρισε έντότοις τις μεγαλύτερες δυσκολίες για να επιβληθή στον κινηματογράφο. Κι' αυτό έξ αιτίας άκριβώς τής όμορφιάς της!...

Η ιστορία τής Τζουνε Λάγκ έχει πολλές όμοιότητες με τήν ζι ή τού συμπαθούς μικρού άστέρου, τής Σίρλεϋ Τέμπλ.

Η Λάγκ γεννήθηκε τόν Μάιο του 1915 στην Μινεάπολι τής Αμερικής, από Ούγγρο πατέρα και Σουηδέζα μητέρα.

Τόν κρᾶμα αυτό, δύο έντελώς διαφορετικόν φυλών έξηγει άφ' έαυτού πολλά από τόν έξαιρετικά χαρίσματα του άνατέιλαντος άστέρου.

Τήν όμορφιά και τόν δόλοχρυσά μαλλιά πού έκληρονόμησεν από τήν μητέρα της τέλος συνεπλήρωσεν η σύγγικη θέρη τόν μοναδικό «ούγγρικόν ταμπεραμέντο».

Σε ηλικία μόλις τεσσάρων έτών, ξεχώρισε σε κάποια παιδική πρωτοχρονιατική έορτή από όλα τόν άλλα παιδάκια με τήν όμορφιά και τήν χάρη πού επέδειξε στον χορό. Η παιδική αυτή έορτή υπήρξε μοιραία για τήν περαιτέρω εξέλιξη τής Λάγκ.

Η παρισταμένη Μαρία Λέβις, διευθύντρια σχολής χορού ανέλαβεν άμέσως να εκπαιδέση τήν μικρούλα η όποια έδειξε τέτοιο ζήλο αλλά πρό πάντων τέτοιο ταλέντο, πού ένα γρόνο άργότερα, σε ηλικία πέντε μόλις έτών, έγνωρίζει τόν θρίαμβο και έπαιρνε τόν πρώτο της τίτλο ως «Χορεύτρια τής Μινεαπόλεως».

Όταν άργότερα η οικογένεια Βλάζεντ, όπως είναι τόν πραγματικό οικογενειακό όνομα τής Λάγκ, άναγκάσθηκε να μετοικήση στο Λός Άντζελες, η μικρή Τζουνε έφοίτησε στην περίφημη σχολή χορού «Κίντις Ντάνσιγκ Σκουλ», τήν ίδια σχολή πού μετά μερικά χρόνια έμάθαινε και στην Σίρλεϋ Τέμπλ τόν μυστικό τής Χορευτικής Τέχνης.

Η Τζουνε Λάγκ δέν άργησε να έξελιγθή γρήγορα στην έλαφρά σκηνή, να διαπρέψη ως χορεύτρια και να άνακαλυφθή από κάποιον σημαίνοντα τής Κινηματογραφικής Έταιρίας «Φόξ», η όποια τής προσέφερε ένα πενταετές συμβόλαιο.

Τόν συμβόλαιον αυτό είχε τήν έννοιαν μάλλον δοκιμαστικής περιόδου.

Φαντασθήτε όμως τήν άπογοήτευση τής μικρής μεν άκόμη χορευτριάς αλλά μεγάλης ήδη καλλονής, όταν κάποια ήμερα έπληροσφορείτο ότι η έλλανόδικος έπιτροπή τής Έπιχειρήσεως τήν είχε άποκλείσει από τήν χορείαν των μελλοντικών «άστέρων», ίσχυριζόμενη ότι ήταν... παρά πολύ όμορφη και ότι τόν Κοινόν, όπως διδάσκει η πέτρα, βρίσκει ότι οι άσχημοι άστέρες άποδίδουν πολύ καλύτερα τόν ρόλους των.

Η Τζουνε Λάγκ έτοιμαζε λοιπόν τόν μπαούλα της για να έγκαταλείψη τόν μικρό δωματίο μέσα στο όποιο είχε όνειρευθή δόξες και παλάτια, και να έπιστρέψη στους γονείς της, όταν ένας άπεσταλμένος του μεγιστάνος τής Κινηματογραφίας

ας, Ντάρου Ζάνουκ, ήρθε να την αρπάξει από την αφάνεια στην όποια είχε καταδικασθή και να την βοηθήσει να πραγματοποιήσει τα όνειρά της.

Έτσι η Τζούνε Λάνγκ, βρήκε τον δρόμο της ύστερα από πολλές δυσκολίες

Χαρακτηριστικές της μεγάλης της επιτυχίας είναι οι θερμές προτάσεις γάμου που λαμβάνει σχεδόν καθημερινώς, από όλα τα μέρη του κόσμου

Μεταξύ άλλων, κάποιος βαθύπλουτος Ιταλός ευγενής της γράφει: «Θα σ'αγαπάω μετανειριστά, όπως μετανειρίζουν οι ένοχοι, αλλά θα σε αγαπάω μετανειριστά, όπως μετανειρίζουν οι ένοχοι...»

Και όμως, παρ' όλην την σωρεία των επιτυχιών του είδους αυτού, κανένα σκάνδαλο, κανένα έρωτα, κανένα κουτσόμπολιό δεν ακούστηκαν

Προτιμά το πράσινο χρώμα, το χρώμα της ελπίδος. Δεν ανακοινώνει σε κανένα τα μελλοντικά της σχέδια γιατί το θεωρεί γρουσουζιά.

Έχει μια και μόνη «μασκότ». Το ημερολόγιο της μέσα στο οποίο από πολύ

μικρή έχει συγκεντρώσει τις σπουδαιότερες στιγμές της ζωής της.

Τελευταία έβγαψε τα όρατά της όλοχρυσά μαλλιά καστανά, όχι όμως από φιλαρέσκεια, αλλά γιατί έτσι το απαιτούν οι φωτογραφικοί κανόνες που προτιμούν μια καλή «φωτογένεια» από όλες τις γρυσές μπούκλες του κόσμου.

‘Ο Παρασκευάς

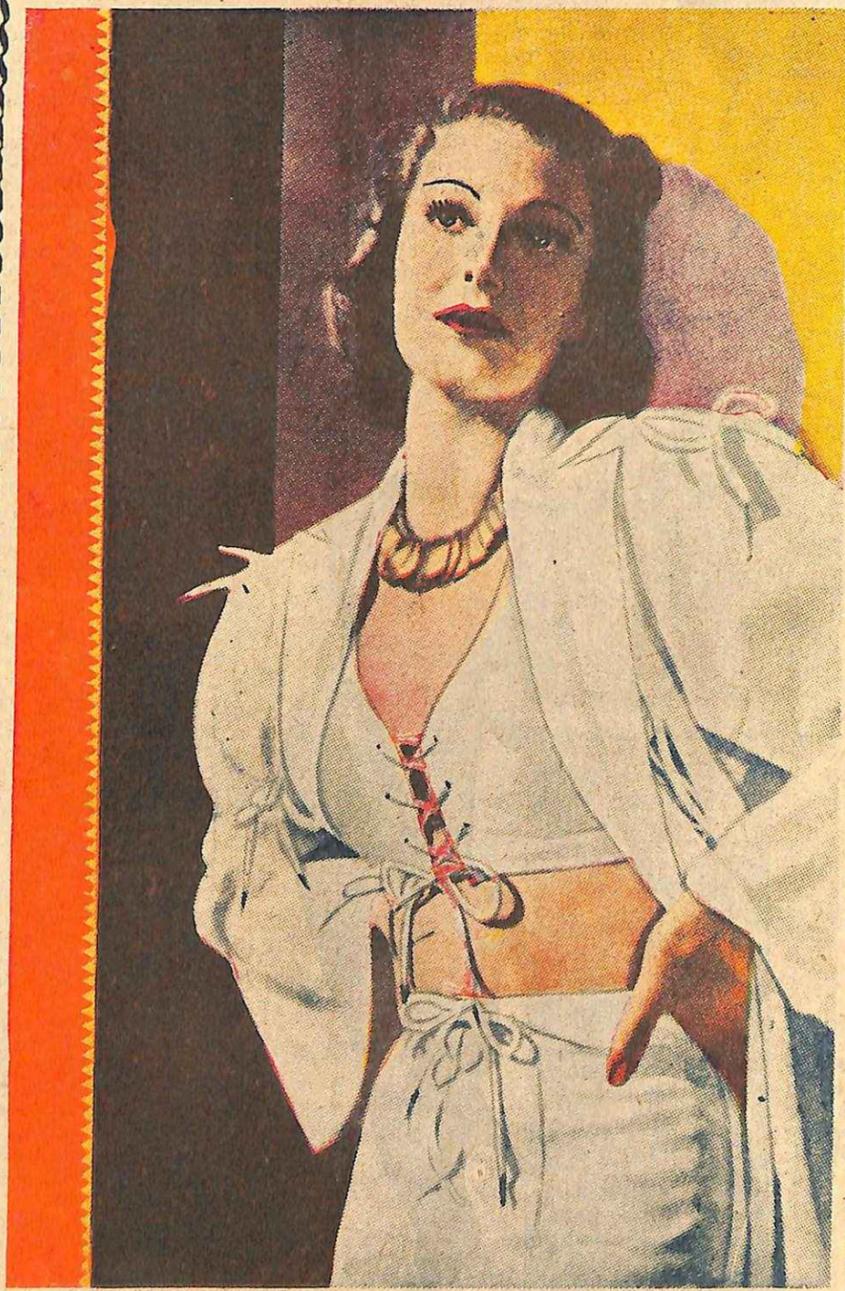
(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

Θύελλα χειροκροτημάτων ακούστηκε με την τελευταία «μπατούρα» της μουσικής.

Και τότε συνέβη κάτι το ανεκδιήγητον. Το θεατριζόμενον κοινόν είδε με κατάπληξη έναν μικρό να διασχίζει την πλατεία του θεάτρου και να φτάνη στη σκηνή για να προσφέρει στην μπαλαρίνα έναν πένθιμον σταυρόν, με τις μώβ κορδέλλες, του οποίου άνεγράφετο ή φράσις «Αιώνια σου

N.

Οι «αστέρες» στην πλάζ



‘Η πλαστικότερη Λωρέττα Γιούγκ με μια έξαισια κατάλευκη τουαλέττα για την πλάζ.

ή μνήμη» με χρυσά γράματα. Την κατάπληξη διεδέχθη γέλιο ακράτητο. Οι μόνοι που δεν γελοούσαν ήταν ο Παρασκευάς, ο Κουσκουσουρόπουλος και η πρίμα μπαλαρίνα. Έκείνος δέ που τ'είχε χάσει έντελώς ήταν ο δυστυχής Παρασκευάς. Έσκυψε μάλιστα και ρώτησε τον παρακαθήμενόν του: Γιατί γελάνε άραγε; «Ένα όργυλον «άθλιε» ήταν ή άπάντησις... Ο Παρασκευάς και πάλι δεν κατάλαβε τίποτα. — ‘Ορίστε; — ‘Αθλιε, λέγω, — Διατί; — Διότι θα σου σπάσω τ' κεφάλι. Και χωρίς να καταλάβη τ'όπως ο Παρασκευάς, εδέχθη μιά καρεκλιά στη σφή κεφαλή του. ‘Η αύλαία έκλεισε έσπευσμένως τ'άφωτα της πλατείας ανάψανε και τ'ο κοινόν παρηκολούθησε σκασμένο στα γέλια τ'άστεϊότατον θέαμα που παρουσιάζανε οι δύο δερόμενοι άνδρες.

‘Εκλαιγε ο Παρασκευάς. ‘Ωρύετο ο Κουσκουσουρόπουλος. — ‘Αθλιε... Τόν σταυρόν που έστειλες εις τόν τάφον σου θα τόν καταθέσω...

‘Εκείνο τ'ο βράδυ αυτή ή σκηνή ήταν ή πιό άσπεία της έπιθεωρήσεως.

ΑΛ. ΣΑΚ.



Το ριζικό μιας μυνητικής

‘Αριστουργηματικό διήγημα της Λυσι Μαρντρύς

Στα σαλόνια, όταν εμφανιζόταν ή κυρία Νανού Γκωτραίν, ένας ψίθυρος συμπαιθείας την υποδεχόταν: — Την καυμένη... — Νάνα, τόσο όμορφη, τόσο χαριτωμένη, και να χαραινίζει τ'η ζωή της μ' αυτόν τόν σακάτη... — Τι ήθελε να τόν πάρη!... — Δέ φταίει αυτή! Φταίνε οι γονείς της! ‘Επρέπε να έπιμείνουν να μη γίνη ο γάμος... Νά τώρα ποδ'έχει δυστυχίσει για όλη της τ'η ζωή... — Ούτε σε θέατρο μπορεί να πάη,

ούτε σε σινεμά, ούτε σε γορό, ούτε σε ταξίδι... — Κι' αν παη πουθενά, εξαφινικά, μόλις αρχίξη τ'ο κέφι στη συντροφιά,

σηκώνεται και φεύγει... Δέν είναι ζωή αυτή... — Και βέβαια ποδ'δέν είναι ζωή... ‘Εν τούτοις, τ'ην αγάπην τ'όσοι κατ'όσοι... — ‘Εμένα μ'ου λές;... ‘Η Νανού έκανε π'ός δέν αντίλαμβανόταν τ'ους ψίθυρους αιδούς. ‘Εν τούτοις, ένοιωθε στο βάθος της ψυχής της μιά μεγάλη ίκανοποίηση για τ'η συμπόνοια τ'ων γνωστών της. ‘Ηταν ή μόνη της παρηγοριά σ'η

δυστυχισμένη ζωή που περνούσε.
 Δεν έμενε, άλλως τε, παρά λίγο με τις ξένες συντροφίες. Τό πολύ καμιά ώρα. "Επειτα σηκωνόταν, αποχαιρετούσε την οικοδόποινα μ' ενα καρτερικό χαμόγελο, κι' έφευγε...
 "Έπρεπε να πάη στον άρρωστο της, θά την περίμενε για να του δώση το γιατρικό του, για να του κάνει καλένα μασάζ, για να του διαβάση τις έφημερίδες.
 Κι' όταν βρισκόταν μόνη στο ταξί, αναστέναζε βαθεία... Καί συλλογιζόταν τα περασμένα...

Τό ριζικό — μιὰς — γυναίκας

Νανού, θέλοντας και μη, αναγκάσθηκε να υποκύψη στο μοιραίο.
 Καί πόσα δεν είπε προηγουμένως στην κόρη της, είναι ή αλήθεια...
 — Τό κατάλαβες ότι θά μείνη για πάντα σκακίτης, άρρωστος, άνίκανος να κερδίση τό ψωμί του, άνίκανος ίσως και να σοθ δώση παιδιά; Ξέρεις ότι ή προικα σου δεν θά σοθ έξασφαλίση παρά μιὰ σχετική άνεση, ενῶ έως τώρα έχεις συνειθίσει να ζήσ μέσα στην πολυτέλεια;
 »Τό συλλογίσθηκες ότι θά πρέπει να περιποιησαι και να φροντίσης έναν άρρωστο σ' όλη σου τή ζωή; "Ότι τώρα ακόμα είσαι μικρή και δεν τά συλλογίζεσαι αυτά, άλλ' ότι άργότερα θά μετανοήσης;
 Σ' όλ' αυτά, ή νέα άπαντούσε με δύο λέξεις μόνο:
 — Τόν αγαπώ!
 Κι' έτσι παντρεύθηκε τόν τραυματία της...
 "Ο γάμος είχε γίνει με πολλή μεγαλοπρέπεια. Αύτός, γλωμός, με μεγάλη στολή, με τά δακνικια κάτω απ' τις μασγάλες, με φυσιογνωμία μάρτυρος...
 "Η νύφη, ένα κοριτσάκι σχεδόν άκόμα, με τά μάτια γεμάτα λάμψη από τήν εύτυχία... "Όλοι είχαν συγκινή ή από τό άσυνήθιστο αυτό θέαμα... Θαρρούσαν ότι παρευρίσκοντο σ' έναν γάμο παραμυθένιο...
 "Άλλοιμονο όμως... Στά παραμύθια λένε συνήθως; «Ζήσαν εύτυχισμένα κι' απέκτησαν πολλά παιδιά». Αύτο, δεν απέκτησαν ούτε ένα παιδί. Κι' όσο για τήν εύτυχία...
 "Ο μήν του μέλιτος, και του πιό εύτυχισμένου ζευγαριού, δεν μπορεί να βαστάξη περισσότερο από... δυό μήνες! "Υστερα έρχεται ή συνήθεια που σκοτώνει τόν έρωτα.
 Θά μου πητε ίσως ότι ή τρυφερότης που άντικαταστά τό «φλογερόν πάθος» τής άρχής, είναι κάτι πραγματικότερο, ένας ασφαλέστερος συντελεστής τής εύτυχίας. Ναι, βέβαια... "Υπάρχουν παραδείγματα τέτοιον ζευγαριών, συνδεδεμένων με τήν τρυφερότητα, που έμειναν «έρωτευμένα» σ' όλη τους τή ζωή. Τι τά θέλετε, όμως... "Ο άρχικός σπινθήρ που τυφλώνει έχει σβύσει κι' άν είναι, δεν έχει καμιά σχέση με τό χτυποκάρδι του έρωτευμένου. "Ετσι είναι. Καί ή λοχυρότερη ήλεκτρική στήλη με τόν καιρό εξαντλείται.
 "Ας είναι, Για να επανέλθουμε στη Νανού και τόν άνδρα της, οι παράφορες περιποιήσεις που του έκανε στην άρχή του γάμου τους μετεβλήθηκαν σιγά—σιγά σε άπλες «περιποιήσεις»...
 Κι' όταν πέρασαν λίγα χρόνια, έφθασε κάποιον στιγμής όπου ή Νανού άντελήφθη ότι ήταν μόλις είκοσι χρόνων κι' ότι εν τούτοις δεν είχε παραμείνει παρά μιὰ νοσοκόμος.
 "Η άρρώστεια κάνει τόν άνθρωπο έγωιστή, ζηλιάρη, άπειτητικό.

Τό ριζικό — μιὰς — γυναίκας

λίγες μέρες, ή Νανού.
 Δεν έλεγε τίποτα, εν τούτοις. Μήπως αυτή, μόνη της, δεν τήν είχε διαλέξει;
 "Ενα πρωί, κοντά στην σκηνή τήν δική τους είδαν στημένη μιάν άλλη σκηνή.
 — Καμιά νέα παραθερίστρια θά ήρθε... είπε ή Νανού στη φίλη της.
 — Ναι...
 Τό ίδιο άπόγευμα έγνωρίσθηκαν με τήν νέα «συντροφιά τής έξορίας τους» όπως έλεγε γελώντας ή Μαρία.
 "Η άγνωστη έπλησίασε τά παιδάκια που έπαίζαν στην άμμουδιά.
 — Δικά σας είναι; έρώτησε τις δυό φίλες.
 — Είναι τής φίλης μου, απήντησε ή Νανού.
 Στυτηθήκαν. "Επισαν γνωριμία. "Η άγνωστη δεν ήταν παντρεμένη. "Ωνομαζόταν Κουρβουαζιέ.
 — Τι να κάνω, τους εξήγησε. Περιποιούμαι, βλέπετε, τόν αδελφό μου... "Εχει πάθει παράλυση και δεν μπορεί να μετακινηθή. Πεθαίνοντας ή μητέρα μου, μου τόν άφησε... Γι' αυτό δεν παντρεύθηκα. Νά ξέρατε τί έξυπνος πού είναι... Καί να συλλογίζεσαι κανείς πώς σ' όλη του τή ζωή είναι καταδικασμένος να μένη καρφωμένος σε μιὰ πολυθρόνα... Κουράζομαι όμως πολύ να τόν περιποιούμαι... Γι' αυτό ήρθα ν' άναπαυθώ λίγες μέρες εδώ. Οι άρρωστοι, βλέπετε, έχουν τόσες άδυναμίες...
 — "Εμένα μου λέτε;... Ψιθύρισε ή Νανού.
 Κι' άρχισε να διηγείται τή ζωή της. Είχε βρή πιά μιάν συντροφιά. Δεν έφευγε από κοντά απ' τή δεσποινίδα Κουρβουαζιέ.
 Κι' όταν, ύστερ' από λίγες μέρες έγύρισε στο Παρίσι, ή πρώτη της έπίσκεψις ήταν για τό σπίτι τής αδελφής του άρρώστου.
 Αύτη μόλις τήν είδε, ένθουσιάσθηκε.
 — Ραούλ! φώναξε στον αδελφό της. "Ηλθε ή κυρία που σοθ έλεγα!...
 "Η Νανού μπήκε με χτυποκάρδι στο δωμάτιο του άρρώστου.
 Πόση άγανάκη ήταν κρυμμένη μέσα στο βλέμμα που τής έρριξε ο γλωμός, αλλά ώρσιος έκείνος έφηβος...
 — Κυρία...
 "Επήρε τά γέρια της και τά γέμισε φιλιά. Τά μάτια του ήταν δακρυσμένα.
 "Η Νανού έοριξε μιὰ πατιά δόλογυρά της. "Ηταν τόσο συμπαθητικό, τόσο νοικοκυρεμένο τό μικρό δωμάτιο... "Αλήθεια, παίζετε πιάνο; "Ετσι μου είπε ή αδελφή μου...
 — "Επαίζω... έψιθύρισε ή Νανού. "Ο άνδρας μου όμως δεν αγαπούσε τήν μουσική...
 — Είναι δυνατόν, Θεέ μου!... "Εγώ τήν λατρεύω.
 Σάν βόμβα έπεσε, ύστερ' από λίγον καιρό, στους κοσμικούς κύκλους του Παρισιού ή είδησις ότι ή Νανού ξαναπαντρεύοταν.
 — Μά με ποιόν;... με ποιόν;... ρωτούσαν όλοι.
 —Με κάποιον Ραούλ Κουρβουαζιέ. Φαντάσου ότι είνε κατάκατος... σκακίτης...
 — Τήν καύνη!... Τάχει τό ριζικό της, φαίνεται...
 Καί οι «καλέ φίλες» άρχιζαν τά γέλια...
 ΛΥΣΙ ΝΤΕΛΛΑΡΥ— ΜΑΡΝΤΡΥΣ

"Ο Παύλος Γκωτράιν δεν συλλογιζόταν παρά τόν εαυτό του — με τό δίκιο του ίσως, αφού υπεφερε. "Η μουσική τόν έπείραζε στα νευρα; ή Νανού, μ' έναν αναστεναγμό, αναγκάσθηκε να κλείση τό πιάνο της. Οι περίπατοι του έφερναν πονοκέφαλο. Γιάνε, λοιπόν, κι' οι περίπατοι... Ούτε με τό αυτοκίνητο δεν μπορούσε να τούς άνεχθή. Είχε παρατηρήσει ότι ο πόνος του ποδιού του χειροτέρευε κάθε φορά που έβγαίναν έξω.
 — Θέλεις να πᾶς σ' αυτό τό άπρεμιντι; τής έλεγε. Καλά, πήγαινε! Γύρισε χωρίς όμως. Στις έξη πρέπει να μου κάνης τό μασσαζ μου. Κι' έπειτα, μην ξεχνᾶς ότι δεν μου διαβάσεις άκόμη τις έφημερίδες.
 ..."Επέρασαν δέκα χρόνια.
 "Η γιαγιά και ή μητέρα τής Νανού είχαν πεθάνει. Αύτη ήταν τώρα είκοσιεφτά χρόνων. Χωρίς οικογένεια, μ' έναν άνδρα άρρωστο και γκρινιάρη. Στους κύκλους τών γνωστών της τήν άποκαλοΰσαν «Σταχτοπούτα». "Εμφανίζοταν για μιὰ στιγμής, κι' έπειτα γανόταν.
 Στην άρχή δεν μιλούσε σε κανέναν για τή ζωή που περνούσε. Κάποτε, όμως άνοιξε τήν καρδιά της σε μιὰ παιδική της φίλη — χωρισμένη τώρα — τήν Μαρία ντ' Ετόλ. "Η αλήθεια είνε ότι ή Μαρία άρχισε πρώτη τις έκμυστρεύσεις:
 —... "Ο άνδρας μου μ' έγκατέλειψε για μιάν άλλη... Κι' όμως τά παιδιά μου τόν αγαπούν περισσότερο από μένα! Ναι, ναι, τό καταλαβαίνω καλά αυτό από τά λόγια τους, από τή λαχτάρα τους όταν πρόκειται να πάν να τόν δοΰν. Γι' αυτό κι' έγώ τώχω ρίξει στα γλέντια. Προσπαθώ να ξεχάσω...
 Καί, με τήν ελιγκρίεσα που τήν έχαρκτηρίζε, έπρόσθεσε:
 —...Κι' έχω έναν φίλο! "Ενῶ εσύ, Νανού μου, είσαι τουλάχιστον εύτυχισμένη. "Εχεις τόν άνδρα σου, τόν έρωτά σου...
 "Η Νανού έξέσπασε σε λυγμούς.
 — Πώς! Ούτε εσύ δεν είσαι εύτυχισμένη;
 — "Αχ, Μαρία μου, γιατί να μην άκούσω τήν μητέρα μου, τότε...
 Καί ή Νανού τής άνοιξε τήν καρδιά της.
 "Από τήν ήμέρα εκείνη, ή Νανού εύρισκε πραγματική ήδονή στο να παραπονεΐται «για τήν μαρτυρική ζωή» της στην φίλη της, στο να δείχεται στα παρηγορητικά λόγια αυτής.
 "Εννοείται ότι ή Μαρία τά είπε «όπο έχεμύθειαν» σε μιάν φίλη της, αυτή τά επανέλαβε σε μιάν ξαδέλφη της — κι' έτσι ύστερ' από λίγο όλοι ήξεραν ότι ή καύνη ή κυρία Γκωτράιν δεν ήταν καθόλου, μά καθόλου εύτυχισμένη.
 Κι' έξανα, ένα πρωί του 1935, ο Γιαύλος Γκωτράιν πέθανε.
 "Επί έξη μήνες ή Νανού δεν δέχθηκε κανένα. Βουτηγμένη στα μαύρα, δεν έβγαίνε από τό σπίτι της παρά για να πηγαίνη στο νεκροταφείο.
 "Όταν, όμως, πέρασε τό πρώτο πένθος ξαναβρέθηκε στις συντροφίες της.
 "Ηταν μόλις τριανταεσσάρων έτών, άλλως τε, στην ήλικία ή που ή όμορφιά τής γυναίκας βρίσκεται σ' όλη της τήν άνθιση. Καί ή φιλενάδα της, ή Μαρία ντ' Ετόλ, ήταν πρόθυμη να τής δείξη πόσο γλυκεία ήταν άκόμη ή ζωή...
 Τέλος πάντων! "Ανέπνεε τώρα... Μπορούσε νάνα σαν τις άλλες... Οι άπειροι θαυμασταί της τήν παρέσυραν στα θέατρα, στους κινηματογράφους, στα καμπαρά, στους χορούς, στις δεξιώσεις...
 Αύτη, μεθούσε από τήν καινούργια της ζωή. Μπορούσε, διάβολε, να δη μιὰ παράσταση... ως τό τέλος της. Μπορούσε να χορέψη!... να γυρίση τά χαράγματα, αν ήθελε, στο σπίτι της, χωρίς τόν φόβο ότι θά τήν περιμένη ένας εξαγριωμένος άρρωστος...
 Δεν φανταζόταν ποτέ ότι μιὰ τέτοια ζωή θά μπορούσε να τήν κουράση.
 Κι' εν τούτοις...
 "Υστερ' από λίγους μήνες κουράστηκε...
 Τό βράδυ που τό άντελήφθη αυτό, ένοιωσε για πρώτη φορά τόν εαυτό της ολομόναχο μέσα στην θορυβώδη συντροφία της. Καί για πρώτη φορά, ύστερ' από τήν χρεία της, τής έφάνηκε ότι τό σπίτι της ήταν πολύ μεγάλο, τεράστιο γι' αυτήν.
 Κανέναν δεν τήν περίμενε με λαχτάρα, όπως άλλοτε... Πολλοί τήν έφηλερτάριζαν, κανέναν, όμως, ίσως δεν τήν ένοιωσε άπαραίτητη στη ζωή του. "Όλοι τήν έποθοΰσαν, αλλά —τίποτε! άλλο...
 "Α! Τής χρειαζόταν μιὰ άλλη ζωή...
 — Ξέρεις; είπε τήν επομένη στη Μαρία. "Εχω μιάν μεγάλη έπιθυμία να ταξιδέψω. Καταλαβαίνεις... φανταζομαι...Τόσα χρόνια κλεισμένη μέσ στο σπίτι μ' έναν άνάπηρο... Τι λές; έρχεσαι μαζί μας;
 — Μαζί σας; Δηλαδή με ποιόν άλλον;
 — Με τόν κ. Φάλκ. Μοΰ έχει προτείνει ένα σωρό φορές να κάνουμε ένα μεγάλο ταξίδι με τό αυτοκίνητό του. Είναι τόσο ευγενικός...
 Καί τόσο πλούσιος... Δεν έχω άντίρρηση!
 Καί ξεκίνησαν. "Ο κ. Φάλκ — ένας ήλικιωμένος κάπως τραπέζιτς — έθεώρησε τόν εαυτό του σαν... άρραβωνιασμένο, τρόπον τινά, με τήν Νανού. Οι αντίζηλοι του έσκασαν από τό κακό τους. "Η Νανού, ως τόσο, είχε παραμείνει τίμια. Ούτε τό χέρι της δεν άφινε καλά—καλά να τής φιλήση ο «τόσο ευγενικός» τραπέζιτς.
 "Εβδομάδες δλόκληρες έβάσταξε τό ταξίδι τους. Διέτρεξαν όλη τήν Εύρώπη σχεδόν. "Ός που μιὰ μέρα ή Νανού... βαρέθηκε και τά ταξίδια! Ξαναγύρισε στο Παρίσι.
 — Τι τά θέλεις, τής είπε ή Μαρία, ή έμπιστός της, τό μόνο που άξίζει στον κόσμο είναι ο έρωας! Βρέξ ένα φίλο σαν κι' έμένα!
 Καί ή Νανού άπεφάσισε να τό δοκιμάση και αυτό!
 "Εως τότε δεν είχε γνωρίσει καμιά περιπέτεια τού είδους αυτού. Ποιός έξοει!... "Ισως εκεί να βρισκόταν ή εύτυχία...
 Μήπως όλες οι φίλες της δεν έκαίναν τό ίδιο!...
 Δεν ήταν δύσκολο στην Νανού να Ικανοποιήση τό νέο της καπρίτσιο. Τήν έτριγυρίζαν τόσο θαυμασταί... Δεν είχε παρά να διαλέξη έναν απ' αυτούς. "Ετσι δεν έπρεπε να κάνει αν ήθελε ν' άκολουθήση τήν μόδα; "Εν τούτοις... έμεινε δισταχτική ά-



Δεν ήταν δύσκολο στην Νανού να Ικανοποιήση τό νέο της καπρίτσιο. Τήν έτριγυρίζαν τόσο θαυμασταί... Δεν είχε παρά να διαλέξη έναν απ' αυτούς. "Ετσι δεν έπρεπε να κάνει αν ήθελε ν' άκολουθήση τήν μόδα; "Εν τούτοις... έμεινε δισταχτική ά-

Στό περιθώριο...

Τὸ συζυγικό δράμα



Ένα πορτραίτο του Γκρέζ.

Λεπτή και κάτασπρη σαν τὸ κρῖνο, δροσερή σαν ἀνοιξιὰτικὴ δροσοσταλίδα, ρόδινη σαν τὸ τριαντάφυλλο, γλυκεῖα ὅσο δὲν ἦσαν οἱ ἄλλοι χαριῆτες μαζί, τέτοια ἦταν ἡ Ἀδριανὴ Μπαμπούτι, ὅταν τὴν πρωτογνώρισε ὁ ζωγράφος Γκρέζ.

Κόρη βιβλιοπώλου τοῦ Καί ντέζ Ὀγκιουστέν, στὸ Παρίσι, βοηθοῦσε τὸν πατέρα της, στὶς δουλειές του καὶ δὲν μπορούσε νὰ πῆ κανεὶς, ἂν ἡ πελατεία ποὺ εἶχε τὸ ταπεινὸ ἐκεῖνο βιβλιοπωλεῖο, ὠφειλόταν στὶς σπάνιες ἐκδόσεις του ἢ στὴν ὀμορφὴ βιβλιοπώλισσα.

Πάντως, τὸ βέβαιον ἦτο ὅτι τὸ κατὰστημα εἶχε μιὰ πολὺ καλὴ καὶ ἐκλεκτὴ πελατεία: ζωγράφους, συγγραφείς, γλύπτες.

Ὁ διάσημος Ντιντερό, ἦταν ἀπὸ τοὺς πρῶτους καί... τοιμητὸς θαυμαστὰς τῆς Ἀδριανῆς καὶ συχνὰ τὴν ἐβάλε νὰ σκαφαλώσῃ πάνω στὴν ψηλὴ σκάλα τοῦ βιβλιοπωλείου γιὰ νὰ ψάξῃ γιὰ κάποιο βιβλίο, φανταστικὸ κατὰ τὸ πλείστον, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστηση νὰ ἀποθαρσύνῃ τὶς χυτὲς γάμπες της. Ἡ Ἀδριανὴ ἦταν μ' ὅλους εὐγενικιά, σ' ὅλους ἔδινε ἐλπίδες, ἀλλὰ οἱ ἐλπίδες αὐτὲς ἔμεναν μόνον ἐλπίδες καὶ ὁ τοιμητὸς ποὺ θὰ ἀποφάσιζε καμμιά φορὰ νὰ προχωρήσῃ καὶ λίγο περισσότερο στὶς ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασιοῦ του, δεχόταν ἀμέσως στὸ ἀγούριό του τὸ τετραγώνιο γὰδί τῆς ρόδινης παλάμης της.

Ἐπὶ τέλους, κάποιος πιάστηκε στὸ δόκανο τῆς ἐξαιρετικῆς φιλάρεσκης αὐτῆς γυναίκας, καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ζωγράφος Γκρέζ.

Μόλις εἶπε ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ρώμη, ὅπου συνεπλήρωσε τὶς σπουδές του καὶ κάποια μέρη ἔπαινε καὶ αὐτὸς στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ Καί ντέζ Ὀγκιουστέν, περισσότερο ἀπὸ τὴν περιέργεια νὰ δῆ τὴν ὀμορφὴ Ἀδριανῆς παρὰ ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ ἀγοράσῃ κανένα βιβλίο. Ἄνοιξε τὴν πόρτα, δίστασε λιγάκι καὶ κατόπι μπήκε. Εἶδε τὴν νεαρὰ κόρη πίσω ἀπὸ τὸ ταπεινὸ καὶ ἔμεινε καταγοητευμένος. Δὲν σκέφθηκε, αὐτὸς, οὔτε νὰ ἐρωτοτροπήσῃ, οὔτε καὶ νὰ περμένῃ νὰ γίνῃ τὸ μέρη της Ἀδοιανῆς γιὰ νὰ τὸν ποσέξῃ. Τὴν ζήτησε ἀμέσως ἀπὸ τὸν πατέρα της σὲ νόμο. Ἄδικα οἱ φίλοι του, ἄλλοι ἀπὸ ζήλεια καὶ ἄλλοι ἀπὸ εἰλικρινῆς ἐνδιαφέρον, προσπάθησαν νὰ τὸν ἀποτρέψουν ἀπὸ τὸν γάμο αὐτὸ ποὺ δὲν θὰ τὸν ἐκάνε εὐτυχισμένο.

Ὁ Γκρέζ πάνω ἀπὸ τὴν ἄστατη καὶ κοκέτα γυναῖκα ἔδλεπε τὸ καλλιτέχνημα, ποὺ θὰ τοῦ ἔδιδε ἀργότερα πίνακας σὰν τὴν «Ἡδονική», τὴν «Ἐστιάδα», τὴν «Κοιμημένη Φιλοσοφία», τὸ «Ἐρωτικὸ Ὀνειρο»...

Ἡ Ἀδριανὴ δὲν δίστασε διόλου νὰ δεχθῆ ὡς ἄνδρα τὸν Γκρέζ. Μήπως δὲν εἶχε κάμει τὸ πᾶν ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ τὸν πρωτογνώρισε γιὰ νὰ τὸν ξετρελάνῃ;

Δὲν ἦταν σπουδαῖος ὡς ἄνδρας ὁ Γκρέζ. Μᾶλλον κοντός, συμπαθητικὸς, κοινὸς τύπος ἀλλὰ κομψὸς καὶ μὲ δυὸ χέρια ὑπέροχα ποὺ ἀνεδεικνύοντο ἀκόμη περισσότερο μέσα στὰ ντυντελνία μανιέτια του. Ἦταν ὅμως σπουδαῖος ζωγράφος λιγάκι τοιμητὸς στὶς συλλήψεις του καὶ οἱ κυρίες, ἔλεγαν καθὼς σταματοῦσαν μπροστὰ στὸν πίνακά του: — Ὁ Θεέ μου! Πόσο μὲ συγκινεῖ! Θαρρῶ πὼς θὰ κλάψω... Αὐτὸς ὁ κ. Γκρέζ εἶναι ὁ πρῶτος ζωγράφος τοῦ κόσμου!...

Δὲν εἶχε ἀκόμη ἀρχίσει ὁ Γκρέζ νὰ ζωγραφίζῃ τὰ ὑπέροχα ἐκεῖνα ἡμίγυμνα του του καὶ τοὺς γεμάτους ἠδυπάθεια πίνακές του ὅπως ἡ «Κοπέλλα μὲ τὸ νεκρὸ πουλὶ» ἀλλ' εἶχε κατὰ τὰ ἔργα του ποὺ τραβοῦσε καταπληκτικά.

Ἡ μικροῦλα Ἀδριανὴ, μὲ τὴν ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη διαίσθησή της, προεῖδε τὸ μέλλον τοῦ Γκρέζ καὶ τὸν παντρεύτηκε, ὅχι ὅμως καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ προηγουμένως ὀρισμένες ὑποσχέσεις, ὑποσχέσεις τὶς ὁποῖες δὲν παρέλειψε νὰ τοῦ τις ὑπενθυμίσῃ στὸ κατώφλι ἀκόμη τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου.

— Μὴν ξεχᾶς, τοῦ εἶπε, καθὼς τὴν παρέσυρε ἀπὸ τὸ χέρι, ὅτι μοῦ υποσχέθηκες νὰ μὲ πᾶς στὸ θέατρο καὶ νὰ μοῦ πᾶρῃς ὑπερτίτρα καὶ μιὰ ζακέτα ἀπὸ ἀστρακάνι καὶ τὴν ἄλλο χρόνο θὰ μοῦ πᾶρῃς ἕνα ἀμάξι μὲ δυὸ ἄλογα!

Ὁ Γκρέζ χαμογέλασε μὲ ἐπιείκεια καὶ ἔσπευξε στὸ στήθος του τὸ μεγάλο ἐκεῖνο παιδί.

Ἔτσι τὴν νόμιζε τουλάχιστον...

Τὸ δράμα ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἐπομένῃ σκεδὸν τῆς πρώτης βραδυάς.

Ἐκεῖνος φυσικὰ τῆς εἶχε υποσχεθῆ τὰ πάντα, ὑπολογίζοντας στὸν πίνακα ποὺ θὰ τοῦ ἔπαινε. Ἀλλὰ οἱ ἐμπνεύσεις γιὰ δουλειὰ δὲν

φθάνουν συνήθως γιὰ νὰ προσφέρουν ἀμέσως τουλάχιστον τὴν δυνατότητα στὸν ἄνδρα νὰ ἐκπονήσῃ τὶς ἰδιοτροπίες ἐκείνης π' ἀγαπᾷ. Ἔτσι ἄρχισε ἡ γρινιὰ. Ἡ Ἀδριανὴ τοῦ ὑπενθύμιζε διαρκῶς τὶς περιφημῆς ὑποσχέσεις του, τοῦ ζητοῦσε βαρεῖα φροῦματα, ὑπερσία, ἄλογα! Ὁ δυστυχῆς ὅμως Γκρέζ, ἔπρεπε νὰ ἐργασθῆ πολὺ ἀκόμη γιὰ νὰ ἀνοίξῃ νὰ ἐκτελῆ τὶς ὑποσχέσεις του αὐτές.

Ἐν τούτοις, παρὰ τὰ καθημερινὰ κληροδοτήματα, ἡ Ἀδριανὴ τοῦ ἔμενε πιστὴ. Ἀκόμη...

Σ' αὐτὸ βόηθησε καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἀπὸ τὸν ποῦτο χρόνο ἡ Κα Γκρέζ ἄρχισε νὰ ἀραδαίξῃ παιδιὰ. Αὐτὸ τὴν ἔκανε κάπως νὰ παχύνῃ καὶ τὰ ὠραία ἐκεῖνα



Ἡ γυναίκα τοῦ ζωγράφου.

στήθη της ποὺ χρησίμευαν τόσες φορὲς γιὰ μοντέλο σὲ ἐλευθεριάζοντας ζωγράφους νὰ βαραινῶν κάπως, ἐν τούτοις ἡ γοητεία της εἶχε μείνει ἀνεπαφῆ καὶ ἡ ὀρμητικὴ πιά ὀμορφιά της, τραβοῦσε τώρα περισσότερο.

Οἱ βαλεδες ὅμως, οἱ γούνες καὶ τὰ ἀμάξια, ἀγοῦσαν νάρθου, μ' ὅλες τὶς ἐπιτυχίες τοῦ Γκρέζ, τοῦ ὁποῖου οἱ πίνακες πουλιόντουσαν σχεδὸν προτοῦ τελειώσουν, καὶ ἡ γρινιὰ γινόταν ὀλοένα μεγαλιέτερη. Τὰ παιδιὰ δὲν ἐμπόδιζαν διόλου τὴν Ἀδριανὴ νὰ παρῆται, νὰ ντύνεται μὲ ἐκζητήση καὶ νὰ προσπάθῃ, μὲ δυὸ λόγια, νὰ γίνετα εὐχάριστη καὶ στοὺς ἄλλους.

Καὶ στὸ τέλος, μιὰ μέρα, ἄρρεσε τόσο πολὺ ποὺ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὶς τοιμητὲς προτάσεις κάποιου πλουσίου, τοῦ κ. Μπλοντέλ ντ' Ἀξενκούρ. Τοῦ ἐ-

...τῆς ἱστορίας

ἐνὸς καλλιτέχνου



Ἡ σπασμένη στάμνα ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημότερους πίνακας τοῦ Γκρέζ.

δόθηκε. Μέσα ὅμως, στὴν παραζάλη των, οἱ δυὸ ἔρασταὶ εἶχαν ξεχᾶσει νὰ βαλοῦν τὸν σύρτη, καὶ ἔτσι ὁ συζυγὸς τοὺς συνέλαμβαν σχεδὸν ἐπ' αὐτοφωφῶ.

Ψυχικὰ ἐρηκοποιήθησαν φουερὴ σκηνή, χωρὶς ὅμως διόλου νὰ ἰδρῶσῃ τ' αὐτὰκι τῆς ἐρωτολήπτης Κα Γκρέζ. Αὐτὴ ἀφῆκε τὸν ἄντρα της νὰ λῆθῃ καὶ ὅταν τελειώσε τὸν κατακαρώνουσε μ' ἕνα ἀπερίγραπτον:

— Στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια!..

Καὶ τὸ δράμα ἄρχισε γιὰ τὸν δυστυχισμένο καλλιτέχνη. Διὰ τὴν δευτέρα πρᾶξις τοῦ δράματος... Ὁταν γίνῃ ἡ ἀρχὴ τα ἄλλα ἐρχοῦνται μόνον των, ἔτσι, μόνον των, σχεδόν, ἦλθαν καὶ οἱ ἄλλοι ἐραστές τῆς ὀμορφῆς Κα Γκρέζ, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ συζυγὸς δοκίμασε μιὰ δυὸ φορὲς ἀκόμη νὰ περισώσῃ, ἂν ὄχι τὴν τιμὴ του, ἀλλὰ τουλάχιστον τὴν ἀνδρική του ἀξιοπρέπεια, διαμαρτυρόμενος, ἀλλὰ ἡ Ἀδριανὴ τοῦ ἀπαντοῦσε πάντα μὲ τὴν ἴδια στερεότυπη φράση: «Στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια!». Καὶ ὁ ἄτυχος συζυγὸς ἀποφάσισε νὰ μὴ διαμαρτυρῆται πιά. Ἐκλείνε τὰ μάτια του σ' ὅσα γινότανε μπροστὰ του, μέσα στὸ σπίτι του, βούλωνε τ' αὐτιά του στὸν σαρκοσμοῦς τὸν γνωστῶν του καί... ἦτο εὐτυχῆς... Ἦτο ὅμως; Κάθε ἄλλο! Ἦταν ὁ μεγαλιέτερος δυστυχισμένος τοῦ κόσμου, γιὰ τὴν πᾶν ὅλη τὴν διαφθορά της ποὺ εἶχε φθάσει ὡς τὸ κόκκαλό της, ἀγαποῦσε πάντα πολὺ τὴν γυναῖκα του. Χίλιες φορὲς εἶπε νὰ τὴν χωρίσῃ καὶ χίλιες φορὲς τὸ μετάνιωσε. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνη, ἔκρινε τὸ πᾶν, μεταχειριζότανε χίλια δυὸ κόλπα καὶ ὅλη τὴν ἀπαομίλλη σαγήνη της γιὰ νὰ συγκρατῆται κοντὰ της τὸν διάσημο ζωγράφο.

Στὸ τέλος ὁ Γκρέζ ἀποφάσισε νὰ ἀλλάξῃ σπίτι καὶ συνοικία. Πῆρε τὴν γυναῖκα του, τὰ παιδιὰ του καὶ τὰ καθάεττα του καὶ πῆγε σ' ἄλλη συνοικία, πιά ἀπόκρηνη, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τοὺς βοήθῃκαν τὰ πλήθη τῶν ἐραστῶν. Πλήθη ἀπ' ὅλες τὶς τάξεις, ἀφροῦ ἡ Κα Γκρέζ δὲν ἀπαξιοῦσε νὰ δέγεται καὶ ἀνθοσφῶρος ἡ ἄνοράς!...

Ἀπελπισμένος πιά ὁ Γκρέζ, ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα, Ἦταν πολὺ ἄνισος. Ράκος πιά ἀνθρώπινο, κακοτυμένος καὶ θρόνικος, ἀπὸ τὴν ἐλλειψὴ κάθε περιποιήσεως αὐτοῦ: ὁ περιορισμὸς καὶ ἀρωματισμένος πᾶν α δανδῆς περιέφερε τὴν δυστυχία του στοὺς δούλους τοῦ Πρωτοῦ, μὴ ἔχοντας τὴν δύναμη, οὔτε νὰ εἴσῃ ἄλλ' οὔτε καὶ νὰ πεθάνῃ.

Ἐπὶ τέλους, καμμιά φορὰ, ἐνδίδοντας στὶς προτροπὲς τῶν φίλων

του καὶ στὴν πίεση τῆς καταστάσεως, ἀποφάσισε νὰ ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα του. Τὸ σκάνδαλο εἶχε γίνῃ ἀνυπόφορο. Γιατὶ ἡ Ἀδριανὴ δὲν περιοριζόταν μόνον στὸ νὰ τραγῆ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἐπεκτεῖνε τὴν ἐρωτικὴ της δράση... καὶ στὶς τσέπες τῶν φίλων της, κλέβοντάς τους ὅτι προχειρότερο εὑρίσκε: πορτοφύλια, δαχτυλίδια, χρυσὲς πόρπες, ἀκόμη καὶ μπασοῦνια μὲ χρυσὲς λαβές!.. Καὶ ἂν δὲν εἶχε ὡς τότε ἀναμνήθῃ ἡ ἀστυνομία στὴν ὑπόθεσι αὐτῆς τῆς παράξενης ζωῆς, ἦταν γιὰ τὴν ἐργασίαν ποὺ ἐκλέβε ἡ Κα Γκρέζ ἦσαν ὅλοι πλούσιοι, εὐγενεῖς καὶ πρὸ πάντων τόσο ἐρωτευμένοι μαζί της, ποὺ εὐχαρίστως θὰ ἐδέχοντο νὰ τοὺς ξανακλέψῃ, φθάσει νὰ τοὺς ἐδέχετο καὶ αὐτὴ στὸν συζυγικὸ κοιτώνα...

Πρῶτος καὶ καλλιτέρας εἰδοποίησε τὸν Γκρέζ ὁ φίλος του Ντετερό.

Ἡ γυναῖκα σου τὸ παρακάνει τοῦ ἔγραφε. Καὶ ἄλλες ὠραίες δέχονται τοὺς ἐραστὰς των στὸ σπίτι τους, ἀλλὰ τουλάχιστον αὐτοὶ δὲν ξεχνοῦν φεύγοντας ἐπάνω στὸ κρεβάτι τὰ μπασοῦνια τους, τὰ ματογυῖα τους ἢ τὰ κοσμημάτα τους...». Αὐτὸς ὁ τελευταῖος κόλαφος, ὅσο καὶ ἂν προσεγγόταν ἀπὸ φίλον, ὅσο καὶ ἂν ὀφειλόταν σὲ εἰλικρινῆς ἐνδιαφέρον, ἦταν, ἐν τούτοις, πειστικώτατος. Καὶ ἀποφάσισε νὰ χωρίσῃ τὴν Ἀδριανὴ. Ἦταν ὅμως, πιά πολὺ ἀργά γι' αὐτόν. Δὲν εἶχε νὰ κερδίσῃ τίποτε ἀπὸ τὸν χωρισμὸ αὐτόν γιὰ τὴν εἶχε χάσει ὅλα: καρδιά, πνεῦμα, ἀξιοπρέπεια, λεπτὰ καὶ τάλαντα! Τὰ πῆρε ὅλα μαζί της ἐκεῖνη.

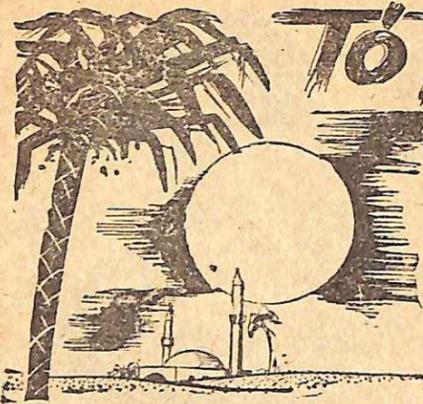
Καὶ ἔτσι ἡ κατάσταση ἐγίνε μᾶλλον χειρότερη. Ὁ Γκρέζ γέρασε ἀπότομα, ἔχασε τοὺς φίλους του καὶ ἄρχισε πᾶσα νὰ τοῦ λείπῃ καὶ τὸ ψωμί... Ἴδὸν ὅλεπαν συχνὰ νὰ περιφέρεται στὰ Πιρισινά «καὶ» ντυμένος μ' ἕνα κόκκινο ροῦγο ποὺ ἔκαμνε τὸν κόσμο νὰ γελά. Στὸ τέλος κατέληξε νὰ ζητιανεύῃ!.. Δὲν εἶχε ὅμως χάσει ὀλίγον τὸν ἑαυτὸ του καὶ ἔγραψε μιὰ μέρα στὸν τότε ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν, Λουσιέν:

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀνακοινώσω τὴν μεγάλην δυστυχίαν ποὺ μὲ βόηκε. Ἐχασα τὸ πᾶν ἀλλὰ μοῦ μένει ἀκόμη λίγο θάρρος. Βοηθήστε με! Ἦσως ξαναβροῦ τὴν ἐμπνευσὴ καὶ ἀνακτήσω τὸ τάλαντά μου...». Ὁ ὑπουργὸς συνεκινήθη, ἀλλὰ ἡ ἐποχὴ δὲν ἦταν κατάλληλη γιὰ τὴν Τέχνη. Οἱ πίνακες δὲν ἐπουλιόντουσαν πιά.

Ἐβέβη, ἐπὶ Τρομοκρατίας, ἕνας καρβουνιάσης, νὰ κρεμᾷ πάνω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ ἕνα ὑπέροχο κεφάλι τοῦ Γκρέζ μὲ τὴν ἐπιγραφή: Ἄνθρωπος ποὺ ἔσπευξε νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπο σὲ βουναρίσια! Καὶ ἐπὶ τέλος μιὰ μέρα, ἦθε ὁ θάνατος καὶ τὸν ἀπῆλθε ἀπὸ ὅλα. Ὁ Γκρέζ πέθανε ἦσυχια μέσα στὰ μουρεῖα του, ἐνὸς ἡ γυναῖκα του ἐξακολούθησε νὰ σέρνῃ τὰ ὑπολείματα τῆς πλουσίας ὀμορφῆς της, στὰ κατὰ γόνα καὶ τὶς ταβέρνες τοῦ ποταμοῦ... Ὁ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ



Ἡ περιφημὸς πίναξ στὸν ὁποῖο χρησίμευε ὡς μοντέλο ἡ Κα Γκρέζ.



Τό ροδο του Ισπαχάν

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟΥ Κ.

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

70Ν

Γ' ΓΕΡΟΣ. (Στόν Β'. Γέρο) "Αντε πᾶμε.
 Β' ΓΕΡΟΣ. Τι πράμμα;
 Α' ΓΕΡΟΣ. Φεφέφεφέφεύουμε.
 Β' ΓΕΡΟΣ. Ναί... Μιρζά... Κατάλαβα.
 Γ' ΓΕΡΟΣ. Φεύουμε. (Τοῦ κάνει νοήματα)
 "Αντε (Σηκώνεται)
 Α' ΓΕΡΟΣ. Προπροπροπροσκυνοῦμε (Φεύ-
 γουν)

ΣΑΧΗΣ. Είμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα.
 ΜΙΡΖΑ. Τι νὰ τὸ κάνης. Ἐσὺ μιὰ φορὰ τῶ-
 χεις βάλεи ἀπόφαση νὰ μ' ἀφήσης χωρὶς κεφάλι.
 ΣΑΧΗΣ (Σηκώνεται). Γιὰ τὴν ὥρα καλὰ τὰ
 πᾶς.

ΜΙΡΖΑ (Σηκώνεται). Δηλαδή μπορεί καὶ νὰ
 τὴ γλυτώσω;
 ΣΑΧΗΣ. "Α, ὅσο γι' αὐτὸ δὲν τὸ πολυπιστεύω.
 (Φεύγει)

ΜΙΡΖΑ. Γιὰ βάστα ποῦ πᾶς;... Εἶσ' εὐχαρι-
 στημένος ἀπὸ μένα... μὰ δὲν πολυπιστεύεις νὰ
 γλυτώσω (Τρέχει ἀπὸ πίσω του). "Ε, ψίτ... Λύ-
 τέ... πολυχρονεμένη μου... (Φεύγει).

ΦΑΤΜΕ (Ἀπὸ τὸ λουτρό). Τελείωσε τὸ δι-
 βάνι; Μωρὲ τί νάγινε αὐτός; Δὲν θὰ τὸν βρῶ;
 Νὰ δῆς τί θὰ τοῦ κάνω.

ΦΑΡΟΥΧ. (Βγαίνει μὲ θριαμβευτικὸ ὄφρος καὶ
 πηγαίνει πρὸς τὴ Φατμέ). Φατμέ...

ΦΑΤΜΕ. Στὸ χάνι... Νὰ πᾶς. Στὸ χάνι.

ΦΑΡΟΥΧ. Ποιὸ χάνι πέρδικά μου... Ποιὸ χᾶ-
 νι καρδερὶνά μου;

ΦΑΤΜΕ. Στὸ χάνι τοῦ Ἐλμπούρζ.

ΦΑΡΟΥΧ. Ποιὸ χάνι τοῦ Ἐλμπούρζ παγῶνα
 μου;... Ποιὸ χάνι τριγῶνα μου;...

ΦΑΤΜΕ. Ἐκεῖ... Ἐκεῖ... Ἐκεῖ ποῦ κυνη-
 γούσες αὐτὴ τὴ ταιλιβήθρα τὴ Γκιουλοῦν.

ΦΑΡΟΥΧ. Ποιὰ Γκιουλοῦν, ἀηδόνα μου;...
 Ποιὰ Γκιουλοῦν, περιστέρα μου;

ΦΑΤΜΕ. Αὐτὴ ποῦ σ' ἔχει ξελογιάσει.

ΦΑΡΟΥΧ. Ποιὰ μ' ἔχει ξελογιάσει πάπια μου...
 Ποιὰ μ' ἔχει ξελογιάσει γελιδόνα μου;

ΦΑΤΜΕ. Αὐτὴ ποῦ τρέχεις ἀπὸ πίσω της μὲ
 καβλαρέους καὶ πεζούς... Σὲ εἶδα μὲ τὰ μά-
 τια μου...

ΦΑΡΟΥΧ. Πότε μὲ εἶδες καρακάξα μου;
 ΦΑΤΜΕ. Τι εἶπες; Καρακάξα;

ΦΑΡΟΥΧ. Τι νὰ σοῦ κάνω... Δὲν ἔχω ἄλλα
 που' ερὶκὰ σωθῆκανε.

ΦΑΤΜΕ. Μὲ κοροϊδεύεις κι' ὄλας, ἔ;
 Δὲν φταῖς ἐσὺ Βεζύρη μου... Ἐγὼ μὴ-
 νάχα φταίω

ποῦ πίστεψα στοὺς ὄρκους σου ὡς καὶ
 στοὺν τελευταῖο.

"Απάτησα γιὰ γάρη σου τὸν ἄντρα μου
 τὸν Σάχη

κι' ἐσὺ ἐρρίχτηκες σ' αὐτὴν ποῦ κακὸ
 χρόνο νάχη.

ΦΑΡΟΥΧ. Δὲν τῆς ἐρρίχτηκα ἐγὼ στὸ τέλος
 ἀποδείχτηκε

ὅτι αὐτὴ μοῦ ρίχτηκε.
 "Ἀπ' τὴν Γκιουλοῦν καὶ τὸν Μιρζά,
 Φατμέ μου, ὀρισμένως

ὁ Σάχης ἂν δὲν ἦτανε θάμουν καθα-
 ρισμένος.

ΦΑΤΜΕ. Ἐγὼ σοῦ μιλάω σοβαρὰ κι' ἐσὺ μὲ
 κοροϊδεύεις.

ΦΑΡΟΥΧ. "Αδικα μὲ ζηλεύεις. Θὰ σ' ἀγαπῶ
 παντοτεινὰ

ποτέ μου δὲ θὰ πάσω.
 ΦΑΤΜΕ. Ὅρκισου μου πὼς μ' ἀγαπᾶς.

ΦΑΡΟΥΧ. Φατμέ μου νὰ σὲ θάψω.
 ΦΑΤΜΕ. "Ἀν μ' ἀπατήσης ἄλλοτε μαύρη σου
 συμφορὰ.

Μὲ ἀγαπᾶς;
 ΦΑΡΟΥΧ. Σὲ ἀγαπῶ. Στὸ εἶπα μιὰ φορὰ.

ΦΑΤΜΕ. Ἐσὺ 'σαι ἡ ἀγάπη μου, ἡ ἐλπίδα
 μου ἡ μόνη

Μ' ἀγαπᾶς;
 ΦΑΡΟΥΧ. (θυμωμένα). Σὲ ἀγαπῶ.

ΦΑΤΜΕ. Γιὰ δὲς τὸν ποῦ θυμῶνε.
 "Ἀν μ' ἀγαπᾶς ὅπως τὸ λὲς κάνε μου
 ἕνα στίχο.

ΦΑΡΟΥΧ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ποιητὴς καὶ δὲν θὰ
 τὸν πετύγω

ΦΑΤΜΕ. Μὰ πὲς μου εἶναι ποιητὴς ἐδῶ τόσοι
 καὶ τόσοι

ποῦ στίχους στὴν ἀγάπη τους ἔχουν
 ἀφιέρωσει;

"Ἀν μ' ἀγαποῦσες θάκανες τραγούδια
 καὶ γιὰ μένα

ΦΑΡΟΥΧ. "Ἀκου, ἀμέσως ἕνα;
 "Ἐχεις λεπτὴ κορμιοστασιά κι' ἔχεις δυὸ
 μάτια θαλασσιά

ΦΑΤΜΕ. Τι; θαλασσιά ποῦ τᾶβρα;
 Ἐμένανε τὰ μάτια μου εἶναι γλυκὰ
 καὶ μαῦρα

Τὰ μαῦρα μάτια ἔχουνε τὴν πιὸ μεγά-
 λη ἀξία.

ΦΑΡΟΥΧ. Τὸ ξέρω, μὰ τὸ ἔβαλα γιὰ
 ὁμοιοκαταληξία.

Μοιάζουν τὰ δυὸ σου μάγουλα μὲ γι-
 νομένα μῆλα,

μὲ γινόμενα μῆλα... μὲ γινομένα μῆλα
 ποῦ τὰ λιμπίζεται πολὺ ἡ κάθε μιὰ
 γκαμῆλα.

ΦΑΤΜΕ. Γκαμῆλα;
 ΦΑΡΟΥΧ. Μὴ συγχίζεσαι δὲν ἔχει σημασία,
 κι' αὐτὸ ἐμπήκε μοναχὰ γιὰ ὁμοιο-
 καταληξία.

Φατμέ, Φατμέ σὲ ἀγαπῶ
 καὶ θάθελα πὼς νὰ στοῦ πᾶ,
 παντοτεινὰ νὰ βρίσκουμαι
 μὲ σένανε κοντὰ

ΦΑΤΜΕ. Κατάλαβα, μὲ ἀγαπᾶς.
 Δὲν πᾶμε στὸν ὄντᾶ;

ΦΑΡΟΥΧ. Μὲ μιὰ ματιὰ σου Φατμέ, σὺν τὸ
 κερὶ μὲ λυώνεις.

ΦΑΤΜΕ. Βρὲ πᾶμε τώρα στὸν ὄντᾶ κι' ἐκεῖ
 μοῦ τὰ τελειώνεις.

ΦΑΡΟΥΧ. Φατμέ μου, πᾶμε ἀφοῦ τὸ θές. "Ο-
 μως δὲν ἀμφιβάλλω

πὼς ἐκεῖ πέρα στὸν ὄντᾶ στίχο θ' ἀρ-
 χίσω ἄλλο. (Φεύγουν)

ΧΑΛΗΛ. (προχωρεῖ μὲ προφύλαξη. Φτάνει
 στὸν γυναικωνίτη. Πολὺ σιγὰ). Λεῖλά, Λεῖλά,
 Λεῖλά...

ΛΕ·Ι·ΛΑ (βγαίνει μὲ προφύλαξη) Ἐδῶ...
 σσσ...

ΧΑΛΗΛ. Ἄφεντρα τῆς καρδιᾶς μου... Νὰ
 πὸς σὲ βρίσκω πάλι... Ἐχασα τὸν ὕπνο γιὰ
 γατῆρι σου.. Ὁ πόθος μου σκλάβο μὲ σέρνει
 κοντὰ σου...

ΛΕ·Ι·ΛΑ. Σιγὰ γιὰτι γαθῆκαμε. Ὁ Φαροῦχ
 εἶναι μὲς τὸ γαμάμ. Μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούσῃ.

ΧΑΛΗΛ. Κι' ἔπειτα; Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ φοβᾶ-

ται ἀπὸ μᾶς κι' ὄχι ἐμεῖς ἀπ' αὐτόν.
 ΛΕ·Ι·ΛΑ, Μ' ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μπορεῖ
 νάρθῃ κανεῖς.

ΧΑΛΗΛ. Δὲν μὲ φοβίζει τίποτα. Φτάνει νὰ
 προλάβω τὰ δυὸ σου χεῖλη νὰ φιλήσω κι' ὕστε-
 ρα ὅ,τι θέλεις ἄς γίνῃ... ἔρχουμαι κοντὰ σου.
 (κάνει πὼς πάει).

ΛΕ·Ι·ΛΑ. Μὴ γιὰ ὄνομα τοῦ Ἄλλάχ. Αὐτὸ
 εἶναι τρέλλα. Περίμενε κι' ὅταν τὸ φεγγάρι ἀ-
 σημώσῃ τὴν κορφή τοῦ μεγάλου κυπαρισσιοῦ.
 (Μπαίνει σιγὰ ὁ Μιρζά) Στὸ κιάσκι τοῦ περι-
 βολιοῦ θὰ σὲ περιμένῃ μὲ χεῖλια φλογισμένα
 ἀπὸ τὸν πόθο ἡ μικρὴ σου Λεῖλά...

ΧΑΛΗΛ. Μὰ πὼς θὰ μπορέσω νὰ περιμένω
 τόσο;... Τὸ φεγγάρι δὲν ἀνέτειλε ἀκόμα.

ΜΙΡΖΑ (Τὸν πιάνει ἀπ' τὴ πλάτη). Χμ. Ὁ
 πατέρας σου ἔλεγε τοῦ πατέρα μου... Βάζω
 στοίχημα πὼς αὐτὴ εἶναι... ὁ πατέρας μου...
 Πατέρα... Ἐμπρὸς δίνε του... (Λεῖλά φεύγει)
 "Ὅσο γιὰ σὲ Τάγγκ - Ζάν - Σόγκα, θὰ σὲ κα-
 νονίσω... Τι νομίζεις; Πὼς τρώω ἄχυρα;

ΧΑΛΗΛ. Δὲν ἔκανα τίποτα κακὸ Βεζύρη μου.
 ΜΙΡΖΑ. Ὄρα εἶναι νὰ μοῦ πῆς πὼς δὲν
 βλέπω κι' ὄλας. Ἐννοια σου καὶ σὲ εἶδα. Σὲ
 εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

ΧΑΛΗΛ. Ἐμένα μὲ εἶδες, γιὰτι δὲν εἶμαι σὺν
 κατὶ ἄλλους ποῦ κάνουν κρυφὰ τὶς δουλειές
 τους.

ΜΙΡΖΑ. Κρυφὰ τὶς δουλειές τους; Τι θές νὰ
 πῆς;

ΧΑΛΗΛ. Θέλω νὰ πῶ πὼς ἐγὼ μιλοῦσα μὲ τὴ
 Λεῖλά... Ὄυτε στοῦ γαρέμι μῆπκα, ὄυτε ἡ Λεῖλά
 εἶναι ἀπ' τὶς γυναῖκες τοῦ Σάχη. Εἶναι κορίτσι
 ἐλεύτερο.

ΜΙΡΖΑ. Λέγε καθαρὰ καὶ ξάστερα τι θές νὰ
 πῆς;

ΧΑΛΗΛ. Τίποτα πάρα πάνω ἀπ' αὐτὰ ποῦ
 εἶπα.

ΜΙΡΖΑ. "Ἡ ἀνοίγεις τὸ στόμα σου ἢ στοῦ
 κλείνω μιὰ γιὰ πάντα.

ΧΑΛΗΛ. Νά... αὐτὴ τὴ στιγμή...

ΜΙΡΖΑ. Ναί.

ΧΑΛΗΛ. Μὲς στοῦ γαμάμ εἶν' ὁ Φαροῦχ κι' ἡ
 Φατμέ ἡ γυναῖκα τοῦ Σάχη.

ΜΙΡΖΑ. Ἐτσι ντέ, μιλά σὺν ἄνθρωπος. Ἐσὺ
 δὲν μούφερες τὰ κλειδιά τοῦ Κάστρου; Ἐσὺ
 δὲν εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς;

ΧΑΛΗΛ. Μάλιστα.

ΜΙΡΖΑ. Κάτ' ἐδῶ... Κι' ἂν τὸν ἀφήσης νὰ
 γλυστρήσῃ θὰ μοῦ τὸ πληρώσης μὲ τὸ κεφάλι
 σου. (Φεύγει. Κι' ἔρχεται κρατώντας τὸν Φα-
 ροῦχ).

ΦΑΡΟΥΧ. Ἄφησέ με.

ΜΙΡΖΑ. Προχώρα... Προχώρα..

ΦΑΡΟΥΧ. Ἄφησέ με.

ΜΙΡΖΑ. Νὰ σ' ἀφήσω; Τι λὲς; Ἐγὼ τρώμα-
 ξα νὰ σὲ πιάσω.

ΦΑΡΟΥΧ. "Ε, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ μ' ἀφήσης
 μὲ τὸ καλὸ... Σὲ διατάσσω.

ΜΙΡΖΑ. Μὲ διατάξεις; Καὶ ποιὸς εἶσαι σὺ;
 ΦΑΡΟΥΧ. Ὁ Βεζύρης σου.. Ὁ ἀληθινὸς Βε-
 ζύρης.

ΜΙΡΖΑ. Τι ἔκανε λέει; Βεζύρης εἶμαι γώ...
 Μπορεῖ νὰ εἶμαι γιὰ ἕξι μέρες, ἀλλὰ εἶμαι...
 "Αγκαμ, Μουράτ, Ἀγμέτ, Ὁσμάν,
 Ρουστέν, Μουχτάρ ποῦ εἶστε;

Πιάστε τον καὶ κρεμάστε τον.
 ΦΑΡΟΥΧ. Τὸ νοῦ σας σταματήστε.
 Προσέξτε κακομοῖρηδες.

ΑΓΚΑΜ. (Στοὺς ἄλλους) Καὶ τώρα τι θὰ
 κάνουμε;

Κι' οἱ δυὸ εἶναι Βεζύρηδες.
 ΤΑΧΑΜ. Μὴ πιάσουμε κανέναν.

ΧΑΛΗΛ. Ὄχ θὰ τὰ κάνουν ρημαδιὸ
 ΜΙΡΖΑ. "Ε, δὲν ἀκούτε ἐμέναν;

ΑΓΚΑΜ. Πρέπει νὰ συλληφθοῦν κι' οἱ δυὸ.
 ΦΑΡΟΥΧ. Βλέπεις δικιὰ σου προσταγὴ τώρα
 δὲν πιάνει φίλε μου.

ΜΙΡΖΑ. "Αγκαμ, τὸν Σάχη στείλε μου.
 Κι' ἔτσι θὰ δοῦμε ἀπὸ τοὺς δυὸ τὸ
 δίκιο ποῖος τὸ ἔχει.

ΣΑΧΗΣ. Γιὰ πέστε μου τι τρέχει;
 (Στὸν "Αγκαμ). Τι νίνηκε;

ΑΓΚΑΜ. Δὲν ξέρουμε... Ἦρθαμε τελευταῖοι.
 ΣΑΧΗΣ. (Μπαίνοντας) Γιὰτι ἔτσακωθήκατε;
 ΦΑΡΟΥΧ. Νὰ ὁ Μιρζά τὰ φταίει.

ΜΙΡΖΑ. Ἐπιάστηκε ἀφέντη μου στὰ πράσ-
 σα, στοῦ γαρέμι
 γιὰ δὲς τονε πὼς τρέμει; (Σάχης ἄ-
 γριεύει).

"Ἡσύχασε, ἀφέντη μου, δὲν εἶχ' ἀσέ-
 βεια τόση

γυναῖκα σου δὲν πείραξε.
 Μπα. Δὲν μπορεῖ τόσο ψηλὰ τὰ μάτια
 νὰ σηκῶση.

Καὶ δὲν πηδιέται εὐκόλα τὸ πλάτος
 τέτοιας ἄβυσσου.

Παρέα τοῦ ἔκάνανε οἱ σκλάβοι σου κι'
 οἱ σκλάβοι σου.

Μ' ἂν ἡ ἀσέβεια εἶν' μικρὴ ἀσέβεια
 εἶναι ὁμως

κι' εἶν' αὐστηρὸς ὁ νόμος.
 Σκληρὴ πολὺ καὶ φοβερὴ τοῦ πρέπει
 τιμωρία.

(στοὺς στρατιῶτες). Πάρτε τον καὶ κρεμάστε
 τον μὲ δίχως φασαρία.
 φασαρία.

ΣΑΧΗΣ (Στὸν Μιρζά). Μὲ συγχωρῆς, Βεζύ-
 ρη μου, ὁμως θὰ τὸ σκεφτῶ

ἂν εἶν' σωστὸ νὰ γίνῃ αὐτὸ.

Πιὸ πρῶτα τὸ τί γίνηκε πρέπει νὰ ἐξε-
 τάσῃ

κι' ἂν εἶν' τὸ φταίξιμο βαρὺ τότε θὰ
 κρεμαστῇ.

(Ἄλλάζει τόνο) Ἀπὸ Βεζύρης ψεύτικος ἐγίνη-
 νηκες στ' ἀλήθεια.

ΜΙΡΖΑ. Ναί, πολυχρονεμένη μου...
 "Ὅπως στὰ παραμῦθια..

ΤΕΛΟΣ Β' ΠΡΑΞΕΩΣ

ΑΥΛΑΙΑ



Λιζέμε...

Οι Ίππότες της "Ασπρης Κουνέλας"

Η «Έβδομος», όπως και τα άλλα παλαιά, εύρειας κυκλοφορίας κι' έδραιωμένα εις την ινυειδσην του άναγνωστικού κοινού έλλη- νικά περιοδικά ουδέποτε άπασχολήθη σοβαρώς με διαφημιστικά παραληρήματα φύλλων νεοεκδο- μένων και εφημέρων όπως είναι εκ των προτέ- ρων γνώστόν. Ούτε και είναι δυνατόν φυσικά ν' άπαντήση εις γραφόμενα των οποίων το ύφος έν- θυμίζει ζωηρώς διαξιφισμούς των «Ίπποτων της "Ασπρης Κουνέλας» και των «Ανθρώπων της Σκοτεινης Κάμαρας» εις την «Διάπλασιν των Παιδών»: «Βγήκαν τζιφος» και «φούμαρα» και «νά πάρουμε φόρα να τρέξουμε»—μά είναι πράμα- ματ' αυτά; Περιοδικό βγάζουμε... ή παίζουμε άμπάριζα;

Περικοπή από το Έλληνικόν μυθιστόρημα άρτιγενήτου περιοδικού, χωρίς καμμί- αν άπολύτως παραλλαγή:

«Έκεινο το πρωί ο Τρύφων είχε ζυπήσει με τα νεύρα του. Αυτό δηλαδή έγινόταν τις περισσό- τερες ημέρες. Ο έμπιστός του, ο Νίκος ο «κου- λός» όπως τον έλεγαν ο κ. Τρύφων, γιατί σ' ένα δυστύχημα έχασαν ο άμοιρος νέος το άριστερό γέ- ρι του, χωρίς να συλλογισθί πως του θύμιζαν ότι ήταν σκατάης, έπήρε την εφημερίδα που έκομμά- τιασε, μέσα στον άδικον θυμό του ο κ. Τρύφων και βγήκε από την πλουσία έπιπλωμένη κρεββα- τοκάμαρη.

Ο κ. Τρύφων πλούσιος εισοδηματίας έμενε στην ιδιόκτητο έπαυλί του στην Κηφισιά, δλομό- ναχος με μόνο σύντροφο τον έμπιστόν του τον Νίκον που τον έλεγε γραμματέα του και με μια γρηά μαγειρίσα.

Η έπαυλις του κ. Τρύφωνα ήταν κτισμένη ά- νάμεσα στα πεύκα Χωράφια, άμπέλια κι' ένας έ- λαιώνας την έχωριζαν από τα άλλα σπίτια της Κηφισιάς, που το τελευταίον άπειχεν ένα τέταρτο από την βίλλα του κ. Τρύφωνα.

Είδατε... «στύλ» και λογοτεχνική δεινότης! Μά μόνον το άνεκδιήγητον αυτό άνάγνωσμα είναι άρκετόν για να μη διαβάση ο άναγνώστης τίπο- τε παραπάνω! Άφού το πρωτότυπον έλληνικόν μυθιστόρημα γράφεται κατ' αυτόν τον τρόπον, πως θέλετε να γράφονται τα άλλα περιεγόμενα; (Και συγγνώμη δηλαδή από τον συμπαθή συγ- γραφέα το κ. Τρύφωνα ο οποίος έχει γράψει άλλοτε πολύ καλά πράγματα).

Ο έκλεκτός συνάδελφος κ. Ν. Γιοκαρίνης από των στηλών των «Παρασκηνίων» και των «Αθηναϊκών Νέων» κατηγορήσε τον συγ- γραφέα κ. Σύλβιον ότι «του έκλεψε» ένα κωμικόν σκέτς— έντελώς άσημαντιον άλλωστε— το οποίον είχε, λέει παιχθή πρό 14 έτών εις την Άλεξάν- δρειαν!

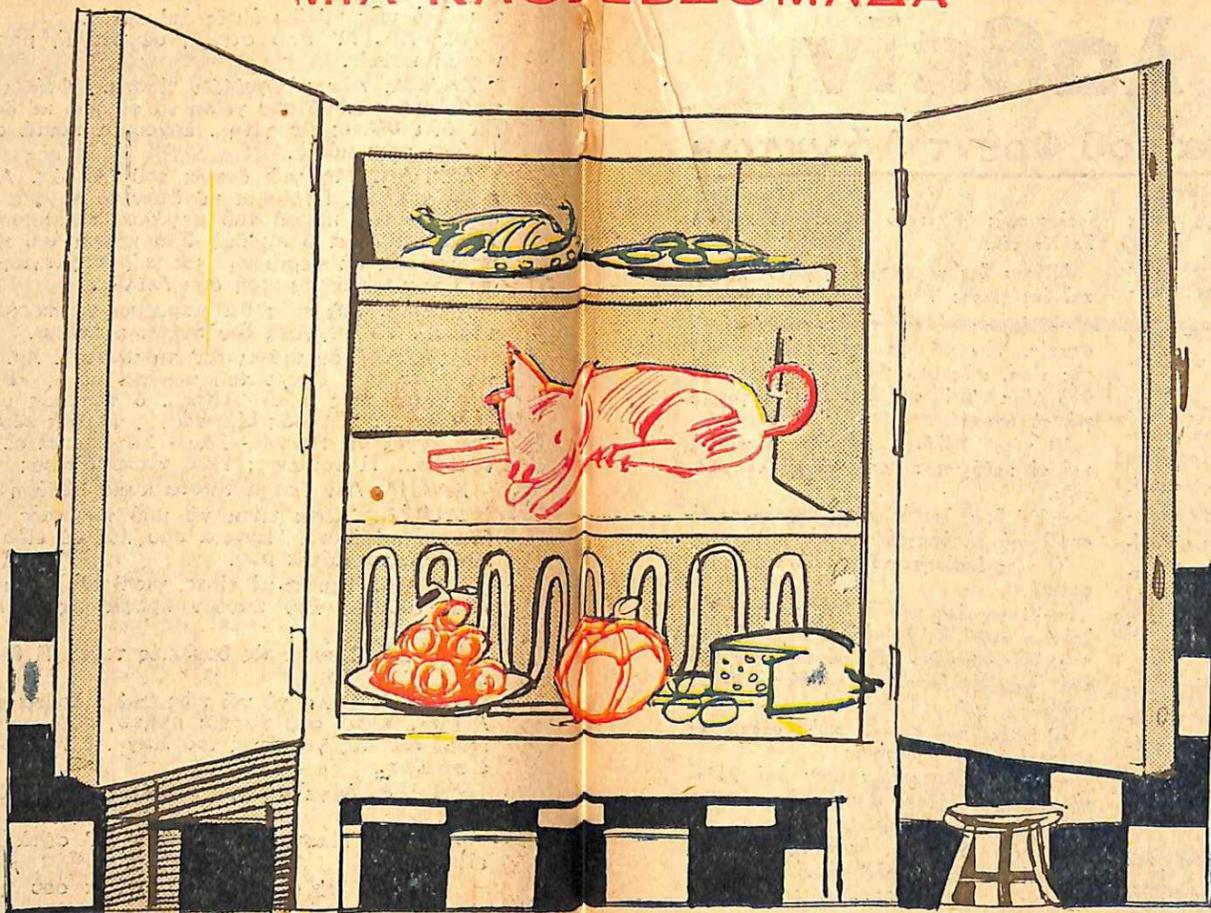
Μά πως άποφασίζει και έκθέτει έτσι την σο- βαρότητά του ο κ. Γιοκαρίνης;

Εξεδόθη και έκκυλοφορησε εις κωμψόν τό- μον το βιβλίον του κ. Γ. Καρανικοπούλου «Ωφέλιμοι μελέται».

Ο νεαρός συγγραφέας, που φαίνεται να έχη λήκους του πράγματι ωφέλιμος, σε μια γλώσσα γνώσεις άρκετές, δίνει συμβουλές στους συνομι- τρωτή και ευχάριστη.

Έπίσης εξεδόθη σ' ένα όλιγοσέλιδον τόμον ή «Τεχνική των Έκθέσεων» του κ. Ί. Σαρρή.

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ



Η Λουλό παραδερίζει

Νεοκλής και Ζαχαρίας ανταλλάσσουν άπορίας και ο δεύτερος κι' ο πρώτος όμιλουν πολύ εύγλωττως



—Λοιπόν ο Πώπ, άγαπητέ, κάνει μεγάλο ντόρο.

—Ποιός Πώπ; Τι ντόρο εννοείς;

—Μά, Νεοκλή μου, άγνοείς τον Πώπ;

—Τόν Δικηγόρο;

—Τόν Δικηγόρο, μάστα.

—Τι έκανε λοιπόν;

—Έλύσσαξε μ' έπιστολάς τους σύμπαντες χτυπών.

—Και άφορμή;

—Καμμία.

Είχε λυσσάξει για ν' άμπή μες την Άκαδημία

Δέν τά κατάφερε, λοιπόν, και γίνηκε βαπόρι

—Μά πως ήθέλησε να μπή, φιλε μου, με τό ζόρι;

—Νόμιζε πως θα έβρισκε τους πάντας βολι- κούς.

—Και τι έγύρευε ο Πώπ με τους Άκαδημαϊκούς;

—Δέν ξέρω, Πάντως μια φορά δέν μπαίνει πιά όριστικώς

Γιαρ' όλον ότι σκέπτεται να πάη δικαστικώς.

—Όμως τι σκοτιζόμαστε μ' αυτόν βρέ άδερφέ!

—Ά, ναί..

—Παιδί... Έναν καφέ.

Λιζέμε...

Πήγε για μαλλι... και βγήκε κουρεμμένος!

Ο κ. Γεώργιος Πώπ εξακολουθεί να δημοσι- εύη εις τον αθηναϊκόν τύπον, έπιστολάς κα- ταπελτώδεις κατά της Άκαδημίας, εις την οποίαν ήθελε να εισέλθη ως λογοτέχνης αντί του κ. Ζαχαρία Παπαντωνίου.

Παρεπέμφθη δέ εις το «Έθνος» διότι δέν τον ένίσχυσε εις την Άκαδημιάν ο διαπρεπής νο- μομαθής άκαδημαϊκός κ. Κουρεμμένος ο ό- ποίος δέν είναι...μαλλιάρος κατά το Καλαμπούρι του κ. Πώπ. Έννοείται ότι ο «διαπρεπής νομο- μαθής» κ. Κουρεμμένος είναι άπλούστατα, δια- πρεπής αρχιτέκτων. Άν λοιπόν κατά τον ίδιον τρόπον είναι και ο κ. Πώπ λογοτέχνης, τότε... ή Άκαδημία έχει δίκη που τον άπέκλεισε!...

Την περσμένη Παρασκευή έδόθη εις το «Περροκέ» ή πρώτη της νέας έπιθεωρήσεως των κ. κ. Ρηγοπούλου—Κιούση «Βεντάλια» με μουσικήν του κ. Θ. Παπαδοπούλου. Η νέα έ- πιθεώρησις γραμμένη εις τα γνωστά κωμύπια της εύκόλου έπιτυχίας κολακεύει υπερβολικά τα γούστα της γαλαρίας και κατανατᾶ φυσικά υπέρ το θέον όχληρά διά την πλατεϊαν. Με τις πρού- ποθέσεις αυτές έχει άφθονο γέλιο εις την δημι- ουργίαν του οποίου πολύ συντελοούν οι δύο δι- μοφιλείς κωμικοί του θιάσου. Η έκτέλεσις γενι- κώς εύσυνειδητη. Η μουσική του κ. Παπαδοπού- λου μπριόζα και μελωδικωτάτη. (Τι την ήθελεν ο συμπαθής συνθέτης την μίμηση της «Μάρως» ά- φού είναι εις θέσιν να γράψη κάτι). Τα σκηνικά του κ. Σίμ. άπλως ύποφερτά.

Ο τιμιότυπον αθηναϊκόν από την ζώνη των αθηναϊκών δρόμων.

Μεταξύ μεθυσμένων.

— Έγώ ρέ Κώστα, δέ μπορώ να διοριστώ.

— Γιατί;

— Γιατί δέν είν' έν τάξει τό... Πινικόν μου

λητροδόν!

Και έκανε την χαρακτηριστική χειρονομία με την οποίαν έγραφε το «ποινικόν» με γιάτα άν- τι με όμικρον γιάτα.

Ε δημοσιεύθη το βούλευμα του Συμβουλευου των Πλημμελειοδικών διά την σπείραν ή οποία έδιδε ναρκωτικά εις τους ήπιους του

Ίπποδρόμου. Δι' αυτόσ παραπέμπονται όπως δι- κασθούν επί άπάτη ένόπιον του Α' Τριμελούς Πλημμελειοδικείου οι Έλ. Καραγιάννης, σταυλί- τής, Έλευθ. Κιουρτσόγλου, σταυλίτης, Νικ. Σα- κελλάρης, μαθητευόμενος τζοκέυ και οι Γ. Ν. Κοκοτός, έμπορος, Θ. Σφηναδάκης, έπιπλοποιός, Σωτ. Τσεκούρας και Άναστάσιος Σακελλάρης, οι όποιοι έπληροφορούντο παρά των τριών πρώ- των εις ποίους ήπιους έδίδοντο ναρκωτικά και έ- παιζαν επ' αυτών κερδιζόντες χρήματα.

Ίδου λοιπόν ο αθηναϊκός... ήπιόκοσμος!

Δοῦναι καὶ λαβεῖν

Διήγημα τοῦ Φρέντ Λάγκτων

Ο γέρο-Σόλβιγκ καυχῆθηκε, πὼς ἤξερε νὰ ἐκτιμᾷ τοὺς πελάτες μὲ τὴν πρώτη ματιά, πὼς τοὺς ἐρριχνε. Ὅταν, λοιπόν, ὁ νέος ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ καταστήματός του, ἀφου προηγουμένως εἶχε μείνει κάμποση ὥρα κυττάζοντας τὰ τρία σκυλιά, πὼς ἦταν στὴ βιτρίνα, ὁ κ. Σόλβιγκ ἤξερε ποῖο ἀπὸ τὰ τρία θὰ ἀγόραζε. Θὰ ἀγόραζε τὸ τεριέ.

—Καλησπέρα σας, εἶπε, καὶ συλλογίζετο πὼς νὰ ζητήσῃ, δεκαπέντε ἢ εἴκοσι δολλάρια; Καλλίτερο δεκαπέντε. Τὸ κοστούμι τοῦ πελάτου ἦταν γυαλισμένο λίγο στὸν ὦμο καὶ τὰ μανικέτια τοῦ πουκαμισοῦ του ἦταν ἀλλαγμένα ἴσως.

—Καλησπέρα. Ὁ πελάτης μίλουσε βιαστικά καὶ φαινότανε κατσοφισισμένος. Τὸ σκυλί τῆς βιτρίνας πὼς τὸ ζητᾷτε;

Ἦταν τρία σκυλιά, μὰ ἡ ἐρώτησις δὲν ἐξέγινε τὸν κ. Σόλβιγκ. Πολλὲς φορὲς ὑπῆρχαν καὶ δώδεκα σκυλιά, ὁ πελάτης δὲν ἐδῆλε παρὰ ἓνα, ἐκεῖνο, πὼς ἤθελε ν' ἀγοράσῃ.

—Γιὰ τὸ τεριέ, εἶπε, γυρεύω δεκαπέντε δολλάρια. Εἶναι σ' ἀλήθεια τιμὴ...

—Μὰ δὲν ρωτῶ γιὰ τὸ τεριέ, ἀλλὰ γιὰ τὸ κινέζικο.

Ὁ γέρος πῆγε στὴ βιτρίνα κι' ἔβγαλε τὸ σκυλί.

—Δὲν τὸ θέλω γιὰ μένα, εἶπεν ὁ πελάτης. Ξέρετε πὼς εἶναι οἱ γυναῖκες. Ἡ δική μου ἔχει ἓνα κι' ἤθελε πάντα ν' ἀγοράσῃ καὶ δεύτερο.

Ὁ γέρο Σόλβιγκ εἶπε:

—Καὶ τῆς κάνετε ἓνα ὠραῖο δῶρο γιὰ τὰ γενέθλιά της ἢ γιὰ τ' ὄνομά της!

—Δὲν πρόκειται γι' αὐτό, ἐπρόσθεσεν ὁ νέος μ' ἓνα μορφασμά... Γιὰ νὰ εἶμαι εὐλοκίης, πρόκειται... Καλὰ. Πὼς λοιπόν ζητᾷτε γιὰ τὸ ζῶο;

Ὁ γέρος ἐπίασε τὸ σκυλί καὶ χάρειψε τὸ μαλλί του.

—Ἐνα σκυλί, σὰν κι' αὐτό, εἶπε, ἀξίζει πενήντα δολλάρια. Μὰ ἐγὼ θὰ σὰς κάνω μὴ λογικὴ τιμὴ... Εἴκοσι πέντε δολλάρια.

Ὁ νέος ἔμεινε λίγες στιγμὲς διστακτικός. Ἐπειτα ἔμωσ ἀπὸ λίγη σκέψη, τράβηξε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του τρία χαρτονομίσματα τῶν δέκα δολλαρίων καὶ τ' ἔφερε στὸ μπάγκο. Ὁ γέρο Σόλβιγκ τοῦ ἐπέστρεψε πέντε δολλάρια καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶμαι βέβαιος, πὼς ἡ γυναῖκα σας θὰ μείνῃ πολὺ εὐχαριστημένη.

—Τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ νέος, κυττάζοντας τὸ σκυλί μὲ μάτια ψυχρὰ, γεμάτα ἐχθρότητα.

—Εἶναι ὠραῖα ράτσα τὰ σκυλιά αὐτά, ἐπρόσθεσε ὁ ἔμπορος. Καθαρά, ἔξυπνα...

—Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὰ υποφέρω, ἔκαμεν ὁ πελάτης. Ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο τῆς βιτρίνας, μάλιστα. Κι' ἔκλεισε ἔπειτα τὰ μάτια κυττάζοντας τὸ σκυλί, πὼς ἀγόρασε. Μὰ τί θέλετε νὰ κάμω, ἐπρόσθεσεν ὁ

ναστενάζοντας, δὲν μπορεῖ νὰ τᾶχη κανεὶς ὅλα στὴ ζωὴ.

Ἦταν παλῆς τακτικὴ τοῦ κυρίου Σόλβιγκ νὰ συμφωνῆ μὲ τοὺς πελάτες του ὅσο μποροῦσε.

—Εἶναι σωστὸ αὐτὸ πὼς λέτε, εἶπε καὶ ρώτησε μέσα του τί διάβολο νὰ ἐννοοῦσε ὁ πελάτης του.

—Εἶνε, βλέπετε, μόνη της ὅλη τὴν ἡμέρα—ἐξηκολούθησε ὁ νέος, σὰν νὰ μιλῶσε μόνος του—καὶ γνωρίζει τόσο λίγο κόσμο. —Μαλῶσαμα γιὰ τὸ σκυλί.

Ὁ Φοῦ Λιγκ Τσι μοῦ ἄρπαξε τὸ περιοδικό, πὼς διάβαζα. Τσακωθήκαμε. Ἐκεῖνη μὲ φώναζε πρόστυχο, ἄπιστο καὶ χειρότερα. Ἐγὼ τῆς ἀπήντησα πὼς ἂν δὲν διώξῃ τὸ σκυλί θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι. Κι' ἔφυγα.

Τὸ σκυλί στὸ μπάγκο ἔβγαλε τὴ γλῶσσα του ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα κι' ἔπειτα κύτταξε τὸ νέο ἀφεντικό του μὲ περιφρόνησι.

—Ἦτσι λοιπόν; ἔκανε ὁ κ. Σόλβιγκ, αἰχίζοντας τὰ γυαλιά του.

—Μάλιστα ἡ σκηνὴ ἔγινε ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες καὶ ἀπὸ τότε εἶμαι ἄνυπνος, δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ. Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος συνηθίσει στὸ σπιτάκι του, δὲν μπορεῖ νὰ συνηθίσῃ στὴς κάμαρες τῶν ξενοδοχείων καὶ τῶν πανσιόν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ πρᾶγμα μοῦ ἐχρησίμευσε γιὰ μάθημα. Ἐμαθα πολλὰ αὐτὲς τὲς τρεῖς μέρες. Ἐπείσθη, ὅτι ὁ γάμος μοιάζει μὲ

ἕνα σκυλί, σὰν κι' αὐτό, εἶπε, ἀξίζει πενήντα δολλάρια. Μὰ ἐγὼ θὰ σὰς κάνω μὴ λογικὴ τιμὴ... Εἴκοσι πέντε δολλάρια.

Ὁ γέρο Σόλβιγκ εἶπε:

—Καὶ τῆς κάνετε ἓνα ὠραῖο δῶρο γιὰ τὰ γενέθλιά της ἢ γιὰ τ' ὄνομά της!

—Δὲν πρόκειται γι' αὐτό, ἐπρόσθεσεν ὁ νέος μ' ἓνα μορφασμά... Γιὰ νὰ εἶμαι εὐλοκίης, πρόκειται... Καλὰ. Πὼς λοιπόν ζητᾷτε γιὰ τὸ ζῶο;

Ὁ γέρος ἐπίασε τὸ σκυλί καὶ χάρειψε τὸ μαλλί του.

—Ἐνα σκυλί, σὰν κι' αὐτό, εἶπε, ἀξίζει πενήντα δολλάρια. Μὰ ἐγὼ θὰ σὰς κάνω μὴ λογικὴ τιμὴ... Εἴκοσι πέντε δολλάρια.

Ὁ νέος ἔμεινε λίγες στιγμὲς διστακτικός. Ἐπειτα ἔμωσ ἀπὸ λίγη σκέψη, τράβηξε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του τρία χαρτονομίσματα τῶν δέκα δολλαρίων καὶ τ' ἔφερε στὸ μπάγκο. Ὁ γέρο Σόλβιγκ τοῦ ἐπέστρεψε πέντε δολλάρια καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶμαι βέβαιος, πὼς ἡ γυναῖκα σας θὰ μείνῃ πολὺ εὐχαριστημένη.

—Τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ νέος, κυττάζοντας τὸ σκυλί μὲ μάτια ψυχρὰ, γεμάτα ἐχθρότητα.

—Εἶναι ὠραῖα ράτσα τὰ σκυλιά αὐτά, ἐπρόσθεσε ὁ ἔμπορος. Καθαρά, ἔξυπνα...

—Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὰ υποφέρω, ἔκαμεν ὁ πελάτης. Ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο τῆς βιτρίνας, μάλιστα. Κι' ἔκλεισε ἔπειτα τὰ μάτια κυττάζοντας τὸ σκυλί, πὼς ἀγόρασε. Μὰ τί θέλετε νὰ κάμω, ἐπρόσθεσεν ὁ



ισολογισμό: Ἐχει τὸ δοῦναι του καὶ τὸ λαβεῖν του.

Ἐκανε ἓνα μορφασμά γεμάτο πικρία καὶ ἐπρόσθεσε:

—Σήκωσα σήμερα τὸ ἀπόγευμα λευκὴ σημαία. Τὴν φώναξα στὸ τηλέφωνο καὶ τῆς εἶπα, πὼς μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸ Φοῦ Λιγκ Τσι τῆς καὶ ἐγὼ θὰ γυρίζω γιὰ τὸ φαγητό.

Ὁ γέρο Σόλβιγκ ἔβγαλε τὰ γυαλιά καὶ τὰ καθάρισε προσεκτικὰ μὲ τὸ μαντιλάκι.

—Κι' ἔτσι, λοιπόν, εἶπε, ἀγοράσατε τὸ σκυλί γιὰ νὰ υπογράψετε τὴν εἰρήνη.

Ὁ νέος ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καταφαικτικά.

—Ἡ γυναῖκα μου ἤθελε πάντα ἓνα δεύτερο σκυλί. Κι' ἂν αὐτὸ δὲν τὴν εὐχαριστῆ, ἔχει γιὰ μένα μεγαλειότητα ἀξία ἀπὸ ἓνα περιοδικό, ἀπὸ μὴ ἀ γραβάτα, ἢ ἀπὸ μὴ πῖνα, πὼς μοῦ ἀρέσει.

Κύτταξε τὸ σκυλί, πὼς στεκότανε μπροστὰ του καὶ ρώτησε:

—Εἶσθε βέβαιος πὼς εἶναι ἀπὸ καθαρὴ κινέζικη ράτσα; Γιατί γιὰ μένα ὅλα μοῦ φαίνονται τὰ ἴδια.

Ὁ γέρο Σόλβιγκ ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μεταξωτὸ μαλλί του.

—Ἐνα ὠραῖο σκυλί, εἶπε, ἡ κυρία σας θὰ πηδήσῃ ἀπὸ χαρὰ.

—Καὶ πιστεύετε πὼς δὲν θὰ τσακωθῆ μὲ τὸν Φοῦ Λιγκ Τσι;

—Νὰ τσακωθῆ μ' ἓνα σκυλί ἀπὸ τὴν ἴδια ράτσα; Ἀδύνατο, τὸν καθησύχασε ὁ γέρος.

Ὁ πελάτης πῆρε στὰ χέρια του τὸ σκυλί.

—Καὶ τώρα, εἶπε, πρέπει νὰ τρέξω σπίτι. Ἡ γυναῖκα μου μοῦ εἶπε πὼς τὸ φαγητό θὰ εἶναι ἔτοιμο στὴς ἔξι.

Ὁ γέρο Σόλβιγκ πῆρε ἓνα τετράδιο, πὼς ἀπὸ ἐξώφυλλό του ἔγραφε «Πωλήσεις».

—Ἐχετε τὴν καλωσῆνη, πρὶν φύγετε νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά σας;

—Τρήουσνταλ, εἶπεν ὁ πελάτης. Μάρκος Τρήουσνταλ, ὁδὸς Μπήκεροστ, 24.

Ὁ γέρος ἔγραψε: «Ἐνα σκυλί κινέζικο στὸν κ. Μάρκο Τρήουσνταλ δολλάρια 25».

Ὁ πελάτης τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντας:

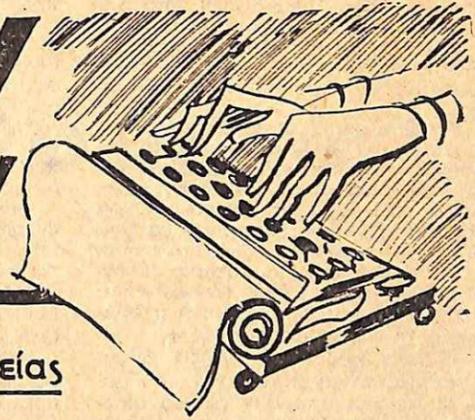
—Ἐλπίζω πὼς ἡ γυναῖκα μου θὰ μείνῃ κατὰπληκτη, ὅταν μὲ δῇ νὰ γυρίζω σπίτι μ' αὐτὸ τὸ ζῶο.

—Μάλιστα, εἶπεν ὁ γέρο Σόλβιγκ, τὸ πιστεύω κι' ἐγὼ!

Ἡ πόρτα τοῦ καταστήματος ἔκλεισε. Ὁ ἔμπορος χαμογέλασε. Πῆρε ἓνα ἄλλο τετράδιο, πὼς ἔγραφε «Ἀγοραῖο». Τὸ ἀνοίξε κι' ἔσβουσε μὲ τὸ μολύβι μὴ πρᾶξη πὼς εἶχε ἐγγράψῃ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα. «Ἐνα σκυλί κινέζικο ἀπὸ τὴν κ. Σουλβία Τρήουσνταλ δολλάρια 10».

ΦΡΕΝΤ ΛΑΓΚΤΩΝ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΗ ΒΙΟΠΑΛΗ



Β'. Στὸ Μέγαρον τῆς Τηλεφωνικῆς Ἑταιρείας

Ἡ δεύτερη ἐξόρμησις γιὰ τὸ ρεπορτάζ τοῦ κοριτσιοῦ στὴν βιοπάλη, μὲ ἔφερε πάλι σὲ ἓνα μέγαρο — βιοπάλη καὶ μέγαρο, τί ἀντίθεσις! — τῆς ὁδοῦ Σταδίου τὴν φορά αὐτή.

Τὸ μέγαρον τῆς Ἀνωμόμου Ἑλληνικῆς Τηλεφωνικῆς Ἑταιρείας ἢ Α.Ε.Τ.Ε. ὅπως συναντᾷται στὴς πινακίδες τῆς καί... στὰ σταυροδλεῖα.

Κάτι παλῆς γνωριμίας μοῦ φάνηκεν πολὺ ὑπογρεωτικὸς καὶ ἄ ἐξοθήσαν νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὰ περὶ σόστερα κορίτσια τοῦ μεγάρου αὐτοῦ.

Ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις τῆς Τηλεφωνικῆς εἶναι ὅτι μέσα στὸ μέγαρο ὑπάρχουν ὄχι ἀπλῶς πολλὰ, ἀλλὰ πολλὰ ὠραῖα κορίτσια.

Ξανθές, μελαχρινές, ρουσες, ψηλές, κοντές, λιγνές, μεγάλη ποικιλία τέλος πάντων.

Κάτι πὼς μοῦ ἔκανε ἐπίσης ἐντύπωσις, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐπήγαινα γιὰ νὰ γνωρίσω κορίτσια τῆς βιοπάλης, εἶναι ἡ σχεδὸν παντελὴς ἔλλειψις σημειῶν τῆς βιοπάλης αὐτῆς.

Ἐάν ἔλειπαν τὰ γραφεῖα, τὰ τηλέφωνα, τὰ ντοσιέ, οἱ κλητῆρες, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῆ ὅτι βρίσκεται σὲ κοσμικὴ συγκέντρωσι.

Τὰ περισσότερα κορίτσια πολὺ καλοντυμένα, περιποιημένα, κεφάτα, καλοβαλμένα οὐκ ὀλίγα δὲ καί... καλοβαμμένα!

Αὐτὲς οἱ πρῶτες γενικὲς ἐντυπώσεις.

Ἐφάνηκαν ὅλες σγεδὸν πρόθυμες νὰ μοῦ δώσουν πληροφορίες — δὲν ἔλειπε καθόλου ἡ ὄρεξις τῆς κουβεντούλας — ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον: νὰ τηρηθῆ τὸ αὐστηρότερον ἰνκόγκνιτο!

Προσπάθησα νὰ ἐξηγήσω αὐτὸν τὸν ὀμαδικὸ φόβο τῆς δημοσιότητος καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν ἀνεκάλυπα κάπου, ἐκεῖ, ἀπέναντι, στὴν γωνία τῶν ὁδῶν Ἐδουάρδου Λῶ καὶ Σταδίου, ὅπου, ἐλλείψει νύρου, ἐδρεύει τὸ Τμήμα Προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας μὲ τὸν κ. Προσωπάρχην ἐπὶ κεφαλῆς.

Μὰ δεσποινίς, προσεπάθησα νὰ πείσω κάποιαν συμπαθητικώτατη συνουλιήτριά μου, δὲν πρόκειται νὰ κάνουμε ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς

Τηλεφωνικῆς Ἑταιρείας, οὔτε νὰ κακολογήσουμε κανένα. Τὸ ἐναντίον μάλιστα, ἂν θέλετε γράφουμε καὶ κανὰ δυὸ καλὰ λόγια ὡς προερχόμενα ἀπὸ σὰς.

—Ὅχι, ὄχι, πρὸς Θεοῦ. Αὐτὸ εἶν' κι' ἂν εἶναι! Ἄν μὲ βάλετε ἐμένα νὰ καλολογᾶω τὴν Α.Ε.Τ.Ε. εἶναι σὰν δὲν μὲ κολλάτε τὴν ρετινιά τῆς ψεύτρας.

—Δὲν εἴσατε μὲ ἄλλα λόγια πολὺ ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία σας.

—Ἐνθουσιασμένη; Κάθε ἄλλο. Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι ἄμα σὰς πῆ καμιά ἄλλη, ἢ ἐδῶ ἢ ἄλλου, τὸ ἀντίθετο ὅτι θὰ σὰς λήθῃ τὴν ἀλήθεια. Κανένα ἐργαζόμενο κορίτσι δὲν εἶνε ἐνθουσιασμένο ἀπὸ τὸν ἐρονοδότη του καὶ ἀπὸ τὴν δουλειά του γενικώτερα.

Τὸ πρᾶγμα ἄρχισε νὰ γίνεται ἐνδιαφέρον.

Ὅστε ὅλες αὐτὲς οἱ γιλιάδες τῶν κοριτσιῶν πὼς ξεγυῖνονται κάθε πρωῆ στοὺς δρόμους, στὰ τραίμα, στὰ λεωφορεῖα, ὅλες αὐτὲς οἱ ὑπάρξεις καὶ ὑπαρξοῦλες εἶναι σκλάβες μιᾶς ἀναγκαστικῆς καὶ ἀντιπαθητικῆς δουλειᾶς.

—Δὲν νομίζετε, μαμζέλ, πὼς ὑπερβάλλετε ἢ ἄς ποῦμε πὼς γενικεύετε πολὺ τὴν γνώμη σας, παρατηροῦμε.



Δὲν ὑπάρχουν, φαντάζεσθε, κορίτσια πὼς ἐργάζονται μὲ τὸ ὄνειρο νὰ προοδεύσουν, νὰ καταλάβουν κάποιαν ἀνώτερη θέση, νὰ ἐνθουσιάζουν; Καὶ δὲν νομίζετε ὅτι ἐν... κορίτσια πὼς κινεῖται ἀπὸ τὸ ἐλατήριο αὐτὸ δὲν μπορεῖ παρὰ ν' ἀγαπήσῃ τὴν δουλειά του καὶ νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα γι' αὐτήν;

—Ὅχι. Σὰς βεβαιῶνω ὅτι δὲν τὸ πιστεύω αὐτό. Ὑπάρχει βέβαια μιὰ κατηγορία θηλυκῶν ὑπαλλήλων πὼς μπορεῖ νὰ σκέπτεται πάνω - κάτω ὅπως σκεπτόσαστε καὶ σεις. Ἀλλὰ ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς κάμω προσεκτικὸ στὸν τίτλο τῆς καμπάνιας σας. Μιλᾶτε γιὰ κορίτσια ἐνῶ ὁ τύπος τῆς ὑπαλλήλου αὐτῆς πὼς μοῦ περιγράψατε υπορεῖ νὰ ἀνήκῃ ἢ σὲ καμιά ἀπαντοεμένη, ὄχι τῆς νεαρῶτερης ἡλικίας ἢ σὲ καμιά γερωντοκόρη.

Μὰ καὶ οἱ γερωντοκόρες, ἂν δὲν ἀπατώμα, δεσποινίς, ὀνομάζονται γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ἔτσι διότι ὑπάρχουν στὴν κατηγορία τῶν κοριτσιῶν.

Τὴν εἶχα κάνει τὴν γκάφω μου πάλι.

Εἰς ἀπάντησιν, ἡ συμπραθητικὴ ὑπάλληλος τῆς Α.Ε.Τ.Ε. ἐφτερουγίνεσεν ὡς περισσότερὰ κι' ἐξηφανίσθη.

Προσπάθησα νὰ μείνω στὸ ἴδιο θέμα μὲ κανὰ δυὸ ἄλλα κορίτσια τῆς Τηλεφωνικῆς, γιὰ νὰ ἐξακριβώσω ἂν πραγματικὰ δὲν ὑπάρχουν ἢ ὑπάρχουν πολὺ λίγες ὑπάλληλοι πὼς ν' ἀγαπᾶνε τὴν δουλειά τους.

Ἐστάθη ἀδύνατος.

Κάθε μὴ εἶνε τὸ δικό της θέμα καὶ ἐνοσθεσε νὰ μοῦ τὸ ἀναπτύξῃ ἐν πλάτει, παρακαλώντας με κι' ὅλας νὰ τὸ μεταδώσω πιστὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῶ κι' ἐνῶ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ γράμματα πὼς θὰ λάβω στὴν «Ἐβδομάδα» πὼς δικὸν εἶνε.

Ἡ μὴ ἤθελε νὰ μὲ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ δουλειά εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις γιὰ τὴν ἐπικράτησις ἐνός κοριτσιοῦ μέσα στὴν Κοινωνία, ἢ ἄλλη ἐπέμεινε ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὼς θὰ βγῆ τὸ κορίτσι νὰ δουλέψῃ, γάνει τὴ μοῆ του ὄντοτητα, ἐσφεύγει ἀπὸ τὸν πραγματικὸν του προορισμὸ καὶ γίνεται ἕνα σκέτο νούμερο ἀνάμει-

σα σε χιλιάδες άλλα δμοια. Μία άλλη πάλι μου ανέπτυξε την θεωρία ότι ένα κορίτσι που διετέλεσε υπάλληλος είναι αδύνατον να γίνει καλή νοικοκυρά και πρό παντός καλή μητέρα.

—Μά δεν νομίζετε, δεσποινίς μου, της αντίθετα, ότι ίσια - ίσια, το κορίτσι που κρατήθηκε κατ' ανάγκην μερικά χρόνια μακριά από τον προερισμό του, θα πέσει με τα μούτρα μόλις του δοθεί ή ευκαιρία, να νοικοκυρεύη, να μαγειρέψει να μεγαλώσει τα παιδιά του ως μητέρα θέλοντας ν' απολαύσει μέχρι τρυγός εκείνο από το οποίο η ανάγκη ή η σύμπτωση τό ειχαν άποτραβήξει;

—Τι λέτε κύριέ μου; Αυτό είναι φιλολογία. Είναι πράγματα που μόνον οι άνιθεοι μπορούν να διατυπώσουν. Με καταλαβαίνετε τώρα έμέγα, που χρόνια και χρόνια, όχι και τόσο πολλά δηλαδή, παινοβγαίνω κάθε μέρα την ίδια πόρτα...

—Παρ'ότι, βλέπετε και γι' αυτό φροντίζει η 'Εταιρία σας να μεταφέρη την εξόπορτα στην μέση του κτιρίου...

Δεύτερη γκάφφα. Πηγαίνοντας να πουλήσω λιγάκι πνεύμα έστειλα περίπατο όλη την σοβαρότητα του θέματος και μαζί με αυτήν και την συνομιλήτριά μου. Χωρίς να της κακοφανα, δεν στενοχωρήθηκα και τόσο πολύ. Θέλετε να μάθετε και τον λόγον;

Την ώρα που συζητούσαμε είδα να περνά δίπλα μου μία λιγνή, μελαχροινή κοπέλλα, με μία θαυμάσια κορμοστασιά και δυο ώραία μαύρα μάτια.

—Ετρεξα να την προλάβω και πασ' όλιγον θα την ακολουθούσα επάνω στην φύρια μου σ' ένα δωμάτιο που μόλις την τελευταία στιγμή άντελήφθην ότι δεν ήταν προωρισμένο για όλον τον κόσμο, άδιακρίτως φύλου.

Να σταθώ απ' έξω να την περιμένω; Θά γινόμουν ίσως ύποπτος. Καί έτσι ή ώραία άγνωστος της Τηλεφωνικής έμεινε για μένα, επί του παρόντος τουλάχιστον, άγνωστος.

Και όμως πόσο θα ήθελα ν' ακούσω τις άντιλήψεις ενός έξαιρετικά όμορφου κοριτσιού επάνω στο θέμα μου!

Δεν ήταν όμως γραφτό, την φορά αυτή.

—Αντ' αυτής έγνωρίσθηκα την επομένη με κάποιαν άλλη δεσποινίδα της Α.Ε.Τ.Ε. που μου επέτρεψε μόνη της, και χωρίς να της τό ζητήσω, να γράψω ότι ήταν κάθε άλλο παρά όμορφη.

—Τό έσκεφθήκατε καλά αυτό που μου λέτε δεσποινίς;

—Με τό παραπάνω.

—Δεν φοβάσθε μήπως ή ειδική αυτή παρατήρηση άνασκηκόσ κάπως τον πέπλον του «ίνκόγνιτο» για τό όποιον τόσο πολύ έπεμείνατε στην αρχή;

—Όυτε αυτό. Δεν είμαι άλλωστε ή μόνη άδικημένη έδω μέσα.

Τέτοια ειλικρίνεια από ένα νέο κορίτσι στο πιδ ευαίσθητο γυναικείο σημείο ήταν πραγματικά κάτι τό έξαιρετικό. Και δεν άπατήθηκα καθόλου όταν έκανα την πόόνηψη ότι τό κορίτσι αυτό θα μου έλεγε σσά πράγματα απάνω στο θέμα μου.

—Ακούστε την νύ σας τά πη ή ίδια μιλώντας με την ίδια ειλικρίνεια που μίλησε για τον έαυτό της και για όλους τους άλλους, και για μένα

πρό παντός.

—Επιτρέψτε μου έν πρώτοις να σας πώ, άρχισε ή άσχημη (άφου τό θέλει) δεσποινίς, ότι πρέπει να είσαστε πολύ φρέσκος στο έπάγγελμά σας.

Πρέπει να όμολογήσετε ότι δεν είναι ό πιο ένθουσιαστικός πρόλογος που έπερίμενα ν' ακούσω. Τι να γίνει όμως; Ίσως να είχε και δικη.

—Κάνετε μία καμπάνια και την έπιγράφετε τό «κορίτσι στην βιοπάλη». Και πολεμάτε να χωρέσουν κάτω από τον τίτλο αυτό όλα τά έρ'ναζόμενα κορίτσια των 'Αθηνών; Αί, κύριε, σας επαναλαμβάνω ότι δεν ξέρετε την δουλειά σας!

—Θά είχατε μήπως την καλωσύνη να όμιλήσετε κάπως πιδ συγκεκριμένα; "Όχι γιατί προσβάλλομαι αλλά γιατί έπιθυμώ φοβερά να διορθωθώ.

—Νά σας εξηγήσω άμέσως. 'Αγνωείτε έν πρώτοις την σημασία της λέξεως Βιοπάλη. Δεν θέλω να πώ ότι δεν υπάρχουν και στην Τηλεφωνική 'Εταιρία όπως και σ' όλες τις μεγάλες έπιχειρήσεις κορίτσια που βιοπυλαίουν πραγματικά. 'Αλλά πόσες θέλετε να είναι αυτές; Πέντε, δέκα, δεκαπέντε στις έκατό; Ίσως. Περισσότερες όμως ποτέ.

Οί άλλες, οι πολλές, οι άτελείωτες, άποτελούνε μία μεγάλη διαβάθμιση, αναλόγως, του σκοπού για τον όποιον εργάζονται.

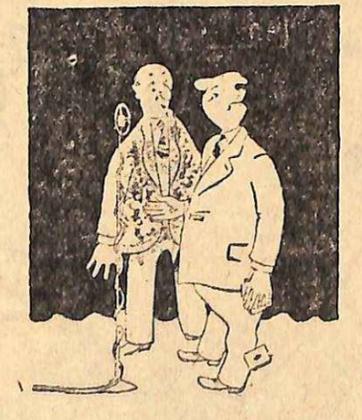
—Μά, άν δεν άπατώμαι, ό σκοπός είναι σ' όδες ό ίδιος.

—Γι' αυτό άκριβώς σας είπα από την αρχή ότι δεν ξέρετε την δουλειά σας.

—'Υπάρχουν κορίτσια που δουλεύουνε για να ζήσουνε, για να συντηρήσουνε κάποιον προσφιλή τους, που γι' αυτά ή εργασία είναι όρος ύπάρξεως. Κάθε μία από αυτές είναι συήθως μία παραγνωρισμένη μικρή, ήρωϊς που θα έπρεπε ή Κοινωνία να την προσέξη και να την προστατεύσει με έντελώς έξαιρετική στοργή.

—'Αρχισα να τσίρω νοερώς τά γέρια μου. Είναι βρή εκείνο που γύρευα. "Ένα κορίτσι με άντίληψη, με δική του γνώμη για τό θέμα μου.

ΚΑΤΙ ΗΞΕΡΕ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ



—'Ο δισυβντής του ραδιοφωνικού σταθμού σπών κύριο που ζητάει εργασία:

- Τραγουδάτε;
- "Όχι...
- 'Απαγγέλλεστε;
- Όυτε.
- 'Ευ' τότε τί κάνετε;
- Κάνω διάφορα παιγνίδια με χαρτιά!

που θα με διαφώτιζε σε πάρα πολλά σημεία.

Δέν έτολμούσα πιά να της μιλήσω, να διακοψω τον χειμαρρο των λόγων της, που χώρα απ' τό περιεχομένο τους είχαν και μία λογοτεχνική αξία.

Μιλούσε ό ένθουσιασμός. "Ας τον ακούσουμε.

—Γά κορίτσια αυτά, κύριε, τά φτωγά και τίμια, — και αυτό να τό ξέρετε, ότι όλα αυτά τά κορίτσια είναι τίμια — θα άξίζαν τον κόπο όχι για μία, αλλά για χίλιες καμπάνιες.

—Ξεχωρίστε μίαν απ' αυτές, βυλτε την να σας διηγηθί την τραγωδία της, βάλτε την άν μπορούσατε να σας άνοιξη την καρδιά της, και θα πεισθήτε και μόνος σας γι' αυτό που σας είπα και παρα πάνω. Κάθε κορίτσι της βιοπάλης είναι και μία ήρωϊς. 'Αλλα μη με βάζετε επένα που δουλεύω γιατί δεν έχω τί να κάνω καλύτερο, μέσα στην ίδια καμπάνια και κάτω από τον ίδιο τίτλο με τά κορίτσια αυτά. 'Απορείτε; "Έτσι είναι. 'Εγώ δουλεύω γιατί είμαι άσχημη. Για παντρεία δεν υπάρχουν έλπίδες. Νοικοκυριό στο σπίτι; Κενή λέξις. Ζώ με την μητέρα μου μονάχα, έχουμε, δόξα τώ Θεώ, λίγο - πολύ τά μέσα να ζήσουμε και χωρίς την δικη μου... βιοπάλη. Πρέπει όμως κάτι να κάνω.

—Και δεν σκέπτεσθε, δεσποινίς, έτόλμησα να τη ρωτήσω, ότι την θέση την δικη σας την στερήτε ίσως από κάποιο άλλο κορίτσι, ένα κορίτσι που έχει πραγματική ανάγκη να δουλέψη, αλλά δεν βρίσκει δουλειά; —Και έδω έξω πέφτετε. Οί θέσεις που παίρνουν οι άσχημες, οι μισανεξάρτητες σάν κι' έμένα οικονομικώς και πρό πάντων αυτές που δεν έχουν κάποιαν ύποστήριξη, είναι θεσούλες. Και τέτοιες θεσούλες βρίσκονται πάντοτε όταν ή ανάγκη τό έπιβάλλη. Οί άλλες θέσεις, οι διαλεγμένες, οι καλοπληρωμένες, άνήκουν σε μία άλλη κατηγορία της διαβαθμίσεως που σας προανέφερα. Στις πιδ καλοπληρωμένες θέσεις κάθονται κορίτσια τελείως ανεξάρτητα οικονομικώς για τον άπλουστατο λόγο ότι τά κορίτσια αυτά έχουν περισσότερες και πρό παντός σημαντικώτερες γνώριμεις.

—Και γιατί δουλεύουν τά κορίτσια αυτά;

—Γιατί να μη δουλέψουν; Νά δουλέψουν και περισσότερο από τις άλλες μάλιστα, αλλά να δουλέψουν πραγματικά και όχι εικονικά.

—"Όστε υπάρχουν και αυτές του δουλεύουν... προς τό θεαθήναι;

—"Αν υπάρχουν; Μά νομίζετε λοιπόν ότι υπάρχουν πολλά κορίτσια που δουλεύουν με τά σωστά τους; Λίγα, έλάχιστα, και αυτά θα τά βρήτε πάλι μόνον μέσα στον κύκλο του κοριτσιού της βιοπάλης, του κοριτσιού που πρέπει να άποδώσει γιατί τρέμει να μη χάση την θεσούλα του.

Είχα φθάσει έξαφνα και χωρίς να τό επιδιώξω στο ίδιο θέμα που είχα συζητήσει την προηγούμενη μέσα στο ίδιο κτίριο με κάποιαν άλλη ύπόλληλο.

—'Αλλ' είχα ταυτόχρονα πεισθή ότι ή κοπέλλα αυτή είχε πολύ δικη δουλειά μου και ότι είχα πιάσει τό θέμα μου από την άνάποψη μεριά.

Της ύπόσχομαι να διορθωθώ και από τό έρχόμενο φύλλο μάλιστα.

—'Αλλ' αγαπητέ κύριε, οι ύπόλληλοί μας δεν είναι ντετεκτίβ... είναι απλώς μηχανικοί!...

—'Ακριβώς! "Ένας μηχανικός μās χρειάζεται... "Έπεσε μέσα στο «τρακτέρ».

—Στό άλωνιστικό μηχανήμα;

—Ναι... "Ένα δαχτυλίδι μ' ένα θαυμάσιο διαμάντι. Τό άγόρασα περίου άντι τρισκοσιών σαράντα δολλαρίων. 'Επλήρωσα

—'Αλλά, αγαπητέ κύριε, οι ύπόλληλοί μας δεν είναι ντετεκτίβ... είναι απλώς μηχανικοί!...

—'Ακριβώς! "Ένας μηχανικός μās χρειάζεται... "Έπεσε μέσα στο «τρακτέρ».

—Στό άλωνιστικό μηχανήμα;

—Ναι... "Ένα δαχτυλίδι μ' ένα θαυμάσιο διαμάντι. Τό άγόρασα περίου άντι τρισκοσιών σαράντα δολλαρίων. 'Επλήρωσα

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ



Ενα δυνατό τηλεφωνικό κουδούνισμα ακούσθηκε ξαφνικά.

—'Ο Τζιμίπερτ Χέντερσον, τηματάρχης του μεγάλου άμερικανικού εργοστασίου κατασκευής άγροτικών μηχανών «Ο Φίλος του 'Αγρότου», στο 'Ερβόρν—Σίτυ, ξεκρέμασε τό άκουστικό.

—'Εμπρός! Άκούσε μιά φωνή από την άλλη άκρη του σύρματος. Τό Συνεργείο 'Επιδιορθώσεων, παρακαλώ...

—'Εδω είναι, κύριε...

—'Α, θαυμάσια! Είναι ό 'Αρθούρος Μόργκαν, από τό κτήμα του κ. Σιμόν Μπρέτ, στην 'Ιντιάνα... Συνέδη κάτι στο «τρακτέρ» μας... Ξέρετε, στο άλωνιστικό μηχανήμα μας... Μπορείτε να στείλετε κάποιον άμέσως έδω;

—Τό «τρακτέρ» αυτό τό έχετε άγοράσει από μās;

—"Όχι. Δεν τ' άγόρασα, έγώ από σας. Τ' άγόρασε ό άφεντικός μου, ό κ. Μπρέτ. Πρόκειται περί ενός παλαιού μοντέλου, απέντε τόννων...

—'Α, μάλιστα! Και θα είσθε βέβαια ό όδηγός του;...

—'Ακριβώς. 'Ο κ. Μπρέτ μου έχει άναθέσει τό «τρακτέρ» και τό άρμαγμα των άγελόδων...

—Είπατε πώς κάτι συνέδη... Τί, δηλαδή;

—'Εγχα ένα διαμάντι μεγάλης αξίας.

—Τί έχάσατε, λέσι;

—'Ενα διαμάντι... Και θα ήθελα να έλθη κάποιος να με βοηθήση να τό ξαναφέρω...

—'Αλλά, αγαπητέ κύριε, οι ύπόλληλοί μας δεν είναι ντετεκτίβ... είναι απλώς μηχανικοί!...

—'Ακριβώς! "Ένας μηχανικός μās χρειάζεται... "Έπεσε μέσα στο «τρακτέρ».

—Στό άλωνιστικό μηχανήμα;

—Ναι... "Ένα δαχτυλίδι μ' ένα θαυμάσιο διαμάντι. Τό άγόρασα περίου άντι τρισκοσιών σαράντα δολλαρίων. 'Επλήρωσα

"Αχ, αυτός ό 'Αρθούρος!...

'Ενα εύθυμο διήγημα του Δ. Φ. ΟΥΠΣΟΝ

έκατό δολάρια προκαταβολή, και τά ρέστα με μηνιαίες δόσεις. Την τελευταία δόση, μάλιστα, την έδωσα πρό όλιγων ήμερών...

—Και που χάσατε αυτό τό δαχτυλίδι;

—Μέσα στο μωτέρ.

—Στό μωτέρ; Δεν σας καταλαβαίνω...

—'Ε, να πώς; Πρόκειται ν' άλωνίσουμε. "Όλες αυτές τις ήμέρες έθρεχε. Γι' αυτό χρησιμοποίησα τό τρακτέρ στο να ξεκαθαρίσουμε ένα χωράφι από τά άγρια χορτάρια... "Ας είναι... Χθές τό βράδυ, ό κ. Μπρέτ, είπε πώς σήμερα θάχαμε καλό καιρό...

—Μιά στιγμή: τί σχέση έχουν όλ' αυτά με τό διαμάντι που έχάσατε;

—'Αφήστε με να τελειώσω. 'Ο κ. Μπρέτ, λοιπόν, είπε ότι σήμερα θ' άλωνίζαμε, και ότι έπρεπε να λαδώσω τό τρακτέρ... Αυτό έκανα κι' έγώ. 'Εκεί όμως όπου τό λάδι, μου ήρθε ή σκέψη ν' άνοίξω την θήκη των μηχανημάτων... 'Από περιέργεια, καταλαβαίνετε: ήθελα να δω τά «άγκρενάζ»...

—'Ακούστε, σας παρακαλώ. Δεν έχω καιρό για χάσιμο. "Αν έννόησα καλά, κάποιο δαχτυλίδι σας έπεσε μέσα στην θήκη των «άγκρενάζ» και τώρα θέλετε να έλθη κάποιος για να τό βγάλη;

—"Όχι. Δεν μου έπεσε επένα τό δαχτυλίδι!

—Τότε πείτε μου, όσο τό δυνατόν συντομώτερα, τί έκάνατε και τί γουρεύετε τώρα;

—Αυτό ακριβώς προσπαθώ να σας εξηγήσω. 'Ενώ έζήτηζα τό μωτέρ, με πησίασε μία κοπέλλα: ή κόρη ενός γείτονα μας... Την λένε Μαίρη Δή...

—'Εχει καμιά σχέση με όλη αυτή την ύπόθεση;

—Φυσικά... Είχατε άρραβωνιασμένοι. Φορούσε στο δαχτυλό της τό δαχτυλίδι με τό διαμάντι, της τό είχα άγοράσει περίου. Μιλήσαμε για τό ταξίδι που θα κάναμε στην Καλιφορνία. 'Η Μαίρη έχει έναν αδελφό σ'ό Χόλλυγουντ, ό όποιος της έγραψε πώς αν πάμε να τον συναντήσουμε μετά τό γάμο μας θα μου βοηθήσει να βρω ή θέση. Για να μπορούσαμε να φύγουμε, λοιπόν, αποφασίσαμε να πουλήσουμε τό δαχτυλίδι. 'Η Μαίρη όμως θέλει να ξαναπούμε και να φύγουμε άμέσως. 'Εγώ, απεναντίας, νομίζω πώς πρέπει να μείνω ως τον Σεπτέμβριο έδω. "Ηθελα στα λόγια. 'Η Μαίρη κάποια στιγμή ήθώσε και μου πέταξε τό δαχτυλίδι, λέγοντάς μου β-τι ούτε θέλει πιά να με ξέρη! Τότε έγινε τό κακό!... Δεν σκοπεύσι, βλέπετε, καλά ή Μαίρη... Και τό δαχτυλίδι έπεσε μέσα στην θήκη με τά «άγκρενάζ»... Του κάκου ψάξαμε μαζί!...

—'Α! 'Η άρραβωνιαστικά σας σας βοηθήσε στο ψάξιμο;

—Ναι. Τά ξαναψητάξαμε άμέσως, αλλά τό δαχτυλίδι δεν βρίσκεται... Κι' ό-

μως είναι ανάγκη να τό ξαναβρούμε. 'Αλλοίωτικά, δεν θα μπορούσαμε να φύγουμε... Για τό Θεό! Πρέπει να στείλετε άμέσως ένα μηχανικό... 'Εν ανάγκη να λύση τό μηχανήμα...

—Καλά. Θα σας στείλω άμέσως κάποιον... δι' έξόδου σας, έννοείται...

—Φυσικά! 'Ο κ. Μπρέτ θα κρατήση τά έξοδα απ' τό μισθό μου...

—Σύμφωνοι.

—'Ευχαριστώ.

—'Ηρακλώ! 'Ορεδουάρ και καλή τύχη!

'Ο Τζιμίπερτ Χέντερσον ξανακρέμασε τό άκουστικό και έχάλισε έναν μηχανικό του εργοστασίου.

—'Ακούσε, Τζών Μόλλιν, του είπε. Θά φύγη άμέσως για τό κτήμα του κ. Σιμόν Μπρέτ, στην 'Ιντιάνα. Μέσα στην θήκη των «άγκρενάζ» έπεσε κάποιο δαχτυλίδι μεγάλης αξίας. Θα πās λοιπόν να λύσης έν ανάγκη τό μηχανήμα και να βρήτε τό δαχτυλίδι.

—Πολύ καλά, απήντησεν ό Τζών Μόλλιν. Και έφυγε.

Μόλις ό μηχανικός έκλεισε την πόρτα, άντήχησε πάλι τό κουδούνι του τηλεφώνου.

—'Εμπρός! είπεν ό Τζιμίπερτ Χέντερσον.

—'Εμπρός! 'Υπηρεσία επιδιορθώσεων;

—Μάλιστα, κύριε.

—'Εδω είναι ό κ. Σιμόν Μπρέτ από την 'Ιντιάνα...

—'Α, μάλιστα. 'Ο ύπόλληλός σας μου έτηλεφώνησε πρό όλιγων, κ. Μπρέτ.

—Τό έσσω, πού να πάω ή όργή! Τώρα μόλις ήλθα και άμαθα όλα. Σας έζήτησε να στείλετε ένα μηχανικό, δεν είν' έτσι;

—Μάλιστα,

—'Ησσεσ μέρες θα χρειασθί ό μηχανικός σας για να βύρη τό δαχτυλίδι;

—Δεν μπορώ να σας άπαντήσω, έτσι άμέσως... Μιά-δύο μέρες...

—Στό διάστημα όμως αυτό μπορεί να ξαναπιάσουν οι βροχές. Νά μη στείλετε κανένα! 'Ο άρχισω άμέσως τό άλωνισμα... 'Αδιαφορώ για τό δαχτυλίδι!...

—Δεν σας συμβουλεύω να χρησιμοποιήσετε τό «τρακτέρ», πριν βγάλουμε από μέσα τό δαχτυλίδι.

—'Υπάρχει φόβος να πάση τίποτα;

—"Όχι. Τό δαχτυλίδι όμως και τό διαμάντι θα γίνουν γίλια κομμάτια...

—Και τί με νοιάζει επένα; Μήπως έγώ έρωξα τό δαχτυλίδι μέσα στα «άγκρενάζ»; Ποιός του είπε του 'Αρθούρου να είναι τόσο βλάκας; "Ας ύποσπώ τώρα τάς συνεπειάς. 'Εγώ έννοώ ν' άλωνίσω... Μή

σταίλετε, λοιπόν, κανένα.
—'Όπως θέλετε, κύριε. 'Ο μηχανικός μου έφυγε ήδη, ελπίζω όμως να μπορέσω να τον τσακώσουν στον σταθμό...

Μόλις έκρεμασε το ακουστικό, ο κ. Χέντερσον εκάλισε τον γραμματέα του.
—'Ο Τζών Μύλλιν είναι ακόμη εδώ;
—'Όχι. Θα έχη φθάσει ήδη στον σταθμό.

'Ο κ. Χέντερσον έπηξε στο τηλέφωνο το ρεσταوران Μίκα, που βρισκόταν απέναντι ακριβώς από το σταθμό.

—Ποιός είναι στο ακουστικό;
—'Η 'Ελμα, ή ταμίας.

—'Α, πολύ καλά! 'Εδώ Χέντερσον. Δεν μου λές, 'Ελμα, γνωρίζεις έναν νέο μηχανικό του εργοστασίου μας, τον Τζών Μύλλιν;

—Μάλιστα. Τρώει συχνά εδώ.

—'Ωραία! Λοιπόν. 'Ο Τζών Μύλλιν θα βρίσκεται στον σταθμό αυτή τη στιγμή. Πεταξού, λοιπόν, μια στιγμή και ειδοποίησε τον ότι δεν τον χρειάζονται πια στην 'Ιντιάνα. Να επιστρέψη στο εργοστάσιο. Θα με υποχρεώσης...

—Ευχαριστώ, κ. Χέντερσον. Πηγαίνω άμεσα...

'Ο κ. Χέντερσον έκρεμασε το ακουστικό. Σε λίγο όμως αντήχησε πάλι το κουδούνι του τηλεφώνου.

—'Εμπρός! Έκανε βαρύτερα ο Χέντερσον.

—'Εσείς είσατε που διορθώνετε τα τρακτέρ;... ρώτησε μια γυναικεία φωνή από το άλλο άκρο του σύρματος.

—Μάλιστα, κυρία. Πώς το ξέρετε;

—Είμαι η Μαίρη Λή, από την 'Ιντιάνα.

—'Α, είστε εκείνη που έριξε το δαχτυλίδι...;

—'Αλλοίμονο, ναι, κύριε. Και εύρισκαμαι σε μεγάλη απελπισία... 'Εγώ φταίω για όλα. Γι' αυτό απεφάσισα να σας τηλεφωνήσω... Πρέπει να με βοηθήσετε...

—Ευχαριστώ, αλλά...

—Τηλεφωνήστε άμεσα στον κ. Μπρέτ και πείτε του ότι επ' ουδενί λόγω πρέπει να θέση εις κίνησην το μηχανήμα πριν βγή το δαχτυλίδι. Πές τε του πως θα σπάση το «τρακτέρ». Έμιας δεν μ'ας ακούει, σ'ας όμως θα σας πιστέψη. Και στείλτε άμεσα ένα μηχανικό.

—'Αδύνατον! 'Ο κ. Μπρέτ μου εδήλωσε καθαρά πως δε θέλει μηχανικό...

—Και τί σχέση έχει αυτό; 'Αχ, δεν αντιλαμβάνεσθε, κύριε, πόσο σοβαρά είναι τα πράγματα. Δεν πρόκειται για 'δ δαχτυλίδι. Πρόκειται για το μέλλον το δικό μου και του 'Αρθούρου. Έχω έναν άβελφό στην Καλλιφορνία...

—Τά ξέρω αυτό. Μου τ'α είπε ο 'Αρθούρος...

—'Α, σ'α τ'α είπε; Θα σ'α είπε τότε και τί εργασία πρόκειται ν' αναλάβη στο Χόλλυγουντ...

—'Όχι, βολολογώ.

—'Ε, λοιπόν, νά: Θα εργασθ' στον κινηματογράφο!

—Τί; θα γίνη σάος;

—'Όχι, καλέ. Θα γίνη μηχανικός του κινηματογράφου. 'Εξ άλλου, κι' εγώ θέλω να πάω στο Χόλλυγουντ. Ποιός ξέρει...

Μου άρσε πάντοτε το θέατρο... Μπορεί να γίνω βεντέτα! Βλέπετε, λοιπόν, πως καταστρέφετε όλο το μέλλον μας! Υποσχέθητε μου πως θα κάνετε αυτό που σ'α ζήτησα... Τηλεφωνήστε στον κ. Μπρέτ...
—'Εστω, για το χατήρι σας, δεσποινίς...

—'Α, σ'α ευχαριστώ πολύ! Τηλεφωνήστε άμεσα, όμως...

Μόλις ο Χέντερσον ξανακρέμασε το ακουστικό, ο Τζών Μύλλιν μπήκε στο γραφείο του.

—'Α! 'Ηλθε; Δεν σ'α έχρηάζοντο, πράγματι, πλέον, αλλά έκανα την άνοησία να υποσχεθώ...

Γκρρρ... Νέο κουδούνισμα του τηλεφώνου.

—'Εμπρός! ακούσθηκε μια νευριασμένη φωνή. Θέλω να μιλήσω άμεσα στον κ. Χέντερσον.

—'Ο ίδιος, κύριε. Σ'α ακούω.

—'Α! Τόσο το καλλίτερο. 'Εδώ Σιμόν Μπρέτ. Στείλτε μου όσο μπορείτε γρηγορότερα ένα μηχανικό.

—Μά δεν μου είχατε π'η προηγουμένως ότι...

—Ναι, σ'α είχα π'η να μη στείλετε, αλλά δεν ήξερα... Νόμιζα πως είχε πέσει ένα δαχτυλίδι μέσα στο τρακτέρ...

—'Όπως ήταν φέμματα;

—'Ηταν αλήθεια. Δεν με νοιάζει όμως για το δαχτυλίδι. Με νοιάζει για τον δυναμισμό...

—Πώς; Τί; Για τον δυναμισμό;...

—Κι' εγώ πάχασα όταν τ'ακουσα αυτό, κύριε! Πληροφόρηθηκα όμως ότι μέσα στην θήκη των «αγκρενάξ» έπεσαν και οκτώ φουσίγγια δυναμίτιδος!

—Δεν είναι δυνατόν!

—Φουσερόν, ε; Αύτος ο βλάκας ο 'Αρθούρος...

—Πώς; Αύτος τ'α έριξε κι' αυτά;

—Ναι.

—Μά τότε;

—Χθές... Φαντασθήτε πως είχα δέκα φουσίγγια με δυναμίτη για κάτι εκόσμησμός που εσχόπευα να κάνω...

—Ναι, ναι, λοιπόν;

—Τ'α φουσίγγια ήταν μέσα σ' ένα κυλινδρικό κουτί. Κι' ο φίλιος ο 'Αρθούρος, θέλοντας με το κουτί να ψαρέψη το δαχτυλίδι, άφησε να πέσουν μέσα στη μηχανή τα φουσίγγια. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τώρα... Τρέμω ν' αγγίζω το «τρακτέρ»... Στείλτε μου άμεσα, για τον Θεό, ένα μηχανικό.

—'Εννοια σας... Θα έλθω με το πρώτο τρέινο.

'Ο κ. Χέντερσον έγύρισε προς τον Τζών Μύλλιν:

—'Απ' όσα άκουσε θ' άντελήφθης βέβαια περί τίνος πρόκειται. Πρέπει να φύγη άμεσα, με το πρώτο τρέινο, για την 'Ιντιάνα.

—Τρέχω!

Κι' ο Τζών Μύλλιν έφυγε.

'Ο κ. Χέντερσον ξαπλώθηκε στην πολυθρόνα του, χαμογερούθηκε κι' έπ'ηξε ένα πακέτο με γράμματα που βρισκόταν πάνω στο γραφείο του, όταν...

Γκρρρ...

Πάλι το αναθεματισμένο κουδούνι του τηλεφώνου.

—'Εμπρός! 'Εσείς είσθε, κ. Χέντερσον;

—Μάλιστα. 'Ο ίδιος.

—'Εδώ Σιμόν Μπρέτ!

—Πώς! 'Εσείς είσθε πάλι;

—Ναι. 'Ηθελα να σ'α πω να μη στείλετε κανένα!

—Μά, τέλος πάντων, κύριέ μου, είσθε σ'α καλά σας; Παίζετε ή...;

—Σ'α παρακαλώ! Δεν έχω καιρό για φλυαρίες... 'Αφού σ'α τηλεφωνήσα προηγουμένως, είδα την μνηστή του 'Αρθούρου. Της ανακοίνωσα ότι τον έδιωχνα από την ύπηρεσία μου...

—'Α, για τον Θεό, κ. Μπρέτ! Δεν θ' αρχίσουμε πάλι τ'α ίδια! 'Ολο το πρωί τ'ο έχασα με τ'α τηλεφωνήματά σας. Θέλετε να σ'α στείλω μηχανικό, ναι ή όχι;

—Σ'α είπα: όχι!

—Και δεν θ' αλλάξετε γνώμη σε πέντε λεπτά;

—'Όχι! Δεν καταλαβαίνετε, τέλος πάντων;

—Πολύ καλά. Θα ειδοποιήσω να μην έλθω ο υπάλληλός μου. Χαίρετε.

Ξανακρέμασε το ακουστικό και έπ'ηξε στο τηλέφωνο το ρεσταوران Μίκα. 'Η ταμίας, και αυτή τη φορά εδέχθη να ειδοποίηση τον Μύλλιν.

Σε λίγο ακούσθηκε κι' ο ίδιος από το τηλέφωνο.

—'Εδώ Μύλλιν. Μου παραγγείλατε...;

—Ναι. Να μην πάς στην 'Ιντιάνα. Για τον Θεό όμως μη με ρωτήσης γιατί. Δεν έχω ιδέα. Γύρισε άμεσα πίσω.

'Η ιστορία του δαχτυλιδιού ωστόσο δεν είχε λήξει ακόμη. Γκρρρ... Πάλι το τηλέφωνο!

—'Εμπρός! ερώτησε με νευρικότητα ο Χέντερσον. 'Ο κ. Μπρέτ πάλι είναι;

—'Όχι. 'Ο κ. Μπρέτ έφυγε με το τρακτέρ για ν' αλωνίση. 'Εδώ είναι ο 'Αρθούρος Μόργκαν...

—'Α! Τέλος πάντων! Για πές τε μου, τσελλαθήκατε όλοι κει κάτω; 'Ο κ. Μπρέτ έδηγε έναν τρακτέρ που έχει σ'α «αγκρενάξ» του φουσίγγια δυναμίτιδος;

—'Όχι... 'Εφέματα του είχα π'η εγώ για τ'α φουσίγγια δυναμίτιδος, για να μη θέση εις κίνησην το τρακτέρ. 'Υστερα όμως του απεκάλυψε την αλήθεια, γιατί... βρέθηκε το δαχτυλίδι.

—Βρέθηκε;

—Ναι. Δεν είχε πέσει στο τρακτέρ. Είχε κυλίσει σε μια γωνιά του γκαράζ. Συμβαίνει όμως και κάτι άλλο...

—'Α, όχι, για τον Θεό! 'Αρκετά! Τί άλλο συμβαίνει;

—'Ο κ. Μπρέτ μ' εδωξε. Αύριο λοιπόν παντρεύομαι με την Μαίρη και φεύγω με το Χόλλυγουντ. Τί λέτε γι' αυτό;

—Λέω πως αν το πρώτο φίλμ που θα γυρίσετε εκεί μοιάζει με την περιπέτεια του δαχτυλιδιού σας, ε, τότε έχετε... εζησφαλισμένη την επιτυχία!

—'Α, σ'α είπα; Θα σ'α είπε τότε και τί εργασία πρόκειται ν' αναλάβη στο Χόλλυγουντ...

—'Όχι, βολολογώ.

—'Ε, λοιπόν, νά: Θα εργασθ' στον κινηματογράφο!

—Τί; θα γίνη σάος;

—'Όχι, καλέ. Θα γίνη μηχανικός του κινηματογράφου. 'Εξ άλλου, κι' εγώ θέλω να πάω στο Χόλλυγουντ. Ποιός ξέρει...

Ένα ενδιαφέρον επιστημονικό ζήτημα

Μπορεί κανείς να ζή χωρίς ύπνο;



τή μέρα άρχισε να γανη τον εαυτό του, δεν μπορούσε να σταθή στα πόδια του, έγινε ευερέθιστο,

τραγουδι του την άγωνία την οποία ζούσε κάθε βράδυ και λέγει μεταξύ άλλων:

Πεθαίνω κάθε βράδυ μ' όρθάνοιχα τ'α μάτια.
'Αδικα φωνάζω την μέρα και τον θάνατο νάρθουν.
Κανένας των δεν μ' ακούει.

Κάπου στην 'Αγία Γραφή, ο προφήτης 'Ιάβ, που υπέφερε φοβερά από άπννια, γράφει:

«Λέγω όταν πέφτω να κοιμησώ: πότε θα περάση ή νύχτα πάλι; Και πότε θα ξανασηκωθώ; Και είμαι άνήσυχος ως το πρωί...». 'Όσοι πάσχετε λίγο πολύ από άπννια, θα καταλάβετε καλά τί σημαίνουν αυτά τα λίγα λόγια.

Πραγματικά, όπως βεβαιούν οι παθολογικοί άπνιοι και όπως έχει αποδείξει ή επιστήμη, δεν υπάρχει φοβερότερο μαρτύριο από την άπννια, όταν αυτή είναι συνεχής. Ούτε ή πείνα, ούτε ή δίψα μπορούν να παραβληθούν μ' αυτήν. 'Όσοι σεν έχετε υσωση το μαρτύριό της, θάχετε μια μικρή ιδέα απ' αυτό, αν τύχη κι' έχετε ξαγρυπνήσει ποτέ δεγχερίζοντας ή σιωπένος ως το πρωί, πάνω σε καμιά επείγουσα γραφική εργασία. 'Υστερ' από την «λευκή» αυτή νύχτα, αίπθανεσθε μια γενική κόπωση, συχνά πονοκέφαλο, οι ιδέες σας είναι μάλλον θολές, και δεν έχετε όρεξη ούτε για φαγητό άλλ' ούτε και για κουβέντα. Μετά δύο-τρεις ώρες, ή κακοδιαθεσία αυτή φεύγει. 'Αν όμως ή άγρυπνια συνεχισθ' αν ξανακάνετε το ίδιο πράγμα και το άλλο βράδυ, τότε τ'α αποτελέσματα θα είναι ακόμη πιο έντονα και επίμονα, και είς περιπτώσεων συνεχίσως της τακτικής θα έπακοιουθήσουν διάφορες διαταραχές του νευρικού συστήματος, της κυκλοφορίας, της πέψως, της ψυχικής καταστάσως, για να έλθω στο τέλος ο θάνατος!

Έν τούτοις υπήρξαν και μερικοί οραμιστιαι συγγραφείς, απ' αυτούς που έπιμένον κάθε τόσο να μ'ας λένε τί θα γίνη στο μέλλον, που ισχυρίζονται ότι θάβρθη μια μέρα που θα καταργηθ' τελείως ο ύπνος. Οι συγγραφείς αυτοί βασίζονται στην θεωρία μερικων ουτοπιστων επιστημόνων που λένε ότι ο ύπνος δεν είναι απαραίτητος στον άνθρωπο και ότι απλώς είναι... μια κακή συνήθεια!

Τά γεγονότα όμως και τ'α πειράματα που έγιναν επάνω στο ζήτημα αυτό, απέδειξαν άβάσμη την θεωρία αυτή.

Μεταξύ άλλων, ο Κλάιτμαν έκανε το εξής πείραμα: κράτησε άπνιο με διάφορα μέσα ένα σκύλο. Το ζώον άντέστη επί δύο μέρες ήρωικά στο μαρτύριο, την τρί-

δαγκωνε τ'α άλλα τα σκυλιά, την τετάρτη μέρα ήταν σε μια κατάσταση μεταξύ ζωής και θανάτου και την πέμπτη το βρήκανε νεκρό.

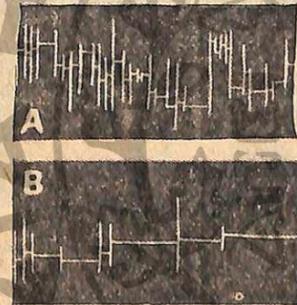
'Ο κατηχητής Ζ. Λερμίτ αναφέρει ένα ακόμη παράδειγμα, με άντικείμενο πειραματισμού έναν άνθρωπο αυτή την φορά:

Ένας Κινέζος έμπορος, άποπειράθηκε να σκοτώση την γυναίκα του. Για την πράξη του αυτή καταδικάσθηκε από την δικαιοσύνη της πατρίδος του στο μαρτύριο της άπννιας μέχρι ότου επέλθη το μοιραίο. 'Ο κατάδικος, εκλείσθηκε στο κελλί του, υπό την επίβλεψη δυο αστυνομικών, που εναλλάσσονταν κάθε δυο ώρες με άλλους και το μαρτύριο άρχισε.

'Ο δυστυχισμένος, έζησε έτσι, χωρίς να κλείση μάτι επί 19 μέρες. Τis πρώτες επτά μέρες τις πέρασε οποσδήποτε ύποφερτά. 'Από την όγδοη όμως, οι πόνοι που δοκίμαζε πνιτού άρχισαν να γίνονταν τόσο έντονοι που ο κατάδικος κίετευε τους φρουρούς του να τον σκοτώσουν με οποιοδήποτε θάνατο ήθελαν, και τον φρικιαστικότερο ακόμη, φθάνει να σταματούσε το μαρτύριό του αυτό.

Κανείς όμως δεν τον άκουγε και στο τέλος πέθανε μόνος του ύστερ' από 19 ήμερών φωνιά βασανιστήρια...

'Ο Ρονσάρ, έξ άλλου, που υπέφερε και αυτός από άπννια, περιγράφει σ' ένα



Τά παραπάνω διαγράμματα, που ζουν κάνει οι 'Αμερικανοί γιατροί με το ειδικό τους μηχανήμα, δείχνουν πόσο κινείται στον ύπνο του ένας άνθρωπος που κοιμάται πάνω σε κοινό κρεβάτι (διάγραμμα Α) και πόσο ένας άλλος που κοιμάται στο κρεβάτι της εφευρέσως των (διάγραμμα Β).

'Υπάρχουν, όμως, άπνιες και άπνιες.

Βέβαια, ο ύπνος είναι απαραίτητος σε όλους, ή ανάγκη του, όμως, διαφέρει σε κάθε άνθρωπο. Κατά μέσον όρον, ο άνθρωπος έχει ανάγκη επταώρου ύπνου το εικοσιτετράωρο. Γενικά, όμως, οι νέοι έχουν ανάγκη περισσότερου ύπνου κι' οι γέροι ολιγοτέρου. 'Αλλά και πάλι, υπάρχουν διαφορές ως προς τις ώρες ύπνου, ανάλογως με την ιδιοσυγκρασία των διαφόρων άτομων. Π. χ. 5—6 ώρες ύπνου άρκούν για τον έναν, ενώ 8—9 ώρες δεν φθάνουν σ' έναν άλλον. 'Όταν οι άνθρωποι της τελευταίας αυτής κατηγορίας είναι υποχρεωμένοι να σηκώνωνται πρωί για να πάνε στην εργασία τους τότε μοιραίως θα πάθουν από άπννια. Γιατί, επαναλαμβάνουμε, ή άπννια αλλοιώνει τις διάφορες νευρικές λειτουργίες. Το βάδιμα γίνεται άσταθές, κλονισμένο άρχίζουν οι κεφαλαλγίες και οι ίλιγγοι τ'α αυτιά βουίζουν, ή όραση έξασθενίζει, ή καρδιά πάλλει τυχύτερα και άτακτα, και ή πεπτική λειτουργία διαταράσσεται κατά τρόπον πολύ δυσάρεστο, (δυσκοιλιότης κλπ.).

'Αν ή κατάσταση αυτή εξακολούθησθ, ο άρρωστος, γιατί περι άρρωστων π'α πρόκειται, χάνει βάρος και άντέχει ολιγότερο στις άρρώστειες. Μαζί μ' αυτά παθαίνει πνευματικήν άβελανία, ο χαρακτήρας του αλλάζει γίνεται δύσκολος, κυριεύεται από μελαγχολία, ύπνεες ιδέες και κάποτε και από την ιδέα της άυτοκτονίας.

'Από όλα, λοιπόν, αυτά προκύπτει ότι επιβάλλεται ή καταπολένηση της άπννιας εφόσον μόλις εκδηλωθ'.

Βεβαίως, ή άπννια, όφείλεται συννά σε αίτια που δεν είναι εύκολο να τ'α εξαποδίσθ κανείς μόνος του. Χρειάζεται ή επέμβαση της επιστήμης, γι' αυτό και εμείς δεν θ' ασχοληθώμε με τ'α αίτια αυτά, εκ των οποίων, τ'α πιο συχνά είναι οι πεπτικές διαταραχές, οι κυκλοφοριακές και άναπνευστικές άνωμαλίες, και ή διαταραχή του ουροποιητικού συστήματος.

(Το τέλος εις την σελίδα 62)

Ἡ γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ



Τὰ προηγούμενα

Ἡ περίφημη αἰοιδὸς Ρόζα Σκαρλάτι, καθὼς δειπνᾷ στὸ συνηθισμένο της ρεστοράν με τὸν Ντανιέλε Κόρντα, με τὸν ὁποῖο τὴν συνδέει μιὰ ἐξαισία, ἄδολη καὶ πραγματικὴ φιλία, γνωρίζεται με ἕναν συμπαθέστατο νεό, τὸν Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο. Ὁ Ἀλμπέρτο τῆς δηλώνει ὅτι εἶναι ἀπὸ πολλὰ χρόνια θαυμαστής της καὶ ἤλθε ἐπίτηδες στὸ Μιλᾶνο γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν «Νόρμα» τοῦ Μπελίνι πού εἰπαιξε ἐκεῖνο τὸ ὄραδου ἢ Ρόζα. Δυστυχῶς ἡ «Νόρμα» ἀποτυγχάνει καὶ ἡ Ρόζα, νοιώθοντας τὸν ἐαυτὸ της ἄρρωστο ἀποχαιρετᾷ τοὺς 2 ἄνδρες καὶ πηγαίνει ἔτσι τῆς.

Τὴν ὥρα πού πέφτει στὸ κρεβάτι της, χτυπᾷ τὸ τῆς. Εἶναι ὁ Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο, ὁ ὁποῖος

τὴν ρωτᾷ ἀπλᾶ καὶ σοβαρᾶ ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Ἡ Ρόζα, χωρὶς νὰ θυμώσῃ, τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι δὲν θὰ παντρευτῆ οὔτε ἐκεῖνον οὔτε κανέναν ἄλλον.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀναθέτει στὸν Κόρντα ν' ἀνακινώσῃ στὸν Ἰλιάριο ὅτι εἶναι παντρεμένη. Ὁ νέος τρέχει σπῆτι τῆς ὁποῦ ἐκεῖνη βρίσκεται ἄρρωστη ἀπὸ ἀνυγδαλίτιδα. Κι' ἡ Ρόζα, πού αἰσθάνεται μιὰ τρυφερὴ συμπάθεια γι' αὐτὸν τοῦ διηγείται τὴν ἱστορία τοῦ γάμου της με τὸν Πατρίτσιο Ἀστόρι, ἕναν γοητευτικὸ νεό, θαυμασίω πιανίστα, ἐξαιρετο σχεδιαστή, ἄστατο, ἀπένταρο καὶ χαριτωμένο. Τὸν εἶχε παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ ὀκτώ χρόνια σὲ ἡλικία δεκαεννέα χρόνων γιὰτὶ τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα, δυνατὰ, ἀποκλειστικὰ. Μιὰ μέρα ὁ Πατρίτσιο τὴν ἐγκατέλειψε, ἐφυγε γιὰ τὴν Βραζιλία καὶ πέντε χρόνια τώρα δὲν ἤξερε τί γινόταν.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχε μάθει ὅτι ἦταν ἄρρωστος ἐκεῖ-κάτω καὶ ὁ Ντανιέλε Κόρντα ἀνέθεσε σὲ κάποιον φίλο του πού ἔμεινε στὴ Βραζιλία νὰ τοὺς πληροφορήσῃ τί γινόταν ὁ Πατρίτσιο. Μιὰ μέρα ἔρχεται ἕνα γράμμα πού πληροφοροῦναι τὸν Ντανιέλε ὅτι ὁ Πατρίτσιο Ἀστόρι εἶχε πεθάνει στὴ Βραζιλία ἀπὸ κίτρινο πυρετό.

Ὁ Ντανιέλε, πού ἀγαπᾷ μυστικὰ τὴ Ρόζα, σκέπτεται ὅτι ὁ Πατρίτσιο πέθανε πολὺ ἀργά, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ρόζα ἔχει ἐρωτευθῆ τὸν Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο.

Ὁ Ἀλμπέρτο προσκαλεῖ τὴ Ρόζα νὰ πάῃ στὸ σπίτι του, στὸ Βενέτο, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴ του Τερεζίτα. Ἡ Ρόζα δέχεται. Στὸ σπίτι τοῦ Ἀλμπέρτο γνωρίζεται καὶ με μιὰ νέα κοπέλλα τὴν Σιμπίλλα γιὰ τὴν ὁποία αἰσθάνεται ἕνα παράξενο συναίσθημα φόβου καὶ δυσφορίας. Ἡ Σιμπίλλα ἔχει μιὰ νεανικὴ, ἐπιδεικτικὴ ὁμορφιά.

Ἡ Ρόζα καὶ ὁ Ἀλμπέρτο ἀρραβωνιάζονται. Μόλις ἐπιστρέφει σπῆτι της ἡ Ρόζα, κοντεύει ν' ἀπολιθωθῆ ἀπὸ τὸν τρόμο βλέποντας ἕναν ἄνδρα νὰ παίξῃ στὸ πιάνο τὸ «Ἐρωτικὸ ὄνειρο» τοῦ Λιστ. Εἶναι ὁ Πατρίτσιο πού ἔχει ἐπιστρέψῃ στὴν Ἰταλία. Εἶχε διαδώσει φέμματα ὅτι εἶχε πεθάνει γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς πολυάριθμους δανειστὰς του. Διηγείται στὴ Ρόζα πὼς εἶχε ἄρρωστησῆ ἐκεῖ κάτω.

Τῆς περιγράφει ὅλη τὴν μαρτυρικὴ ζωὴ του καὶ πόσο τὴν ἐπεθύμησε. Τὸ ὄραδου φεύγει καὶ ἡ Ρόζα πέφτει νὰ κοιμηθῆ νοιώθοντας μιὰ τρομερὴ ἀγωνία. Σκέπτεται νὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀλμπέρτο, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰ δικαιολογία γιὰτὶ ἂν τὸν ἀντικρύσῃ φεοῦται ὅτι δὲν θὰ βρῆ τὴ δύναμη ν' αὐτοθυσιασθῆ γιὰ τὸν Πατρίτσιο πού ἔχει τόσο τὴν ἀνάγκη της.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πατρίτσιο τὴν ἐπισκέπτεται καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἀδυναμίας καὶ οἰκτου ἡ Ρόζα ἀφήνεται πάλι στὰ χάρδια του. Ὁ Πατρίτσιο μένει τὴ νύχτα μαζί της καὶ φεύγει τὰ ξημερώματα...

Ἡ Ἀντέλα Μορβέλλι δίνει μιὰ δεξι-

ωση στὸ σπίτι της.

Ὁ Ἀλμπέρτο συναντᾷ ἐκεῖ τὴν Ρόζα καὶ τῆς ζητεῖ νὰ πάῃ τὸ ὄραδου ἐκεῖνο μαζί του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης της. Ἐκεῖνη ἀρνεῖται καὶ ὁ Ἀλμπέρτο ἐπάνω στὸν θυμὸ του τῆς μιλά πολὺ προσβλητικὰ.

Σὲ λίγο, ἔρχεται καὶ ὁ σύζυγος τῆς Ρόζας καὶ ὁ Ἀλμπέρτο, βλέποντας τὸ φάντασμα αὐτὸ πού δὲν ἔχει ἐπάνω του τίποτε τὸ ἀνθρώπινο ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ριτίδες, τὰ λευκὰ μαλλιά, τὴν κόφραση καὶ τὴν ἀρρώστεια μεταννοεῖ πού φέρθηκε ἐτσι στὴ Ρόζα καὶ φεύγει νοιώθοντας ἕναν ἀπέραντο οἶκτο καὶ ἔρωτα γι' αὐτὴν.

Ἡ μητέρα τοῦ Ἀλμπέρτο ἔρχεται στὸ Μιλᾶνο καὶ κάνει ἕνα συγκινητικὸ διάβημα στὴ Ρόζα, προσφέροντάς της τὸν γιὸ της. Μὰ ἡ Ρόζα ἀνοεῖται λέγοντας ὅτι ὁ Ἀλμπέρτο θὰ ξεχάσῃ γρήγορα ἐνῶ ὁ ἄνδρας της ἔχει ἀλύτλη ἀνάγκη τῆ βοήθειά της ἀφοῦ δὲν ἔχει κανέναν ἄλλον στὸν κόσμο ἀπ' αὐτὴν.

110Ν

Καὶ δμως ὄχι: θὰ ὑπῆρχε καὶ κάτι ἄλλο πού μπορούσε νὰ λεχθῆ. Θὰ μπορούσε νὰ ζητήσῃ μιὰ λέξη εὐλογίας, νὰ ζητήσῃ τὴν εὐχὴ αὐτῆς τῆς μικρῆς ἀριστοκρατικῆς ἀγίας πού τώρα στεκόταν, σιωπηλὴ, μπροστὰ της. Μὰ θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μὴ συγκινηθῆ κανεὶς... Ἦταν ἀνώφελο νὰ ὑποφέρουν περισσότερο...

Τὸ λεπτὸ ρυτιδωμένο χέρι ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς Ρόζας.

Ἡ νέα γυναίκα ψιθύρισε:

— Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω ποτέ.

Ἡ κυρία Ἰλιάριο δὲν μίλησε.

Ἡ Ρόζα ἀπομακρυνόταν κι' ἔστρεψε στὸν μακρὸ διάδρομο τοῦ ἐνοδοχείου, ὅταν ἀκούσε ἕνα βῆμα βιαστικὸ πίσω της. Ἡ Τερεζίτα τὴν πρόφθασε:

— Σὰς εἶχα φέρεῖ αὐτὸ... εἶπε.

Ἦταν τὸ μπουκέτο με τὶς γαρβένιες. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ διάδρομος πλημμύρισε ἀπὸ τὸ ἀρωμὰ τους.

Οἱ δύο γυναῖκες ἀγκαλιάσθηκαν σφιχτὰ καὶ φιλήθηκαν. Ὑστερα ἡ Ρόζα ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα καὶ ἡ Τερεζίτα ἔτρεξε στὸ δωμάτιό τους.

Ἡ κυρία Ἰλιάριο εἶπε με φωνὴ ἡρεμῆ:

— Θὰ ἔπρεπε νὰ τηλεφωνήσῃς στὸ σπίτι ὅτι θὰ εἴμαστε στὸν σταθμὸ αὔριο στὶς ἕνδεκα. Προτιμῶ νὰ ταξιδεῦω τὸ πρωτὶ. Ἀργότερα, ἂν θέλῃς, μποροῦμε νὰ βγοῦμε λίγο.

— Ναι, μαϊκά, εἶπε ἡ Τερεζίτα χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ.

Ὑστερα, ἡ κυρία Ἰλιάριο κατέβηκε με τὴν κόρη της στὴν αἴθουσα τοῦ ἀναγνωστηρίου καὶ ἄρχισε νὰ ξεφυλλίζῃ ἀργὰ ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ. Σκεφτόταν τὴ Ρόζα καὶ ἀναρωτιόταν ἂν ὁ Ἀλμπέρτο θὰ μπορούσε νὰ τὴν ξεχάσῃ. Τώρα καταλάβαινε ὅτι θὰ

μου ἔλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

ἦταν δύσκολο, πολὺ δύσκολο νὰ τὴν ξεχάσῃ...

Τὸ κλάμμα

δὲν εἶναι ποτέ ἀνώφελο...

Ἡ Ρόζα ἐπέστρεψε στὸ σπίτι της αἰμέσως. Στὸ θρωρεῖο, στὸ γραμματοκιβώτιό της, βρῆκε ἕναν λογαρια-

Κόρντα νὰ μελετήσῃ: ἦταν βεβαία ὅτι θὰ τὴν εὐχαριστοῦσε πολὺ νὰ τραγουδᾷ μαζί του. Ἀργότερα, τραγουδώντας, θὰ προσπαθοῦσε νὰ μὴ σκέπτεται τὸν Ἀλμπέρτο, τὴν μητέρα του. Ὅταν τοὺς σκεφτόταν, ἔκλεινε ὁ λαιμός της, τὴν ἐπνιγε κάτι σὰν λυγμός. Ὅχι, ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ σκέπτεται τίποτα πιά...

— Μαργαρίτα, γέμισε με νερὸ τὸ

νο κουτί. Εἶναι ἕνα χαρτονόμισμα πεντακοσίων λιρετῶν καὶ τριακόσιες λιρέττες σὲ δύο ἑκατοστάρια καὶ δύο πενήντάρια. Ἄ, ὄχι, τὸ ἕνα πενήντάρι τὸ πῆρα ἐγώ. Πάρε τὶς διακόσιες λιρέττες γιὰτὶ σὲ λίγο πρέπει νὰ πᾶς νὰ πληρώσῃς τὸν λογαριασμὸ αὐτό.

Ἡ Μαργαρίτα φώναξε ἀργότερα ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιο:



Ἦταν ἕνα παιδάκι χαριτωμένο καὶ λεπτό, με ἄντικτα σγουρὰ μαλλιά καὶ δύο μεγάλα γαλάζια μάτια...

σμὸ τὸν ὁποῖο δὲν θυμόταν: εἶχε στελεῖ νὰ τῆς κεντήσουν μερικὰ ἐσώφρουχα πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα. Διακόσιες λιρέττες! Ἦταν τρελλὴ νὰ ξεδώσῃ διακόσιες λιρέττες γι' ἀνώφελα κεντήματα. Τώρα ὅλη της ἡ ζωὴ εἶχε ἀλλάξει. Ἦξερε μολαταῦτα ὅτι τὸν χειμῶνα θὰ μπορούσε νὰ κερδίσῃ πολλά, ἂν ἡ φωνὴ της ἔμεινε καλὴ. Ἀργότερα ἔπρεπε νὰ πάῃ στοῦ

βάζο αὐτό. Τώρα οἱ γαριένιες σκόρπιζαν τὸ διαπεραστικὸ ἀρωμὰ τους σ' ὅλο τὸ δωμάτιο. — Δὲν θὰ σὰς φέρῃ, πονοκέφαλο, κυρία, ἡ μυσοδιά αὐτῆ; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα. — Δὲν φαντάζομαι. Ἄκουσε, Μαργαρίτα, ἀνοίξε τὸ συρταράκι ἐκεῖνο τῆς κάσας καὶ κύτταξε στὸ κόκκι-

— Κυρία, εἶναι μονάχα ἕνα πεντακοσάρι κι' ἕνα πενήντάρι. — Κύτταξε καλά, Μαργαρίτα. — Κύτταξε, κυρία. — Κύτταξε στὸ μαῦρο πορτοφολάκι. — Ἐχει μόνο δέκα λιρέττες, κυρία. — Ἡ Ρόζα ἀνοίξε τὴν τσάντα της

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

πού είχε ρίξει σε μία πολυθρόνα.
— Μά όχι, είπε. Είμαι βεβαία ότι πήρα μαζί μου μόνο ένα πενηντάρι. Και μέσα στο κουτί είχα δη το πεντακοσάριο, τα δυο εκατοστάρια και τα δυο πενηντάρια από τα οποία πήρα το ένα. Παράξενο πράγμα.

— Μαργαρίτα! Είπε ότι ήταν κατάχλωμη και ότι τα μάτια της έμεναν ορθάνοιχτα, άπληνη.
— Κυρία, δεν θα φαντασθήτε, βέβαια, ότι εγώ... Διακόπηκε. Η Ρόζα είπε, νευριασμένη:

— Ξέρεις καλά, Μαργαρίτα, ότι δεν μπορώ να κατηγορήσω εμένα. Μά είμαι βεβαία ότι δυο ώρες πριν υπήρχαν εδώ μέσα διακόσιες λιρέτες και τώρα δεν υπάρχουν πιά. Ήλθε κανείς εδώ, όταν έλειπα; Η Μαργαρίτα άνοιξε το στόμα της σαν να ήθελε να μιλήσει, αλλά κανείς ήχος δεν βγήκε απ' τα χείλη της.
— Μη με κυττάξεις έτσι, με το στόμα ανοιχτό! Ήλθε κανείς; Η Μαργαρίτα είπε με χείλη που έτρεμαν:

— Ήρθε ο κύριος Πατρίτσιο... Η Ρόζα ξανάκλεισε το συρτάρι σιωπηλά. Μά ύστερα το άνοιξε πάλι, πήρε τις πεντακόσιες λιρέτες και έπε ήρεμα στην Μαργαρίτα:

— Θά έπρεπε να πς να πληρώσει τον λογαριασμό αυτό των εσωρούχων. Έγώ σε μισή ώρα θα πάω στο Κόρντα και θα μείνω να δεινίσω μαζί του. Είναι περιττό να σου πω, Μαργαρίτα, ότι επιθυμώ να μη μάθης κανείς τίποτα γι'... αυτά τα πράγματα. Επιθυμώ να μη ξαναμιλήσω πιά γι' αυτό, ούτε καν μαζί σου.

Κι' επειδή η Μαργαρίτα δεν μιλούσε, υπάκουη και ταπεινή η Ρόζα πρόσθεσε με ήρεμια:

— Θά φροντίσω.

Τό είπε περισσότερο για να καθησυχάσει την Μαργαρίτα παρά τον εαυτό της.

Στόν εαυτό της τώρα πιά δεν είχε τίποτα να πη. Το γόπημα ήταν δυνατό, άπροσδόκητο. Νά φροντίση; Ναι, ναι. Μά κλειδώση τα συρτάρια της και να δώσει και άλλα λεφτά στον Πατρίτσιο. Μά με όλα αυτά δεν θάπαυε να είνε η γυναίκα ενός κλέφτη!

Και ο Πατρίτσιο έκλεβε αυτήν, αυτήν που τον είχε δεχθί με τόση γενναιοδωρία σε χρήματα και σε αγάπη! "Ενοιωσε, για πρώτη φορά, μία οδυνηρή αγανάκτηση που της έκανε περισσότερο κακό παρά κάθε άλλος πόνος. Θά μπορούσε ότι δήποτε να περιμένει από τον Πατρίτσιο, όχι όμως κι' αυτό! Και πού πάντων απέναντί της, αυτό, απέναντι σ' αυτήν που δεν του είχε άρνηθί ποτέ την άπριόριστη και απόλυτη βοήθειά της, χωρίς να του ζητά καμιά δικαιολογία, χωρίς να του κάνει τον παραμικρότερο έλεγχο!

Μά γιατί, γιατί είχε ανάγκη τόσων νοημάτων ο άνδρας της; Πού τά εδίδε; "Επαιζε, άραγε, χαριτιά; **Ο** καταστρεφόμενος, παρασύροντας

κι' εκείνην στην καταστροφή; Κι' αν εκείνη είχε αντίληψη την εξαφάνιση των διακοσίων αυτών λιρετών γιατί τις είχε δη δυο ώρες προητέρω, πόσα χρήματα δεν θά της είχε κλέψει χωρίς να το καταλάβη εκείνη;

Μά έφθανε πιά. "Εφθανε πιά! "Επρεπε να βάλη κατά μέρος την άνοητη και ίσως επικίνδυνη γενναιοδωρία της, έπρεπε να επαγρυπνή στον σύζυγό της, να παρακολουθί τη ζωή του, τα έξοδά του. "Ηταν ανάγκη να τον κάνει αυτό για κείνον, για το καλό του, και για να σώσει από την καταστροφή τον ίδιο τον εαυτό της απ' τον όποιο εξηρτάτο και η δική του σωτηρία. Και η κυρία Ίλιάρια της είχε προσφέρει να κατασάγη στην γαλήνη του σπιτιού της! Γαλήνη, γι' αυτήν; "Αθλιότης και βουρκος, τίποτ' άλλο.

Γέλασε, γέλασε νευρικά, άγανακτισμένη με όλα και με όλους, με τον Πατρίτσιο και με τον εαυτό της. Λίγο την έμελλε για τα λεφτά, κατά βάθος. Λίγο την έμελλε αν καταστρεφόμενος. Μά ήταν άπογοητευμένη και άηδιασμένη. Συχνά είχε υπερασπισθί τον Πατρίτσιο από την περιφρόνηση του Ντανιέλε Κόρντα: αν ήξερε όμως ο Ντανιέλε όλα αυτά! Μά δεν θά τά μάθαινε ποτέ. "Εκείνη ώφειλε να σιωπήσει, να φροντίσει, να σώσει ό,τι ήταν δυνατό.

"Επρεπε να σκεφθί, να καθορίσει ένα σχέδιο ενεργείας: δεν έπρεπε να τρομάξει τον Πατρίτσιο.

Δέν είχε τίποτα στον Ντανιέλε. Δέν του μίλησε καν για την κυρία Ίλιάρια. Τραγούδησε με φωνή γεμάτη λυγμούς. "Ναι, είναι λίγο αδύνατη, σκεφτόταν ο Ντανιέλε, μά το κλάμμα κάνει πιο γλυκεία τη φωνή. Το κλάμμα δεν υπήρξε ποτέ άνώφελο...".

Η Ρόζα φορούσε μία γαρβένια στο ρεβέρ της μεταξωτής ζακέτας της.

--Με λένε Πάτι!

Λίγες μέρες άργότερα, όταν ο Πατρίτσιο πήγε ένα άπόγευμα να βρή την γυναίκα του, έγινε δεκτός με το ίδιο γλυκό χαμόγελο. Τα σιαμαγμένα μάτια είχαν το ίδιο ελκινόνες βλέμμα, το βλέμμα που δεν θόλωνε καμιά σκιά και που ήταν γεμάτο εμπιστοσύνη.

Μά εξαφνα το ελάστερο βλέμμα σκοτεινίωσε ελαφρά και μία άνησυχία ζωγραφίστηκε στα πράσινα βόθρη του:

— Είσαι άρρωστος, Πατρίτσιο; "Εχεις μία παράξενη έκφραση σήμερα. Φαίνεσαι κουρασμένος.

— Είμαι κουρασμένος, Ρόζα. Είδα κάποιους γνωστούς μου και τσακώθηκα μ' ένα—δυο απ' αυτούς. "Ισως να θυμάσαι τον Παλλάντι που έκδίδει τραγούδια και μουσική χορού. Κάνει κι' ένα σωρό άλλα επαγγέλματα και μου είχε υποσχεθί να με βοηθήσει. Δέν σου λέω για ποιους λόγους μ' έκανε να χάσω την ψυχραιμία μου. Κι' εγώ έχω ανάγκη να είμαι ήρεμος. Μου κάνει πολύ κακό όταν συγχίζομαι.

— Προσπάθησε να μένης ήρεμος, είπε η Ρόζα άνησυχη. Δέν είναι ά-

νάγκη να τσακώσεσαι πάντα με κάποιον. Πατρίτσιο! Πρέπει ν' άποφύγης ώρισμένα πρόσωπα, τις επικίνδυνες συναντήσεις; μπορείς να το κάνης, αν το θέλεις. "Αφες κατά μέρος τον Παλλάντι. Δέν φαντάζομαι ότι μπορεί να σου φανή χρήσιμος κατά οίονδηποτε τρόπο. Και αν θέλεις να βρής μία εργασία, σε παρακαλώ, άκουσε τη συμβουλή μου: "Ας αφήσωμε να περάση ο Αύγουστος, ας αφήσωμε να περάση το καλοκαίρι και η ζέστη. "Υστερα θά βρούμε άσφαλώς κάτι αν προσαρμόσθης με μία εργασία μεθοδική και ήσυχη. "Εγώ θά μπορέσω να σε βοηθήσω. "Εν τώ μεταξύ, τώρα έχεις ανάγκη να αναπαυθής γιατί δεν είσαι άκόμη καλά. Πρό όλίγου σε άκουσα να βήχης την ώρα που έμπαινες. Δέν είναι φυσικό να έχη κανείς βήχα αυτή την εποχή!

— Είναι νευρικός βήχας, είπε ο Πατρίτσιο σηκωνόμενος και βηματίζοντας επάνω κάτω με το κεφάλι σκυφτό. Μία μου περνά, μία μου ξανάρχεται, δεν μπορώ να του κάνω τίποτα. Τά καταπραύντικά με άηδιάζουν. Θεέ μου, τί ένοχλητικές που είναι αυτές οι καμπάνες που σημαίνουν! Πώς κατορθώνεις να ζής σ' ένα σπίτι που έχει καμπάνες στη στέγη του;

— Δέν είναι στη στέγη. Είναι εδώ κοντά, ναι, μά εγώ δεν τί άκούω πιά σχεδόν. "Εξ άλλου, θυμούνται ότι κάποτε σου άρεσαν οι καμπάνες.

— Τόσα πράγματα που μου άρεσαν κάποτε, τώρα δεν μου άρέσουν πιά, είπε εκείνος νευρικά. Δέν κατάλαβες πόσο έχω αλλάξει; Αυποθέα που δεν έχει κανένα σκύλλο: θά είχα βρή επί τέλους μία κατάλληλη δουλειά; να βιάζω δηλαδή περίπατο τον σκύλλο σου.

— "Αν σ' εύχαρισθί, είπε η Ρόζα προσπαθώντας να χαμογελάσει, θά προμηθευθώ ένα σκύλλο. Προτιμάς ένα λυκόσκυλλο ή ένα μπουλ—ντόγκ, ένα πεκινουά ή κανένα λουλού;

— "Αν θέλεις να μ' εύχαριστήσης, προμηθεύσου τον Παλλάντι, κι' εγώ θά τον βιάζω περίπατο με μία άλυσίδα κι' ένα φίλωτρο. Αυτόν και όλους τους άλλους, όλους τους άλλους σκύλλους που με προσβάλλουν και μ' άφήνουν να ψοφώ της πείνας...

— Πατρίτσιο! Είσαι έρεθισμένος και άδικος, σήμερα. Μην κατηγορείς κανένα. Κανείς δεν έχει πραγματικό άδικο απέναντί σου, και το ξέρεις καλά.

— Θέλεις να πής ότι πρέπει να κατηγορώ μονάχα τον εαυτό μου;

— Δέν λέγω ούτε αυτό, είπε η Ρόζα σοβαρά και σχεδόν άνυπόμονα. Σε παρακαλώ να είσαι ήρεμος και καλός. "Εγώ θέλω το καλό σου, το ξέρεις. Σου επαναλαμβάνω, άφες να περάση ο Αύγουστος και ύστερα θά δούμε. Δέν είναι βιάση. "Εχεις άνάγκη από τίποτα, τώρα;

"Εκείνος είχε ξανακαθήσει. Κύτταζε ο ένας τον άλλον. Της εφάνηκε μέσα στην σιωπή, ότι εκείνος την κύτταζε με δυσπιστία, με την καχυποψία ότι υπήρχε κάποιος μυστηριώδης ύπαινωγμός στα λόγια της. Διακόσιες λιρέτες σε δύο χαρτονομίσματα...

— "Οχι, Ρόζα, τώρα δεν έχω άνάγκη από τίποτα.

— Θά σου έλεγα να μένης, Πατρίτσιο, μά θά φάω έξω. "Η κυρία Ρους ήλθε στο Μιλάνο σήμερα το πρωί και θά ξαναφύγη σε δύο μέρες. Με κάλεσε να φάω σπίτι της και πάω μισή ώρα προητέρω γιατί θέλει ν' άκούση τη φωνή μου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

της έτσι την εύκαιρία να τον παρακολουθήσει.

Της είχε πη ότι συχνά έτρωγε σπιτι του όπου η σπιτονοικοκυρά του έτοιμαζε κανένα πρόχειρο φαγητό. Και καταλάβαινε ότι έτσι κουρασμένος και έρεθισμένος όπως ήταν θά πήγαινε, άσφαλώς, να φάη στο σπίτι του. "Εδώ, λοιπόν, σ' αυτό το θλιβερό δρομάκι χωρίς άερα, χωρίς φως, βρισκόταν το σπίτι του...

"Η κυρία Ρους έφθανε πραγματικά την ημέρα εκείνη, αλλά είχε καλέσει την Ρόζα για την επομένη. Και την επομένη, η Ρόζα βγήκε, άποφασισμένη να ξαναγυρίση στο δρομάκι εκείνο και να πάη στο σπίτι του συζύγου της, άποφασισμένη να εισχωρήση πιο βαθειά στις σκιές της δύστυχης αυτής ζωής.

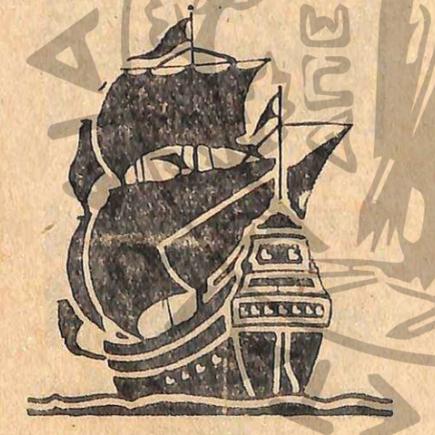
Θυμώταν τον αριθμό, θυμώταν την πόρτα. Στον δρόμο βρισκονταν τα ίδια παιδάκια με την ίδια ξεχαρβαλωμένη μπάλλα που την γτύπησε δυο φορές καθώς περνούσε. Τα παιδάκια γελοούσαν και φώναζαν. "Η Ρόζα μπήκε σε μία χαιηλή είσοδο και είδε μία γυναίκα, την θυρωρό, καθισμένη στο κατώφλι ενός μικροσκοπικού θυρωρού.

— "Ο κύριος "Αστορί μένει εδώ, σ'ας παρακαλώ; ρώτησε η Ρόζα. Της φάνηκε ότι η θυρωρός την παρατρούσε με έκπληξη. "Υστερα από λίγα λεπτά άπήντησε:

-- Πρώτο πάτωμα δεξιά, δεύτερη πόρτα. Μά δεν πιστεύω να βρίσκεται τώρα στο σπίτι.

"Εδειξε μία σκάλα στο βάθος μιάς σκοτεινής αούλης. "Η Ρόζα διέσχισε την αούλη και άρχισε ν' άνεβαινή την σκάλα που ήταν γεμάτη ύγρασία και καπνούς. Καθώς άνεβαινε τα σκαλοπάτια είδε ένα άγοράκι που κατέβαινε και στάθηκε δυο—τρία σκαλιά πιο πάνω, κυττάζοντας την.

Κι' εκείνη το κύτταζε, χαμογελώντας γιατί όλα τα παιδάκια της άρεσαν. Κι' αυτό εδω ήταν χαριτωμένο



και λεπτό, κακοντυμένο και συμπαθέστατο. Τα μπράτσα του έβγαίναν από μία μπλοούζα θαλασσιά όχι πολύ καθαρή και γεμάτη μπαλώματα. Είχε μαύρα σγουρά μαλλάκια και μελαχρινό πρόσωπο. Μά τα μάτια του ήταν γαλάζια. Παρατηρούσε την διορφη και κομψή κυρία με μάτια προσεκτικά, έκπληκτα, λίγο λυπημένα κι' έρωτηματικά. "Η Ρόζα άναρωτήθηκε εξαφνα, σταματώντας άπότομα, πού είχε δη αυτά ά μάτια. "Οχι, δεν θυμώταν πού, ούτε πότε, μά άσφαλώς τά είχε ξαναδη. "Ισως την προηγούμενη μέρα, στο δρομάκι; "Οχι, είχε σταθί στη γωνία και δεν είχε παρατηρήσει τα παιδάκια που έπαιζαν. Μά πού, πού λοιπόν, είχε δη αυτά τα μάτια;

Τό παιδάκι έμενε άκίνητο. Μπορούσε να ήταν πένη ή έξη χρόνων, ίσως και περισσότερο μά φαίνονταν μικρότερο γιατί ήταν λεπτοκαμωμένο.

"Η Ρόζα ένοιωσε ένα τρομακτικό σφίξιμο στην καρδιά κι' έφερε το χέρι στο στήθος της με άγωνία: τό παιδάκι εξακολουθούσε να την κυττάζει μ' ένα βλέμμα άπροσδιόριστο. Και η Ρόζα ένοιωσε εξαφνα ότι τό παιδί την κυττούσε με τα μάτια του Πατρίτσιο. Ναι, τα μάτια του ήταν ίδια με τού Πατρίτσιο; χαλάζια, μελαγχολικά έρωτηματικά.

"Ανέβηκε δυο σκαλοπάτια και πλησίασε τό παιδάκι, πού δεν κοιμήθ' ε ιαθόλου και δεν έπαυε να την κυττάζει. Του χάρηδεψε τα σγουρά μαλλιά και τό ρώτησε, προσπαθώντας να κάνει σταθερή τη φωνή της:

— Πώς σε λένε; Τό παιδάκι δεν άπήντησε άμέσως. Μά δεν φαίνονταν ντροπαλό, μονάχα έκπληκτο και λίγο περίεργο ίσως: άσφαλώς αυτή η διορφη κυρία έρχόταν από κανένα έξαίσιο παρασάθι με νεράδες! Είπε με μία φωνούλα σταθερή και εύχάριστη:

— Με λένε Πάτι.

"Η Ρόζα χάρηδεψε πάλι τό σγουρό κεφαλάκι και χαμογέλασε. Και τό άγοράκι τότε χαμογέλασε. Τού έλειπε ένα δονακι. Μά τό χαμόγελό του ήταν κι' αυτό ίδιο με τού Πατρίτσιο.

Φαίνονταν ότι η συνάντησή αυτή τό διασκέδαζε γιατί δεν έδειχνε καμιά διάθεση να φύγη.

"Η Ρόζα ρώτησε χαμηλόφωνα:

— Και τον πατέρα σου τον λένε Πατρίτσιο, δεν είν' έτσι Πάτι;

Τό παιδάκι έκανε καταφατικό νεύμα με το κεφάλι.

— Και είναι στο σπίτι ο πατέρας σου, Πάτι;

— "Οχι. Στο σπίτι είναι η μαμά.

"Απότομα, η Ρόζα τράβηξε τό γόνη της από τό σγουρό κεφαλάκι. Τότε τό παιδάκι στράφηκε κι' άόκισε να τρέχη. Τό είδε να χτυπά σε μία πόρτα και να φωνάζη:

— Μαμά! Μαμά! "Ηρθε μία κυρία!

"Η Ρόζα ένοιωσε την επιθυμία να φύγη. Μά ντροπήκε στη σκέψη ότι τό παιδάκι θά την ακολουθούσε φωνάζοντας την. Κι' έπειτα, γιατί να φύ-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

γη; Το παιδί θα μιλούσε γι' αυτήν, σε λίγο και ο Πατρίτσιο θα καταλάβαινε άμεσα.

«Άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλιά κι έφθασε στο πρώτο πάτωμα. Είδε μία πόρτα ανοιχτή και μία γυναίκα στο κατώφλι, κοντά στο παιδάκι.

«Η γυναίκα σιωπούσε και την κύτταζε, περιμένοντας. Η Ρόζα άπνευε με δυσκολία σαν τους ανθρώπους που κουράζονται όταν ανεβαίνουν σκάλες. Η γυναίκα ήταν νέα, πολύ αδύνατη, μ' ένα φόρεμα ανοικτόχρωμο και κοντό που έμοιαζε σαν ποκαμιά.

Είχε τα ίδια σγουρά μαλλιά σαν του παιδιού και τα ίδια αδύνατα μπράτσα. Ίσως να ήταν κάποτε χαριτωμένη. Το βλέμμα της ήταν ήρεμο και δεν έδειχνε καμιά περιέργεια.

«Η Ρόζα κατώρθε τέλος να πη: — "Ήθελα να μιλήσω με τον κύριο Άστορι.

«Η γυναίκα πήρε το παιδάκι από το χέρι και προσκάλεσε την Ρόζα να μπει μέσα. Εκείνη προχώρησε λίγο φοβισμένη στη σκέψη ότι θα συναντούσε ίσως τον Πατρίτσιο εκεί. Μπήκε σ' ένα δωμάτιο μάλλον μεγάλο με χαμηλό ταβάνι. Λίγο φως έμπαινε από ένα μόνο παράθυρο, μά ήταν αρκετό για να δει η Ρόζα την αθλιότητα ενός ερωτικού δωματίου μ' ένα μεγάλο συζυγικό κρεβάτι σιδερένιο, μ' ένα ξύλινο τραπέζι που χρησίμευε και για μπουφές γιατί ήταν σκεπασμένο με πιάτα, τεντζερέδια και κατασρόλες.

«Η γυναίκα δεν μιλούσε. Η Ρόζα είπε: — Γνωρίζω από πολλά χρόνια τον κύριο Άστορι.

«Η γυναίκα πλησίασε στο τραπέζι— μπουφέ, πήρε μία μπιτλίτσα και είπε δίνοντάς την στο παιδάκι:

— Πήγαινε να φέρης νερό, άφησε όμως πρώτα την βρύση να τρέξει αρκετά για να είναι κρύο.

Είχε μία φωνή χαμηλή, λίγο βραχνή. Το παιδάκι υπάκουσε και βγήκε άφου έριξε μία παρατεταμένη ματιά στην Ρόζα. Η γυναίκα έκλεισε την πόρτα και είπε ήρεμα:

— Έσεΐς είσθς ή γυναίκα του, δεν είν' έτσι;

«Η Ρόζα ανέπληθε. Δεν περίμενε τα λόγια αυτά. Παρατηρούσε την γυναίκα που της φαινόταν τώρα λιγότερο νέα και πολύ μαραμμένη: είχε πολλές μικρές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα. Δεν μπορούσε να είναι κάτω από τριανταπέντε, τριαντάξι χρόνια. Μιλούσε άργα, μονότονα και λίγο τραγουδιστά.

«Η Ρόζα είνε απαντήσει μονάνα με μ' α κίνηση τις κεφαλής στην άπροσεκτική ερώτηση. Η άλλη την παρατηρούσε προσεκτικά μ' α γοργό εχθρότητα. Της πρόηθε ένα κάθισμα, μά η Ρόζα δεν κάθισε. Έμειναν και οι δύο όρθιες, κυτιάζοντας ή μιά την άλλη, κοντά σ' ένα μικρό στραγγυλό τραπέζι. Τέλος η γυναίκα είπε:

— Έμυσθα ότι ήταν παντρεμένης μονάνα όταν έρθηκα να γυμναστή το παιδί. Αν δεν ήπρηγε το παιδί δεν έμυσθα. Βέβαια να ζήσω μαζί σου. Κι έπειτα ή Ρόζα σιωπούσε, πρό-

θεσε μ' ένα έλαφρό τόνο περιφρονησεως στη φωνή της: — Τόσο μάλλον που υπέφερα πολύ κοντά του, πολλή φτώχεια και πολλή πείνα. — Τό φαντάζομαι, είπε ή Ρόζα με γλυκύτητα. Μά είναι το παιδί στη μέση...

«Ο Πάτ μπήκε την στιγμή εκείνη και ακούμπησε στο τραπέζι την μπιτλίτσα γεμάτη με νερό. Δεν ξεκάρφωψε το βλέμμα του από την όμορφη κυρία που ήταν τόσο ψηλή και καλοντυμένη που έμοιαζε σαν βασίλισσα. Η γυναίκα είπε: — Βέβαια δεν θα ήμουν εδώ αν δεν υπήρχε το παιδί. Πήγαινε κάτω, Πάτ, πήγαινε να παίξεις με τα παιδιά.

— Αφσά με να μείνω εδώ, μαμά. — Η γυναίκα τό έπιασε από τό μπράτσο, τό τράβηξε έξω από τό δωμάτιο και ξανάκλεισε την πόρτα. Η Ρόζα ήταν βεβαία ότι τό παιδί έμεινε έξω από την πόρτα για ν' ακούση τι θα λεγαν.

— Μπορούσατε να τό αφήσετε εδώ, είπε με μιά παράξενη συγκίνηση. Κατά βάθος, δεν έγομε τίποτα να πούμε εμείς οι δύο. Έγώ είχα έλθει μονάνα για να δω πού κάθεται. Τώρα πού είδα τό παιδάκι...

«Διακόπηκε. Η γυναίκα εξακολούθησε να την κυτάζει. — Τώρα, συνέχισε, καταλαβαίνω τόσα πράγματα. Δεν ήθελα βέβαια για να κάνω σκηνές ή να μιλήσω για δικαιώματα. Τα δικαιώματα τά έχει μονάνα τό παιδί. Σας λέω από τώρα ότι αν υπάρξη καμιά σχέση μεταξύ έμου κι' εκείνου, θα είναι μόνο για όφέλεια δική του, δική σας...

«Η γυναίκα σιωπούσε πάντα. Η Ρόζα συνέχισε.

— Θα προσπαθήσω να του βρω μιά εργασία, και είμαι βεβαία ότι θα τό κατορθώσω. — Μά ο Πατρίτσιο εργάζεται, είπε ή γυναίκα. Πώς θα ζούσαμε αν δεν εργαζόταν;

«Η γυναίκα συνέχισε.

— Θα προσπαθήσω να του βρω μιά εργασία, και είμαι βεβαία ότι θα τό κατορθώσω.

— Μά ο Πατρίτσιο εργάζεται, είπε ή γυναίκα. Πώς θα ζούσαμε αν δεν εργαζόταν;

«Η γυναίκα συνέχισε.

[Η συνέχεια στο προσεχές]

ΠΩΣ ΔΕΝ ΜΕΓΑΛΩΣΕΙ



—Είκοσι χρονών αυτό το μπουκάμι Μπροντίν; Πολύ μικρό, ανάλογο με την ηλικία του...

ΕΞΥΠΝΑ — 50 ο)ο —

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΤΩΠΑΙΡΝΕ

— Ευχαριστώσ θά σάς δανείσω τό γραμμόφωνό μου. Είμαστε γείτονες και έτσι θα τό ακούω κι' εγώ.

— Μά γιατί είμαστε γείτονες τό παίρνω κι' εγώ. Δεν έχω σκοπό να τό παίξω διόλου...

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΑΝΑΤΕΘΡΑΜΜΕΝΟΣ

Κάτω από την άγχονη, ο μελλοθάνατος:

— Μιά στιγμή κύριε δήμιε, να φουσήσω τή μύτη μου!...

ΠΟΥ ΝΑ ΦΑΝΤΑΖΟΤΑΝΕ

«Υστερ' από πέντε χρόνια συζυγικής ζωής:

— Κι' όμως σκληρέ, μου είχες υποσχεθθ ότι θα μ' αγαπούσες πάντα...

— Ναι, αλλά δεν φανταζόμουνα ότι αυτό θα διαρκούσε τόσο πολύ!...

ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

— Ποιές είναι οι ωραιότερες μέρες τής ζωής ενός ανθρώπου, Δημοτραπεζικό πούλε;

— Οι μέρες που δεν έχουμε σχολείο, κύριε καθηγητά!

ΘΑΚΑΜΝΕ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Τό ζεύγος έχει νοικιάσει διαμέρισμα σέ μιά πολυκατοικία:

— Με τρελλανίεσ στα έξοδα, Έλβινί-κη. Πήρες, θα πάρης και άλλα άκόμη έπιπλα;

— Όχι αγάπη μου, ήσύχασε, Μένει άκόμη να επιπλωθθ τό γραφείο σου, άλλ' ας μείνη τώρα εκείνο...

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

«Ο σύζυγος επιστρέφει από ταξίδι:

— Ήρθες αγάπη μου! Να ξέρης πόσο με κάνει εύτυχιωμένη ή επιστροφή σου!

— Αλήθεια κοινλί μου;

— Ναι. Ξέρεις... Τρεις φορές ως τώρα μου έχει στείλει τον λογαριασμό τής ή μοδίστρα μου!

ΕΙΧΑΝ ΤΑ ΙΔΙΑ ΓΟΥΣΤΑ!

— Σε συγγαίρω φίλε μου για την γυναίκα σου. Και πού την γνώρισες;

— Σε μιά συναυλία!

— Ό! Μ' αυτό είναι υπέροχο! Έχετε και οι δύο τό ίδια γούστα;

— Ναι, είχαμε πηήξει και οι δύο τραμερά και βγήγαμε έξω. Συναντηθήγαμε στο γώλλ του θεάτρου, γνωριστήκαμε, και!...

ΤΗ ΚΡΙΜΑ Ι!...

«Η μουσικόφιλος κυρία φθάνει καθυστερημένη στην συναυλία. Σάν γείτονά της:

— Τι παίζουν τώρα κύριε;

— Τήν έννάτη συμφωνία του Μπετόβεν.

— Τι κρίμα! Έχασα τις άλλες όκτώ!...

"Ένα δυστύχημα πού βγαίνει σέ καλό Διήγημα του Ντομινίκ Λωράν

Εδω και μερικές μέρες ή άτμόσφαιρα ήταν σκοτεινιασμένη. Στο σπίτι είχε ξεσπάσει ή βουκα. Κανείς δεν ήσερε πώς είχε άρχισει αυτό τό κακο. Κάποια φρασς λίγο πιο ζωνρή, ίσως κάποια άδέξια κινήσει, ή "Ελένη έντύθη-καν σιωπηλοί και σκυθρωποί. Πηγαινοερχόντανε στο μικρό δωμάτιο τους κι' απέφευγαν να άγγίξη ο ένας τόν άλλο.

«Από καιρό σέ καιρό ο ένας έξαφανίζότανε μπρός από τόν άλλο, για ν' άνοιξη ένα συρτάρι, ή για να κυταχτή στον καθρέφτη. Κι' αν τύχαινε να άλληλοσπαραχθούν έλεγαν "Ενα "απρντόν" τυπικό και γεμάτο δουθυμία. Κατά βάθος ένιωθαν, πώς όλα αυτά ήταν γελοία. "Αλλ' όταν γίνη άρχη...

Κι' ο καθένας συλλογιζότανε: — Όχι, όχι. Αυτή τη φορά δεν θα υποχωρήσω έγω πρώτο.

Κι' ούτε ο ένας υπεχώρησε, ούτε ο άλλος. "Ετσι έφυγαν για τις δουλειές τους.

Τά πράγματα πήραν πολύ κακή τροπή την τρίτην ήμέρα τό πρωί, την ώρα που ή "Ελένη και ο "Ιάκωβος έπιρναν τό πρωινό τους, με τά νυχτικά.

— Θα φας εδώ τό μεσημέρι; ρώτησε ή "Ελένη για να πη κάτι, αλλά κυρίως γιατί εύρισκε αυτή τη σιωπή πολύ έννοχλητική.

«Ο "Ιάκωβος διάβαζε την ώρα εκείνη ένα καταστατικό, τό μόνο πράγμα, που είχε φέρει ο ταχυδρόμος εκείνη την ήμέρα.

— Βέβαια και θα φάω εδώ, άπήνησε. Και πού θέλεις να φάω;

— Καλά καλά, σ' έρωτώ άπλώς για να ξέρω. Μπορεί να σέ είχαν καλέση κάπου, χωρίς να τό ήξερα.

— Τί κουταμάρες είνε αυτές; Συναηθίζω να τρώγω έξω, χωρίς να σέ προειδοποιήσω;

— Δεν θλένω τίποτε τό άνόητο στην έρώτησή μου.

«Η μόνη φορά, που έφαγα έξω όλο τό χειμώνα, ήταν ένα μεσημέρι του Γενάρη που με κάλεσαν οι Μαρσελιέ.

— Καλά, καλά μη θυμώνης. "Αλλωστε ήταν Φλεβάρης, όταν έφαγες στού Μαρσελιέ, στού ώραιού αυτού ήλιθίου.

— Με συγγωρείς, ήταν Γενάρης. "Ακριβώς μάλιστα 30 του Γενάρη.

Μιά συζήτηση, που άρχίζει σ' αυτό τόν τόνο δεν μπορεί παρά να καταλήξη στην πθ άνόητη φιλονικία. Κι' αυτό συνέβη. "Υστερα από δέκα άντεγκλήσεις ο "Ιάκωβος κι' ή "Ελένη κατώρθεσαν ν' ανταλλάξουν τις πιο δυσάρεστες κουβέντες. "Ο "Ιάκωβος μάλιστα έφθασε να πη «Σ' άρέσει να περιπλέκης τά πράγματα, σαν να σ' εύχαριστή αυτό». Κι'

ή "Ελένη είπε: «Νομίζεις πώς είνε εύχαριστος ένας άνθρωπος, που κρατεί πάντα σφιγμένα τά δόντια του;»

«Ο "Ιάκωβος κι' ή "Ελένη έντύθη-καν σιωπηλοί και σκυθρωποί. Πηγαινοερχόντανε στο μικρό δωμάτιο τους κι' απέφευγαν να άγγίξη ο ένας τόν άλλο.

«Από καιρό σέ καιρό ο ένας έξαφανίζότανε μπρός από τόν άλλο, για ν' άνοιξη ένα συρτάρι, ή για να κυταχτή στον καθρέφτη. Κι' αν τύχαινε να άλληλοσπαραχθούν έλεγαν "Ενα "απρντόν" τυπικό και γεμάτο δουθυμία. Κατά βάθος ένιωθαν, πώς όλα αυτά ήταν γελοία. "Αλλ' όταν γίνη άρχη...

Κι' ο καθένας συλλογιζότανε: — Όχι, όχι. Αυτή τη φορά δεν θα υποχωρήσω έγω πρώτο.

Κι' ούτε ο ένας υπεχώρησε, ούτε ο άλλος. "Ετσι έφυγαν για τις δουλειές τους.

Είνε περιττό να πούμε πώς εκείνη την ήμέρα εργάσθηκαν κι' οι δύο τους πολύ άσκημα στα γραφεία τους. "Ο ένας στο Μονρούζ, ο άλλος στην Μαντελέν.

«Ήξεραν πολύ καλά, γιατί ήτανε στενοχωρημένοι και δυσηρεστημένοι. Δεν μπορούσαν να σκεφθούν τη δουλειά τους. "Ο "Ιάκωβος δεν συλλογιζότανε τίποτε άλλο παρά την "Ελένη. Κι' ή "Ελένη δεν συλλογιζότανε παρά τόν "Ιάκωβο. Κι' ο καθένας από τούς δύο τους έλεγε μέσα του: «Μά είνε επίσης και δικό του τό λάθος».

Κι' έπρόσθεταν: «Τί άνοησίες!» "Ολοι όμως οι μικροί δαίμονες που προκαλούν τις οικογενειακές φιλονικίες, όλοι αυτοί οι άθλιοι μικροί δαίμονες οι πειστικοί, οι άδυσώπητοι, με τά γαμψά νύχια έξωρμούσαν, έμπαιναν μέσ' τ' αυτά τους και στην καρδιά τους και τούς έφώναζαν:

— «Νά μην υποχωρήσης, πρό παντός! Νά μην υποχωρήσης!»

«Όταν ή "Ελένη βγήκε από τό γραφείο της ήταν καταλυτημένη κι' είχε όρεξη να κλάψη. Περιπατούσε σι-



γά-σιγά, με τό κεφάλι πευμένο κάτω, άδιάφορη σ' ό,τι συνέβαινε γύρω της.

«Ετσι, την ώρα που πήγε να περάση την γωνία ένος όρμου δεν έπρουεξε και τη χτύπησε τό φτερό ένος αυτοκινήτου. Έβγαλε μια γοερή φωνή κι' έπεσε κατά γής.

«Ετρεξαν μερικοί διασώτες τριγύρω της και επροθυμοποιήθηκαν να την βοηθήσουν. Δεν είχε παθει τίποτε. "Εκλασε όμως δυνατά, σαν ένα παιδάκι κι' εξακολουθούσε να κάθεται κατά γής, χωρίς να έχη την δύναμη να σηκωθθ. Κι' έξαφνα άντελήφθη πώς οι λυγμοί της μεταμορφώθηκαν σέ γελία και γελούσε τώρα δυνατά, χωρίς να μπορεί να συγκρατηθθ. Καταλάβαινε για ποιά λόγο γελούσε.

Τότε σηκώθηκε, έσπρωξεν όλο τόν κόσμο, που εξακολουθούσε να την περιτριφυρίζη. "Επειτα φώναξε ένα αυτοκίνητο, που περνούσε κι' έδωσε τη διεύθυνσή της. Ρίχτηκε σέ κάθισμα έξηνητλημένη, χωρίς να ξέρη πιά, αν ή συγκίνηση της ήταν από χαρά ή από λύπη.

«Ο "Ιάκωβος είχε γυρίσει σπίτι λίγο πριν απ' αυτήν. Ακούοντας τό κλειδί που άνοιγε την πόρτα προσπάθησε να φανή όσο μπορούσε πιο ψυχρός.

Κι' άμέσως δέχτηκε την "Ελένη στην άγκαλιά του. "Επεσε άπάνω του σαν βολίς. "Ετρεμε δάκρυη, γελώντας και κλαίοντας.

— Παρά λίγο θα πέθαινα! φώναξε σαν να άνήγγελλε κανένα εύχαριστο νέο.

— Τί;

— Ναι, παρά λίγο θα πέθαινα. "Ιάκωβε! Θα πέθαινα ύστερα από ένα τέτοιο χωρισμό από σένα, σαν ήμερα τό πρωί. Τί φριχτός πού θα ήτανε ένας τέτοιος θάνατος! "Όταν μαλώνουμε δεν σκεπτόμαστε ποτέ, πώς βγαίνοντας έξω μπορεί να έρωθμε τό θάνατο.

«Σπαρταρούσε κυριολεκτικά στην άγκαλιά του άνδρός της, σαν να έχε γυρίσει από τό κατώφλι του θανάτου.

«Ήτανε κατάγλωτοι κι' οι δύο τους. Γιατί κανείς δεν συλλογιζεται τώντι την ώρα, που μαλώνει ήλίθια μ' ένα πρόσωπο, που λατρεύει, πώς μπορεί να πεθάνη πριν να κατορθώση να συμφιλιωθθ με τό άγαπημένο αυτό πρόσωπο.

Και να τώρα πού τό καταλάβαιναν κι' είχαν συμφιλιωθθ, σφιγγοντας δυνατά ο ένας τόν άλλο.

— Ποτέ πιά δεν θα τό ξανακάνουμε!... είπε ο "Ιάκωβος.

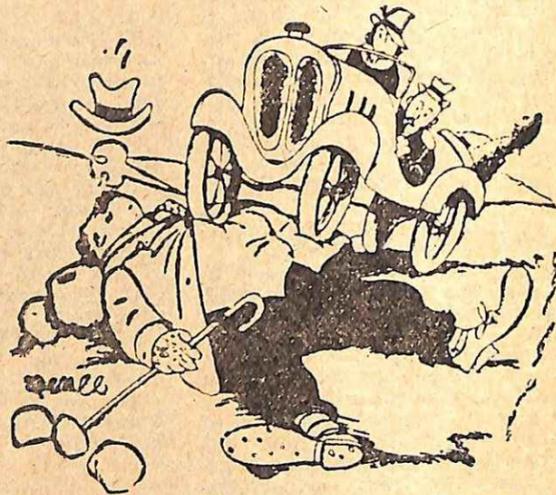
«Η "Ελένη του διηγότανε την περιπέτειά της κι' ήταν άκόμη συγκινημένη.

— Μήπως πήρες τόν αριθμό του αυτοκινήτου; είπε ο "Ιάκωβος. Θα στείλω ένα όδρο στο σωφέρ.

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ασφαλέστερος τρόπος

Φοβερή... άνηφορία



—Και τώρα θέλω να μου πείτε όλα μου τα έλαττώματα.
— Σ' αυτό καλύτερα θα κάνετε να ρωτήσετε την πιο στενή σας φιληνάδα...

—Άρθουρε, βάλε πρώτη ραχύτητα γιατί με την τρίτη είναι αδύνατο να τον περάσουμε.

Μυστήρια πράγματα

Γιά να πάρη δάρρος



—Περίεργο πράγμα... Χθές μου κλέψαν το κ.ε.ε. δί, σήμερα μου κλέβουν την κλειδαρότρυπα!...

— Έλα Τοτούλη, φίλησε την κυρία.
— Δεν την φιλάς πρώτα εσύ, μπαμπά!...

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... ΒΡΗΚΕ ΕΝΑΝ ΑΝΤΡΑ

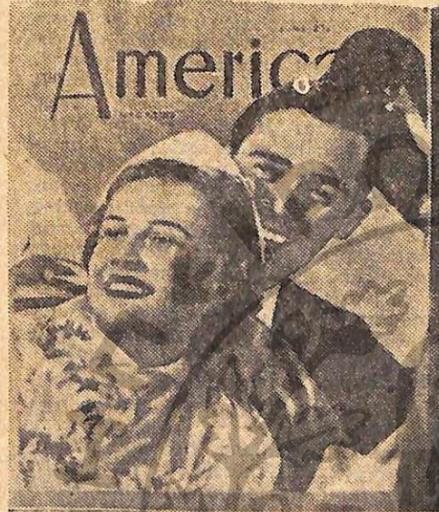
(Ίδανικό, φυσικά!)



την πάρουν ως την ώρα εκείνη. Δεν είχε πια ήσυχία, φορώντας το μακρύ νυφικό φουστάνι από τους πράκτορες διαφημίσεως των καλυντικών προϊόντων: «'Αν χρησιμοποιήτε την κρέμα X θα βρήτε σύζυγο». Άλλοι πάλι διαφημιζομταν σιγαρέτων έγραφαν κάτω από τη φωτογραφία της: «Μια γυναίκα που καπνίζει σιγαρέττα και θεωρείται από τους άνδρας ως η τελειότερη σύζυγος». Κι' ακολουθούσαν άλλες διαφημίσεις για ράφτες, κομμωτάς, άνθοπώλας, εμπόρους διαφόρων ειδών, βιομήχανους καλτσών.
Πολλές φορές το βράδυ, όταν η Καϊϋ σκοτωμένη από την κόουραση έβγαζε το αιώσιο βέλο είχε κάνει την ερώτηση:
—Μά είναι δυνατόν να μη βρεθώ ούτε ένας σκύλος, που να με ζητήσει σε γάμο; Δεν θάρη λοιπόν η στιγμή που θα παντρευτώ κι' εγώ στ' αλήθεια και να γλυτώσω απ' αυτό το έννευριστικό επάγγελμα των ψεύτικων γάμων;»

στην ιδέα πως θα κατανοούσε στο τέλος ένα σύμβολο, καταδικασμένο να παίξει το ρόλο της αιωνίας ανύμφης με το λευκό φουστάνι του θμεναίου. Εύτυχως όμως τα πράγματα ήρθαν πολύ διαφορετικά. Κι' έτσι, αφού είχε ντυθώ εκατοντάδες φορές νύφη στα ψέματά, ντύθηκε επί τέλους μια φορά (και ελπίζουμε να είναι μια και μόνη) νύφη στ' αλήθεια.
Ο άνδρας της, ο μηχανικός Κάρολος Πάκερ Κάπς την εγνώρισε την ώρα, που ποζάρηζε για μια διαφήμιση ααπουινών, που ήσαν του εργοστασίου του. Οι κακεντρέχεις λένε πως τον Κάρολο δεν τον εγώητευσε ή αγνόησε της Καϊϋ, άλλ' απεναντίας τα καπρίτσια της. Έκείνη την ημέρα ήταν νευρική και φερνότεως υπεροπτικά στο φωτογράφο.
Οι άρραβώνες εδάσταξαν έξη μήνες και τέλος το όνειρο πραγματοποιήθηκε.

Πέρασε ένας όλόκληρος χρόνος μάταιης άναμονής. Η Καϊϋ άρχισε να τρέμει



Η Καϊϋ στο έξώφυλλο του περιοδικού «'Αμερικαν»

Η Καϊϋ νύφη στην... πραγματικότητα!

Το ζεύγος Κάπς εύτυχισμένο έφυγε για το ταξίδι του μέλιτος. Θα γυρίση όμως γρήγορα στην Νέαν Υόρκη και η Καϊϋ θα ξαναρχίση το επάγγελμά της, να ποζάρη δηλαδή ως η ιδανική σύζυγος.
Ένα μοντέλο τέτοιο πληρώνεται, βλέπετε, είκοσι έως τριάντα δολάρια την ώρα και δουλεύοντας όχτώ ώρες την ημέρα, η Καϊϋ θα μπορέη να βγάξη διακόσια δολάρια περίπου την ημέρα. Ίδανική σύζυγος στ' αλήθεια από οικονομικής άπόψεως.
Μά για ν' αποδείξουν πως η μικρή Καϊϋ είναι τσώντι ή τέλεια σύζυγος, οι πράκτορες διαφημίσεως θ' αναγκάζονται στο τέλος κάθε μηνός να δημοσιεύουν και καμμιά φωτογραφία του εύτυχισμένου συζύγου. Θα ήταν όμως αυτό πολύ θλιβερό για τον σύζυγο, που δεν θάθελε, ίσως, να γίνη αντικείμενον... γενικού θαυμασμού.

ΛΟΥΚΙΑΝΗ ΠΕΡΕΠΕΛΛΙ



Το αρρωδύτο κρίνο



Σαρλόττα συλλαμβάνεται, ως δηλητηριάστρια και το δικαστήριο την καταδικάζει. Ένα θράδυ, όμως, έντελώς τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσβεστάδικο, του οποίου οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα εξηγείται η παράξενη αρρώστια της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, το όποιον πέθανε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πιγαίνει έ. θράδυ κρυφά στο ακατοίχητο σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώσει αν πράγματι οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Έπαθε, όμως, ο ίδιος από άσφυξία, βγήκε έξω σαν τρελλός και σωριάστηκε άναίσθητος στο δρόμο.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Από ένα τυχαίο περιστατικό που περιήλθε ες γνώσιν της Δικαιοσύνης, η Σαρλόττα Λαμάρας έπηρε χάριν, μετατραπείσης της ποινής της ες ισόβια δεσμά. Ο άντρας της, όμως, τρελλάθηκε από την άπύγνωση του και τα δυο δίδυμα κοριτσάκια, η Κλαίρη και η Λουίζα έκλεισθησαν σ' ένα ορφανοτροφείο. Δώδεκα χρόνια αργότερα, η Σαρλόττα Λαμάρας έβγήκε από τη φυλακή, χαρισθέντος του υπολοίπου της ποινής της. Και άμέσως έτρεξε στο Βουρζαί, όπου το ορφανοτροφείο, για να ξαναδητά κορίτσια της. Έκει όμως μαθαίνει πως οι μικρές είχαν μόλις από λίγου δραπετεύσει. Γίνονται έρευνες παντού αλλά τα κορίτσια δεν άνευρέθησαν. Έκείνο το πρωί επισημαίνεται τον δορυ Μαρινιάν ένας άνθρωπος, ο Γκονίς, πρώην διαφρήκτης τον οποίο είχε σώσει ο ιατρός και ζητά να επισκεφθή την γυναίκα του που ήταν έτοιμη να γεννήσει. Ο γιατρός όχι μόνον δεν τον βοηθεί αλλά του επιβάλλει και να φύγη άμέσως από τον τόπο. Η άξίωσις αυτή συγκιζει την γυναίκα του Γκονίς που διατρέχει τον έσχατο των κινδύνων. Την σώζει όμως ο γυιός του δορος Μαρινιάν, γιατρός επίσης. Αυτός κατι υποπευόμενος από την στάση του πατέρα του, επισημαίνεται κρυφά την έρημη βίλλα Μπουγιέρ. Έκει βρίσκει την Σαρλόττα γονατιστή μπροστά στο λίκνο του νεκρού παιδιού της. Φεύγει χωρίς η γυναίκα να τον αντίληφθη, αφού σημείωσε καλά την τοποθεσία του σπιτιού και του άσβεστάδικου.

210Ν

Του ξαναήρθαν στο νοῦ τὰ λόγια του Γκονίς. Ήταν πράγματι περίεργο πώς κανένας—ούτε ο πατέρας του καν, ένας έπιστήμονας, ένας γιατρός!—δεν είχε συνδυάσει τις δηλητηριάσεις που είχαν γίνει μέσα σ' αυτό το σπίτι... Περιεργάσθηκε προσεκτικά τὰ περίε. Παρατήρησε στον τοίχο και άλλες ραγμές από τις οποίες τὰ δηλητηριώδη αέρια μπορούσαν να εισδύσουν στο σπίτι της Σαρλόττας και ειδικότερα στο δωμάτιό της. —Δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία! ψιθύριζε σε κάθε νέα ανακάλυψή του. Έτσι είναι! Έπέστρεψε στο Τουρ την επομένη το πρωί. —Πού είχες πάει; τον ρώτησε ο Μαρινιάν. —Στο Σινόν και στο Λός, άπάντησε. —Ποιά μέρα ήσουν στο Σινόν;

—Χθές.
—Ποιά ώρα;
—Στις τρεις.
—Είσαι βέβαιος;
—Ναι, γιατί;
—Γιατί χθές, στις τρεις, δεν ήσουν στο Σινόν...
—Έχεις λάβει, βλέπω, σαφείς πληροφορίες...
—...βρισκόσουν στο Σασέ.. εις άπόστασιν έπτά η όκτώ χιλιομέτρων από το Άζαί.
—Μπορώ να μάθω ποιός με είδε εκεί;
—Ένας άνθρωπος που δεν θα μπορούσε να τον διαφύει. Έγώ!...
Ο Γκωτιέ δεν είπε τίποτα.
—Η παρουσία σου, λοιπόν, στο μέρος αυτό έκρυβε κάποιο μυστήριο;
—Ίσως.. είπε σιγά ο Γκωτιέ.
—Στοιχηματίζω πως θα είχες κανένα έρωτικό ραντεβού.
—Όχι.
—Δεν θέλεις να μου πης για ποῦ λόγο είχες πάει;
—Θά σου πῶ πατέρα. Δεν υπάρχει λόγος να σου κρύψω τίποτα αφού είχα πάει προς χάριν σου εκεί...
—Προς χάριν μου; Τι θέλεις να πης; Άρχίζεις να κινῆς το ένδιαφέρον μου...
—Θά το κινήσω άκόμη περισσότερο όταν σου πῶ ότι από το Σασέ ξεκίνησα και έπηγα στο σπίτι της Σαρλόττας Λαμάρας.
—Στο σπίτι της «Μπεκρούς»!
—Άκριβώς...
—Μά για ποῦ λόγο έπηγες;
—Έπηγα για να προσπαθήσω να έπανορθώσω ένα φοβερό σφάλμα!... Για να διαλευκάνω μιὰ δικαστική πλάνη... η μάλλον ένα έγκλημα της δικαιοσύνης του τόπου μου!... Έπηγα για να βρω την απόδειξη της άθωότητας της Σαρλόττας Λαμάρας! Ο Μαρινιάν είχε ξαναγίνει κύριος του έαυτου του.
—Ανασέκωσε τους ώμους του.
—Χμ... Δεν σε ήξερα για τόσο επιπόλαιο.. είπε. Σάν πολύ εύκολα βγάζεις τὰ συμπεράσματά σου!
Ο Γκωτιέ έπιασε τον πατέρα του από το μπρόστο.
—Πατέρα, έλα μαζί μου!... του είπε με ύφος σοβαρό και λυπημένο μαζί. Πρέπει να μιλήσουμε!
—Γιά την «Μπεκρούς»;
—Ναι...
—Δεν έχω καιρό για χάσιμο, φίλε μου... Άλλη φορά μου λές ότι έχεις

**Η ιστορία
ένος μαρτυρικού
έρωτος
που τιδέται στην
πιθ άπρόοπτη
και δρματική
δοκιμάσια.**

ζε εγκαταλείψει τελείως το σπίτι της. Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει «Μπεκρούς». Πολλές φορές την εύρισκαν ξεπλωμένη, άναίσθητη μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, η Σαρλόττα, χωρίς να ξέρη πότε και πώς, γεννήσε ένα αγοράκι, τον Άνσύ. Το σκάνδαλο ύπηρε τρομακτικό. Άλλ' η Σαρλόττα ήταν τελείως άθωα. Το νόθο παιδάκι αρρώστησε κι' αυτό και πέθανε. Μιά μέρα επιτρέφει από την Αίστραλία ο Ζωρζ Λαμάρας. Δεν μένει όμως. Παίρνει τὰ δυο του κοριτσάκια και φεύγει, ένψ η Σαρλόττα μένει μόνη κι' άπροσπάτευτη. Η κατακραυγή του χωριού, άναγκάζει τον εισαννέλα να διατάξη ανακρίσεις για τον θάνατο του μικρού παιδιού. Η

ΟΝΙΩΝ ΟΤΩΩΩΩ



να μου πης...
—Όχι, πατέρα.. Τῶρ' άμέσως πρέπει να σου μιλήσω... είπε ο Γκωτιέ με φωνή που έτρεμε έλαφρά. Δεν θέλω ούτε στιγμή να προστεθή στα δώδεκα χρόνια μαρτυρίου που υπέφερε η δυστυχισμένη αυτή γυναίκα.
Ένώ μιλούσε, προσπαθούσε να παρασύρη τον πατέρα του.
Ο Μαρινιάν όμως αντίσταθηκε.
—Εάν έχω να κάνω άποκαλύψεις, εἶπε, δεν θά έπρεπε ν' άπευθυνθῆς σε μένα!
—Σε ποιόν, τότε ν' άπευθυνθῶ; Έσύ υπήρξες η αίτια που καταδικάσθηκε αυτή η δυστυχισμένη!
—Πήγαινε να βρῆς τους δικαστάς!
—Όχι, πατέρα μου... Έσύ θά πας να τους βρῆς, και θά τους δολογήσεις, με συντριβή, αυτά που θά σου πῶ...
—Πρόσεξε, Γκωτιέ! Άσεβεις στον πατέρα σου!...
Ο Γκωτιέ έγνώριζε πόσο τον αγαπούσε ο πατέρας του. Μετανοίωσε που του είχε μιλήσει άπτόεμα.
—Συγγνώμη, πατέρα... Συγγνώμη... Μην άνοείσαι όμως να μ' ακούσης... Δεν στο ζητεί αυτό ο γυιός σου... Ένας γιατρός το ζητεί από έναν άλλο γιατρό...
Ο Μαρινιάν θέλησε να κερδίση χρόνο.
—Τώρα έχω να κάνω επισκέψεις, εἶπε. Οι άρρωστοί μου δεν μπορούν να περιμένουν, και η ύγεια τους μ' ένδιαφέρει περισσότερο άπ' όσα έχεις να μου πης έσύ. Ήσυχασε, λοιπόν... Και άπόψε το βοάδν που θά είσαι κι' ήσυχος, αν έπιμένη άκόμη, θά κωβεντιάσουμε...
—Έστο!
Και ο Μαρινιάν έφυγε.
—
Ο γέρος γιατρός δεν εἶνε να κάνει καμιά επισκεπή. Ήθελε άπλως ν' άποσύγη τον γυιό του...
—Τι θά τοῦ πῶ τώρα... συλλογίσθηκε όσον βρήθηκε μόνος. Ένει άσφαλώς ύποπιές... Ο Γκονίς, φαίνεται, θά του μιλήσει... Τι ξεηγήσεις να τοῦ δώσω;
Περιπλανήθηκε ως το Ροάδυ, θέτοντας στον κώδικε το άγωνιώδες αυτό έρώτημα στον έαυτό του.
—Όταν ένύχτωσε, άναγκάσθηκε να γυρίση στο σπίτι του.
Ο Γκωτιέ τον περίμενε. Και σε λίγο μπήκε στο δωμάτιό του.

**Γραμμένη
άπο τον
τρυφερώτατο
και άγαπημένο
των γυναικών
συγγραφέα
Ίούλιο Μαρυ**

Ο Μαρινιάν προσπάθησε να πάρη ένα ύφος ξέγνοιαστο, εύθυμο...
—Βλέπω, εἶπε, ότι είσαι έπίμονος! Ο Γκωτιέ δεν άπάντησε και άπέφυγε να κυττάξη τον πατέρα του.
—Εκάθισε σε μιὰ πολυθρόνα με ύφος άποκατωμένο.
—Γιά λέγε, λοιπόν... Άς ακούσουμε ποιές είναι οι φοβερές αυτές άποκαλώσεις.
—Το ξέρεις ότι έπηγα στο σπίτι της Σαρλόττας Λαμάρας...
—Το ξέρω αυτό... Έπηγες μάλιστα κρυφά από μένα...
—Θά σου τῶλεγα, πατέρα... Στο σπίτι αυτό, λοιπόν, πρόβην σε μιὰ λεπτομερή έρευνα... Έπισκέφθηκα κάθε δωμάτιο, έρευνησα κάθε γωνιά, και μάλιστα παραυρέθηκα άθελά μου σε μιὰ σκηνή που με συνεκίνησε έξαιρετικά...
—Σε ποιὰ σκηνή; έρώτησε ο Μαρινιάν με έκπληξη.
—Η «Μπεκρούς» είχε την ίδια σκέψη μ' έμένα... Θέλησε να ξαναπάη στο παλιό της σπίτι... Και είδα την δυστυχισμένη αυτή γυναίκα να κλαίη μπροστά στην κούνια του μικρού της παιδιού το όποιον την κατηγόρησαν ότι έδολοφόνησε.
—Θεατονισμοί!
—Πατέρα... εάν την είχες δῆ δπως την είδα έχώ, δεν θά άμφεβαλλες για την ειλικρίνεια των δακρύων της...
—Άνόητε! Σε είχε δῆ, άπλούστατα! Και προς χάριν σου έπαιξε αυτή την κωμωδία!
—Έστο! εἶπεν ο Γκωτιέ που εἶγεν άλογισι να εκνευρίζεται. Κατόπιν, έξακολούθησε την έρευνά μου και έπισκεφθη το άσβεστάδικο που εύρίσκειται εκεί κοντά.
—Προς ποιόν σκοπό;
—Θά σου πῶ άμέσως...
—Και πρώτον, ποιός σε είχε πληροφορήσει για την ύπαρξη αυτού του άσβεστάδικου;
—Ο Γκονίς.
—Το ύποπευόμεονα αυτό! έπιθύρουν ο Μαρινιάν.
—Όσο ο Γκονίς έφταιγε για όλα! Ά! Πόσο είχε δίκιο όταν ήθελε να διώξη από τον τόπο τον κλειδωρά!
—Περιμένω τώρα ν' ακούσω και το άποτέλεσμα των έρευνών σου, κ. άνακοιτά!
—Νά ποιό είναι: Είναι άπολύτως βεβαιωμένο ότι οι δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις του άσβεστάδικου έυπαιναν μέσα στο δωμάτιο της Σαρλόττας από πολλές ραγμές και ίδίως από το τζάκι...
—Αυτό είναι αδύνατον!
—Και όμως έτσι είναι! Έπεισθην γι' αυτό. Όποιοσδήποτε γιατρός η άρχιτέκτων κληθῆ ως έμπειρογνώμον. θά το βεβαιώση...
Ο Μαρινιάν άναψε ένα τσιγάρο. Έτοάβηξε δυο τρεις ρουφηξίες. Κατόπιν, με ύφος ήρεμο και άδιάφορο, εἶπε:
—Πρόκειται άσφαλώς περί συμπτώσεως... Τι άποδεικνύει αυτό...
—Θυμάσαι τὰ συμπτώματα που είγαν παρατηρηθῆ στον μικρό Έρσικό και για τὰ όποια μιλούσε στην έκθεσή του ο γιατρός Ρενεβίλ;

— Άοριστως... Σε κάποιο συρτάρι του γραφείου μου έχω αυτή την έκθεση...
—Εἶναι περιττόν να ψάξης να την βρῆς. Νά της! Οι έφημερίδες της εποχής την είχαν δημοσιεύσει!
—Έχεις και ντοκουμέντα, βλέπω...
—Μάλιστα. Μήπως θυμάσαι επίσης, πατέρα, τὰ συμπτώματα που παρουσίαζε η Σαρλόττα Λαμάρας και που χάριν τους της είχαν βγάλε το παρατσούκλι «Μπεκρούς»;
—Ήσαν, εάν δεν άπατώμαι, τὰ συμπτώματα της μέθης... Και η κοινή γνώμη, με μιὰ χαρακτηριστική λέξη έστιμμάτισε αυτή την γυναίκα για το φοβερό της ελάττωμα.
—Γνωρίζεις, τώρα, πατέρα, ποιὰ είναι τὰ συμπτώματα της δηλητηριάσεως δια του διοξειδίου του άνθρακος;
—Ε, φυσικά... Όσο γνωρίζεις και σύ!
—Θά μου επιτρέψεις να άμφιβάλλω, άπάντησε με μεγάλη σοβαρότητα ο Γκωτιέ. Γιατί αν τὰ ήξερες, πατέρα... τότε είσαι άσυγχώρητος που δεν τὰ είδες! Ο άτμοσφαιρικός άέρας του δωματίου της Σαρλόττας δεν ύφίστατο την δηλητηρίαση κατά τούτον κανονικόν. Το δηλητήριο εισχωρούσε αναλόγως των διευθύνσεων που είχαν ο άνεμος... η και άναλόγως των ρευμάτων που έσηματίζοντο... Άλλοτε έυπαινε μεγάλης ποσότης δηλητηρίου... άλλοτε έυπαινε λίγη... Γι' αυτούς άλλους τους λόγους, τὰ συμπτώματα που παρατηροῦντο στην Σαρλόττα Λα-

Τά 'Ωδεΐα μας

Το 'Ελληνικόν 'Ωδεΐον, (4ον)

Ρεπορτάζ του κ. Φ. Σ. ΠΛΗΤΑ

για τον καθηγητή φυσικά, και για την εξεταζόμενη πολλές φορές— είναι η αδιάβαστη μαθήτριά. Τι απάντηση να δώση στις ερωτήσεις που τις υποβάλλουν; Πώς να εκτελέση στο πιάνο το κομμάτι που δεν ξέρει; Πώς να χειρισθή μ' ευκολία το δοξάρι όταν τα χέρια της είναι αγύμναστα;

Και τότε θυμάται... την Εύα... το μήλο... το φείδι και γενικώς, την γνωστή ιστορία του Παράδεισου. Ανακαλύπτει, ξαφνικά, ότι είναι γυναίκα και πως αν δεν έχει κουκούτσι μαλλό, έχει, εις αντίσταθμισμα, θέλγητρα ακατανίκητα. Τά βάζει, λοιπόν, όλα κάτω κι' αρχίζει την αντιμετώπιση: παρακλητικές ματιές, σύρματα των χειλιών, παιδιάστικοι μορφασμοί, χαριτωμένες χειρονομίες κι' ένα σωρό άλλα παιγνίσματα, στα όποια προσφέρει μια γυναίκα όταν θέλη να επιτύχη κάτι.

Πίσστε μου, λοιπόν, αν δεν χρειάζεται

μεγάλη δύναμις χαρακτήρος για να σβύσση από εμπρός σου την εικόνα της γυναικάς και να περιορισθής μόνο στο άκουσμα της φωνής της μαθήτριάς, ή στους ήχους του μουσικού οργάνου στο όποιον εξετάζεται.

Το 'Ελληνικό 'Ωδεΐο ακολουθεί στο ζήτημα των εξετάσεων, ένα πολύ δίκαιο και πρακτικό σύστημα κι' από όλα μουσικού τύπου ή καθηγητρία του παιδαγωγικού σολφέζ κ. Δούκα — 'Αδάμ, σχημάτισα την γνώμη ότι η μέθοδος του εξασφαλίζει κατά τον καλύτερο τρόπο την πρόοδο των μαθητών. Το 'Ίδρυμα της δδου Φειδίου αποφεύγει κάθε αδικαιολόγητη αυστηρότητα, ακολουθώντας μια τακτική, η οποία έχει ως αρχή να λαβαίνουν υπ' όψη τους οι εξεταστές, πολλούς και σπουδαιότητας παράγοντας, προσοχή απονεύμουν ένα πτυχίο ή ένα δίπλωμα. Τους αποφοίτους του, όσοι φυσικά θέλουν ή έχουν ανάγκη, το 'Ωδεΐον προσπαθεί να τους εξασφαλίση μ' ένα υποδότητο τρόπο, ιδίως δε με την υποστήτησή τους, κατόπιν διαγωνισμού, σε δημόσιες θέσεις. Αξίζει να σημειωθή, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχε την καλωσύνη να ουδ' όση ή καλλιτεχνικός διευθυντής του 'Ωδεΐου, κ. Σφακιανάκης, ότι στις εξετάσεις του υπουργείου Παιδείας, για την κατάληψη έδρας καθηγητού σε κρατικά ιδρύματα, οι εΐη πρώτοι είναι, σχεδόν πάντοτε, μαθηταί του 'Ελληνικού 'Ωδεΐου.

Πολλούς αποφοίτους αποφορουν επίσης και τα πολυάριθμα παραστήματα που υπάρχουν στις μεγαλύτερες ελληνικές πόλεις. Παραστήματα υπάρχουν ακόμη και στην Κύπρο, όπου συναγωνίζονται μ' εξαιρετική επιτυχία τα αγγλικά μουσικά ιδρύματα.

Το 'Ελληνικό 'Ωδεΐο καταβάλλει εξαιρετική προσπάθεια για την εξεύρεση μιας θέσεως στους διπλωματούχους που έχουν ανάγκη να εργασθούν, ιδιαιτέρως δε μοιμνά, με αληθινή στοργή, για το ζωτικώτατο αυτό ζήτημα, ο οικονομικός διευθυντής κ. Κοσσιόδης. Μεταξύ των μαθητών που έδιδαν κατά την περασμένη σχολική περίοδο περιλαμβάνονται και οι εξής:

Στο πιάνο, ή δις Φ. Βιδάλη, μια πρώτης τάξεως μουσικός και δεξιοτέχνης.

Η δις Β. Γεωργιάδου, ή οποία έχει πολλά χαρίσματα και ιδιαίτερος διακρίνεται για την

Αυτές τις μέρες το 'Ελληνικό 'Ωδεΐο έγινε ο τόπος εκδηλώσεως των πιο ζωηρών και αντιθέτων συναισθημάτων. 'Απ' τή μια γωνιά του διαδρόμου σου έρχόταν το διαπεραστικό σφύριγμα ενός δυνατού ξεφυσήματος ανακουφίσεως, ενώ απ' την άλλη άκρη άκουες ένα βαρύ στεναγμό απελπίσεως. 'Επειτα, μια πόρτα άνοιγε διάπλατα κι' έκανε την εμφάνισή του ένα γελαστό και χερρούμενο γυναικείο πρόσωπο. Την ίδια στιγμή, μια άλλη πόρτα έτρεξε δειλά-δειλά κι' εμφανιζόταν στο πλαίσιο της ένα σκυρτό και μελαγχολικό κεφάλι. Πότε άκουες τή γρήγορα και πεταχτά βήματα μιας παρέας μαθητριών σαν αληθινό καλπασμό θριάμβου και πότε τον σιγανό βηματισμό, δίγως ρυθμό και κέφι μιας Ολιβερώς και πένθιμης πορείας.

Αυτά βλέπετε έχουν οι εξετάσεις. Προτού αρχίσουν, όλες και όλοι, βρίσκονται σχεδόν στην ίδια κατάσταση. Και οι μελετημένοι, με λίγη άτυχία, υπάρχει πιθανότης ν' αποτύχουν όπως και οι τεμπέληδες, με λίγη τύχη, να πάρουν τή βάση και να περάσουν. Καρδιοχτυπι και ελπίδες είναι τά δυο συναισθήματα που κυριαρχούν μέσ' στις καρδιές των μαθητών. Γίνονται, λοιπόν, οι εξετάσεις και εξακαθρίζεται κατά τρόπο αναμφισβήτητο ή αγωνιώδης αυτή κατάσταση. 'Εκείνη που είναι αξιοθαύμαστη σ' αυτή την περίπτωση είναι, ασφαλώς, ή εξεταστική επιτροπή.

Ένας από τους έκλεκτους καθηγητάς του 'Ελληνικού 'Ωδεΐου, που είχα ρωτήσει σχετικά μ' αυτό το ζήτημα, μου ανέπτυξε την ψυχολογία των κοριτσιών και τά βήσανα των κριτών, όταν πλησιάζει ή περίοδος των εξετάσεων.

—Δεν υπάρχει αμφιβολία, μου είπε, ότι ένας εξεταστής, αν θέλη να εκτελέση το έργο του ευσυνείδητα, πρέπει να ξεχάση προς στιγμήν πως είναι άνθρωπος με πάθη και αδυναμίες. 'Η όρθη κρίση και οι μεγάλες γνώσεις είναι, φυσικά, εσώδια δυσαναπλήρωτα, αλλά χρειάζονται και άσταλμένα νεύρα για να κατορθώση να φέρη με δικαιοσύνη εις πέρας τή δύσκολη αποστολή του.

Σχεφθήκατε ποτέ, τί θα πη να εξετάζης κορίτσια; 'Εστω και τελείως άκατάρτιστα και άμελέτητα; 'Η μάλλον... ιδίω, άκατάρτιστα και άμελέτητα;

Το μελετημένο κορίτσι λησμονεί, κατά γενικό κανόνα, πως είναι γυναίκα. Κυριαρχείται τόσο απ' το πνεύμα, ώστε ξεχνά σε ποιά φύλο ανήκει, ενώ το μεγάλο δράμα —



'Η καθηγήτρια της Ρομικής, δις Μ. Ζορντάν.

μάς δεν ήταν πάντοτε δμοια... 'Η δηλητηρίασις εξεδηλώνετο άλλοτε μ' έμετους... άλλοτε με πονοκεφάλους... και άλλοτε τέλος με το χαρακτηριστικό έκείνο κλονιζόμενο βή; τ που έκανε τούς άνιθους χωρικούς να την παίρνουν γιά μεθυσμένη... 'Δεν νομίζεις, πατέρα, ότι δλ' αυτά τά συμπεράσματά μου είναι όρθύ;

—Πιθανόν. Τά συμπτώματα όμως που αναφέρεις μπορεί θαιμιάς να όφείλονται και στον άλκοολισμό.

—'Εν τούτοις όμως περιτιώθει-έάν, πρό δώδεκα νρόνων, είχες προβή σε μιά λεπτομερή έρευνα μέσα στο σπίτι έκείνο... έάν είχες προβή σε μιά στοιχειώδη άνάλυση του αίματος του μικρού θύματος...

—'Αποτελείωσε, παιδί μου, τή σκέψη σου.

—...θά είχες αποφύγει, πατέρα, να περιτέσης σ' ένα φοβερό λάθος...

—Δεν περιτέπασα σε κανένα λάθος, Γκωτιέ, είπεν ό Μαρινιάν προσπαθώντας να φανή ψύχραιμος. 'Η έκθεσις μου αναφέρει την λέξη «δηλητηρίαση» χωρίς να καθορίζη περι ποίας δηλητηρίασεως έπρόκειτο... 'Εάν οι δικασταί, βασιζόμενοι σ' αυτήν την άόριστη έκφραση εξέδωσαν μιά καταδικαστική άπόφαση έναντιον της Σαρλόττας Λαμάρ, αυτός είναι δικός τους λογαριασμός!

—'Η έκθεσις σου άφηνε να υπονοηθή ότι έλαβε χώραν έγκλημα. Και οι δικασταί έψαξαν να βρούν τον δράστη του έγκλήματος. 'Εγκλημα όμως δεν έγινε κανένα, άφοδ βοισκόμαστε πρό ενός τυχαίου δυστυχήματος.

—'Ετσι αποδεικνύω, πατέρα! 'Η στοιχειώδης άνάλυσις του αίματος του δηλητηριασθέντος παιδιού, ουδ' επαναλαμβάνω, θά σου άπεκαλύπτε την άλήθεια. Και μου φαίνεται άκόμη παράξενο πως δεν σου έκίνησαν την περιέργεια τά συμπτώματα που παρουσίαζεν ή Σαρλόττα... οι στομαχικές διαταραχές... οι άνεξήγητες λιποθυμίες της...

—Δεν εγνώριζα την ύπαρξη του άσβεστάδικου.

—'Ο Λανζερνω είχεν αναφέρει την ύπαρξη αυτή, εν τούτοις. Και συ ό ίδιος είχες έπισκεφθή όλη την περιοχή τήν έποχην της δολοφονίας του Ιατρού Ρενεβίλ. 'Επανερχομαι όμως στο πρώτο μου έρώτημα: Γιατί δεν προέβης στην άνάλυση του αίματος;

Γιατί από τά φαινόμενα που παρετήρησα είχα ήδη σχηματίσει την πεποίθηση ότι δεν έπρόκειτο περι δηλητηρίασεως διά του διοξειδίου του άνθρακος, άπλούστατα! Και την πεποίθηση αυτή την έχω άκόμη...

—'Εν τούτοις...

—Είμαι περιττόν να επιμείνης. 'Η πεποίθησις μου είναι άκλόνητη! Τ' άκούς; 'Ακλόνητη!...

—Τ' άκούω, δυστυχώς. Δεν έννοείς να παραδεγθής την πραγματικότητα. Θά έκανες εν τούτοις καλλίτερα ν' άπολογισθής!

—'Ν' άπολογισθής;

—Ναί... γιατί αυτή ή γυναίκα είναι άθώα... και ό έννοος...

—'Ο έννοος;... Τί θέλεις να πής;

—'Ο έννοος είσαι σύ, πατέρα! είπεν έντονα ό Γκωτιέ, χωρίς να χαμηλώση το κεφάλι.

—Είσαι γιός μου... Δεν μπορώ... όποτε θέλω να θυμώσω μαζί σου... Θά είγαν εν τούτοις το δικαίωμα να σου ζητήσω ν' ανακαλέσης αυτά που

είπες. 'Αλλά όχι... Προτιμώ να σου υποβάλω δυό ερωτήσεις...

—Θά σου άπαντήσω χωρίς κανένα δισταγμό.

—'Ιδού ποία είναι ή πρώτη μου ερώτηση: 'Η Σαρλόττα Λαμάρ δεν κατοικούσε μόνη στο σπίτι της. Είχε μαζί της τρία παιδιά και την ύπη-ρέτριά της. Πώς εξηγείς ότι από τά τέσσερα αυτά άτομα μόνον τό ένα, το μικρό παιδί, έδηλητηριάσθηκε και πέθανε, ενώ τά άλλα τρία δεν έννοιωσαν ποτέ την παραμικρή ενόχληση;

—'Η ύπηρέτρια έμενε στο σπίτι έλάγιστες ώρες την ήμέρα. 'Επήγαινε για τίς γοντρές δουλειές μονάχα, και δεν έμειναν ποτέ στο δωμάτιο της κυρίας της. Το δωμάτιό της το σιγύριζε μόνη της ή Σαρλόττα.

—Και ή Κλαίρη; 'Η Λουίζα;

—Τό δωμάτιό τους δεν εδίζετο τίς αναθυμιάσεις του δηλητηρίου. Ούτε τζάκι έχει, ούτε καμινά ρωγμή προς το μέρος του άσβεστάδικου. Σπανίως κατέβαιναν κι' αυτές στο δωμάτιο τής υπηρέτας τους.

—'Ο 'Ερρίκος, τότε; Πώς εξηγείς τον θάνατο του μικρού 'Ερρίκου, ενώ ή Μπεκρού εξακολουθεί να είναι ζωντανή; 'Η κούνια του μικρού βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι της μητέρας του.

—Ναί, αλλά το κρεβάτι της Σαρλόττας βρισκόταν κοντά στο παράθυρο. Το δηλητήριο, έτσι, προς το μέρος αυτό ήταν άραιότερο!...

'Ο Μαρινιάν δεν άπάντησε τίποτα. Με σιγανή φωνή, ό Γκωτιέ του είπτε:

—Σε έπεισα, πατέρα;

—'Οχι...

'Εσήκωσε το κεφάλι και έκτύταξε κατάματα τον γιού του. —'Οχι, επανέλαβε, και εύρίσκω ότι είναι πολύ τολμηρό έκ μέρους σου να θέλεις να προβής σε μιά τόσο σοβαρή έπιστημονική έρευνα δώδεκα χρόνια μετά την έκτέλεση του έγκλήματος... από το όποιον δεν άπομείνει τίποτα παρά μόνον ή άνάμνησις...

—Και οι τύψεις, πατέρα...

'Ο γιατρός Μαρινιάν άνατρίγισσε. Μιά άνάσιμη άχρότης άπλώθηκε στο πρόσωπό του.

—Τί θέλεις να πής;

—Θέλω να πώ ότι τά συμπτώματα που παρουσίαζεν ή Σαρλόττα και ένεκα των όποιων την άποκαλοῦσαν

«Μπεκρού» όφείλοντο άπλως στην δηλητηρίαση από το διοξειδίο του άνθρακος, πράγμα που δεν άγνοούσε...

—Γκωτιέ! φώναξε ό Μαρινιάν.

—Θέλω να πώ επίσης ότι ό μικρός 'Ερρίκος πέθανε δηλητηριασμένος από τίς αναθυμιάσεις του άσβεστάδικου και δεν το άγνοούσε κι' αυτό!

—'Εμπρός! 'Αποτελείωσε τή σκέψη σου! Κατηγόρησε με έλεύθερα! 'Ομολόγησε ότι με θεωρείς ως τον πραγματικό δολοφόνο!

—Ναί, πατέρα, είπεν έντονα ό Γκωτιέ. 'Ο πραγματικός δολοφόνος είσαι εσύ!

'Ο Μαρινιάν σωριάσθηκε στην πολυθρόνα του συντριμμένος. 'Εσκούπισε το μέτωπό του με το μοντήλι του.

Νά, λοιπόν, που ή τρομερή στιγμή τήν όποιαν τόσο πολύ φοβόταν είχε φθάσει.

—Πώς είναι δυνατόν να πιστεύης ένα τέτοιο πράγμα για τον πατέρα σου;... έπιθύρισε.

—Δεν άμφισβητώ την καλή σου πίστη όταν εξετάσες το πτώμα του μικρού 'Ερρίκου και συνέταξες την πρώτη σου έκθεση...

—Βλέπεις, λοιπόν;... Βλέπεις;... Κι' έρχεσαι ύστερ' από δώδεκα χρόνια...

—'Α, πατέρα μου... Μεταξύ τής στιγμής που κατέθεσε την έκθεσή σου εις χείρας τής δικαιοσύνης και τής στιγμής όπου, εσύ, 'ονάγος σου, άνεγνωρίσες ότι είναι κανέ ένα φοβερό λάθος δεν είχαν περάσει δώδεκα χρόνια!... Μερικές μέρες μόνον είχαν περάσει... Τά ξερω όλα, πατέρα... 'Ο Γκονίς μου τά είπε όλα...

'Ο Γκονίς θυμήθηκε πότε άκριβώς ήθε σ' αυτόν τον τόπο, πότε ακριβώς σε συνήντησε... έκείνη την περίφημη νύχτα όπου τον βοήθησε...

'Ηταν λίνες μέρες μετά την κατάδική της Σαρλόττας Λαμάρ. Συνεδύσασα τίς ήμερομηνίες... Κι' όμως, ενώ είχες άντιληφθή την άλήθεια... ενώ είχες πεισθή ότι οι αναθυμιάσεις του δηλητηριώδους άερίου που έβγαιναν από το άσβεστάδικο είναι προκαλέσει τον θάνατο του παιδιού τής Σαρλόττας, δεν έκανες τίποτα... 'Η έπιστυλισμένη είνε καταδικασθή εις θάνατον... Και εάν δεν τής έδίδετο νόσος, ή Σαρλόττα αυτή τή στιγμή θά είνεν έκτελεσθή ως μια κοινή δολοφόνος...

—Δεν υποοήσα να επέμβω, είπτε με άσθενική φωνή ή γιατρός, άφοδ ή πεποίθησις μου δεν είνε άλλάξει...

—Αυτό είναι αδύνατον!

—Κι' άφοδ είχα κάνει το καθήκον μου...

—'Α, πατέρα! εφώναξε ζωηρά ό Γκωτιέ, μην προέρης αυτή τή λέξη... γιατί 'ύστερ' απ' όσα σου είπα... ή λέξη αυτή, στά γελιά σου, λποτελεί βλασφημία!

'Ο Μαρινιάν δεν τολμούσε να κυττάζη τον γιού του.

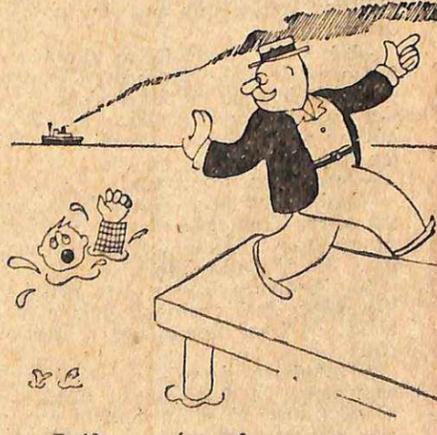
—Πατέρα... ύστερ' από τίς άποκαλύψεις που σου έκανε ό Γκονίς... κι' άφοδ τό δωμάτιο τής Σαρλόττας έκτροβε τό μουσικό της, θά έτόλμησες ίσως...

'Ο Μαρινιάν έσήκωσε το κεφάλι.

—Πατέρα... ύστερ' από τίς άποκαλύψεις που σου έκανε ό Γκονίς... κι' άφοδ τό δωμάτιο τής Σαρλόττας έκτροβε τό μουσικό της, θά έτόλμησες ίσως...

'Ο Μαρινιάν έσήκωσε το κεφάλι.

ΕΝΑΣ ΤΥΠΙΚΟΣ



— Βοήθεια, πνίγομαι!
— Βάστα λίγο! Νά φρεσώ το μαγιώ κι' έφτασα!

(Συνέχεια στο προσεχές)

Εξαιρετική της φινέτσα.

Η δίσ Α. Ζεμπίλα, προικισμένη με θαυμαστή ευαισθησία και αντίληψη.

Η δίσ Κύρου, που έχει ένα λεπτότατο παίξιμο και δυνατό ταμποραμέντο.

Η δίσ Μ. Λαγουδάκου, μία πραγματική καλλιτέγνης με πολύ μέλλον.

Η δίσ Μαρογιαννάκη, κάτοχος ενός διαλεχτού γούστου και με άριστα τεχνικά προσόντα.

Η δίσ Ε. Μπαϊρακτάρη, μία ξεχωριστή μουσική φύσις.

Η δίσ Ε. Μπασιέα, ένα καλό ταλέντο που άσφαλως θα εξελιχθῆ.

Η δίσ Φ. Όρλώφ, η οποία είναι εξαιρετικά φαρμαρισμένη κι' έχει μεγάλη ε-

λάση, η οποία έδωσε επανειλημμένες συναυλίες με μεγάλη επιτυχία, καθώς και την κ. Α. Κουντούρωφ και τον κ. Γ. Παπακονόμου, διαλεχτά ταλέντα που δίδαξαν κατά το σχολικό έτος 1935-1936.

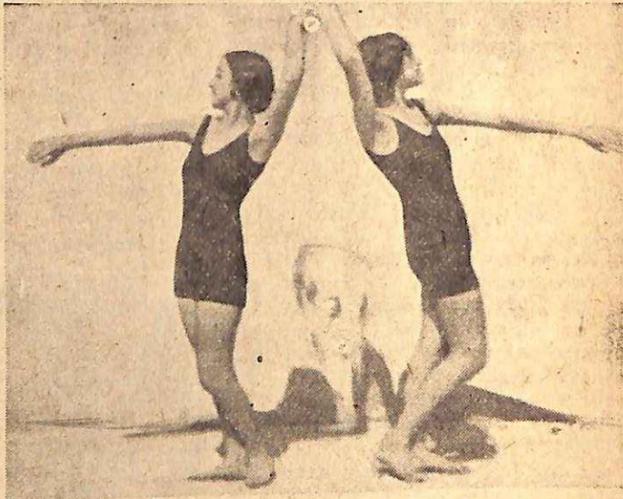
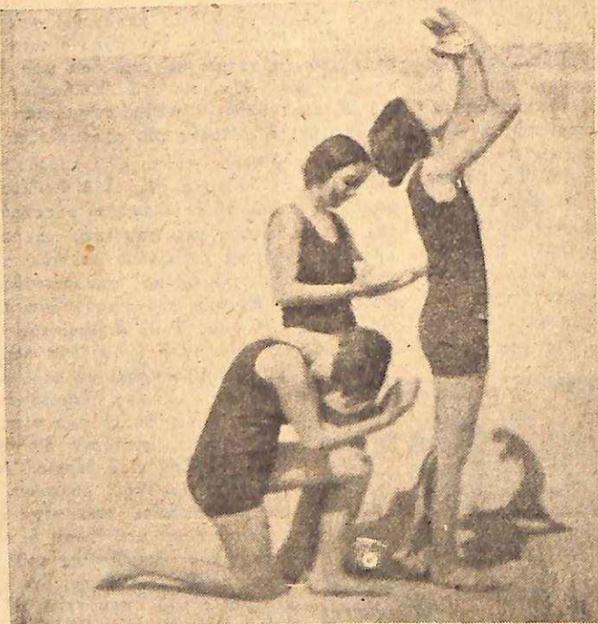
Τώρα, ως πάμε προς συνάντηση της εκλεκτής καθηγήτριας της Ρυθμικής διδασκ. Μαργαρίτας Ζορντάν.

Είναι γνωστό ότι το Έλληνικό Όδειο μεταξύ των σπουδαιότερων έργων του συγκαταλέγει και την εισαγωγή του μαθήματος της ρυθμικής άγωγής, μετακάλυψε δε έκ Γενεύης προς τον σκοπό αυτό, το 1926, τη διπλωματούχο του Ίνστιτούτου Νταλιέρζ διδά Ζορντάν, η ό-

ματος, που αναπτύσσουν την ικανότητα της ταχείας ενεργείας και προσαρμογής προς τις εξωτερικές συνθήκες. Μελέτη του μουσικού ρυθμού και τέλος μελέτη του σωματικού ρυθμού.

Στάς 30 Μαΐου η δίσ Ζορντάν έκαμει την έτησία επίδειξη της τάξεώς της. Η επιτυχία της υπήρξε εξαιρετική, όπως άλλωστε συμβαίνει κάθε χρόνο. Δικαιωμένος ξένος παρακολούθησε την επίδειξη, έγραψε ολόκληρο άρθρο στο όποιο τονίζει: "Τι από σύνολο των μαθητριών της διδασκ. Ζορντάν δημιουργεί μία άτυπαστρα άπλήρητος, φυσικότατος, αναπτύσσει το πνεύμα της αλληλεγγύης και καλής συ-

Άριστερά: Οι δεσ Ρενέ και Ναντίν Μαυρομιχάλη και Ζανίν Ζωχιού σε μία πλαστική εικόνα. Κάτω: Οι δεσ Ναντίν Μαυρομιχάλη και Ζανίν Ζωχιού σε μία ρυθμική άσκηση.



πίδοση στο πιάνο.

Η δίσ Πανῶ, η οποία διακρίνεται για τη χαρακτηριστική τεχνική ευχέρειά της.

Και η δίσ Πασχάλη, προικισμένη με πολύ μουσικότητα κι' ευαισθησία.

Εργάσατε τώρα στο βιολί.

Σύμφωνα με το δελτίο πεπραγμένων του Έλληνικού Όδειου έδίδαξαν:

Η δίσ Ε. Κοκκίνη, μία πολύ καλή μουσικός.

Η δίσ Μ. Παπαδογιάννη, η οποία έχει πολλά χαρίσματα και μεγάλη ευκινησία.

Η δίσ Ι. Πατίτη, ένα πραγματικό και καλό ταλέντο.

Και η δίσ Θ. Σοργάνη, που έχει όλα τα προσόντα για να γίνη μία εξαιρετική καλλιτέγνης.

Στο τραγούδι τέλος θ' αναφέρουμε την εξαιρετική καλλιτέγνίδα διδά Ιρινα Κο-

ποία μου αναπτύσσει με λίγα λόγια τις κυριότερες άρχες του μαθήματός της:

—Κάθε άνθρωπος γεννιέται λίγο-πολύ καλλιτέγνης. Ως προχειρότερο τρόπο εκδηλώσεως της καλλιτέρας του ίδιου συγγρασίας έχει στη διάθεσή του την κίνηση. Με την κίνηση το σώμα δείχνει σε τί βαθμό αισθάνεται το ρυθμό. Η ρυθμική γυμναστική έχει σκοπό να εξουδετερώνει κάθε αντιαισθητική αντίδραση, που πιθανόν ο έγκερσος να προκαλούσε επάνω στο σώμα, η αντίστροφως, και να δώσει στο άτομο την ολοκληρωτική κυριαρχία στη χρησιμοποίηση των ικανότητων του. Με μία λέξη, η ρυθμική άγωγή επιδιώκει την τελεία ισορροπία πνεύματος και ύλης.

»Τα μέσα που χρησιμοποιώ είναι άσκήσεις φυσικής αναμορφώσεως που δίνουν στο σώμα σφύριος και ελαστικότητα. Άσκήσεις για την άγωγή του πνεύ-

μεννοήσεως και προκαλεί ένθουσιασμό για την εργασία, πράγματα που συγκινούν όλα βαθύτατα.

Με την τελευταία μου αυτή συνομιλία τελειώνει ο κύκλος των συνεντεύξεών μου στο Έλληνικό Όδειο.

Προτού κλείσω το άρθρο μου, θά ήθελα να ευχαριστήσω για αιά άλομή φορά τις εκλεκτές καθηγήτριες και τους καθηγητές που είχαν την καλωσύνη και την ύπομονή ν' άπαντούν τόσο καιρό, στις άτέλειωτες ερωτήσεις μου.

Μία ιδέα όμως: Τι θά λέγατε αν έκανα άλλο ένα γύρο — όπωςσδήποτε τον τελευταίο, αυτή τη φορά — απ' την όδο Φειδίου για να μάθω και να γράψω τα όνόματα των μαθητριών που πήραν σέτος πτυχίο ή δίπλωμα; Θά ήταν άδικο αν είχατε χαμμία αντίρρηση...

Φ. Σ. ΠΑΛΤΑΣ

Διαβεβαίωσις

Ο πολυκατοικιοῦχος στον επίδοξο φαίθρο:

— Θαυμάζω, κύριε, το θράσος σας να κάνετε κόρη της κόρης μου! Οι σκοποί σας είναι τουλάχιστον σοβαροί;

— Σοβαροί αυτοί κύριε! Φαντάζεσθε ότι παντρεύομαι από ευχαρίστηση;

Εξοικονόμησις

Στην άκρογιαλιά, λέει η κομψή κυρία σ' έναν ψαρά:

— Και πώς τα καταφέρνεις και πιά τόσο ωραίους άστακούς;

— Τόν χειμώνα τους ξεγελώ με λίγο κρέας, το κλοκαίρι όμως, με βοηθούν πολύ τα πόδια αυτών που κολυμπούν!

Πρακτικότητα

Η δίσ Λουλού στον μνηστήρα της:

— Σου δίνω πίσω το δαχτυλίδι σου, άρρεβονιάζομαι με άλλον!

— Μου δίνεις το όνομά του;

— Τί το θέλεις; Για να τον σκοτώσῃς;

— Όχι, να του πουλήσω το δαχτυλίδι.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Του Μιχρέ Μοσέμ

Άριστοτεχνική μετάφρασις του Έμ. Ροΐδη

200Ν

Και έπειτα δέν τό κάμνομεν έξηκολούθησεν ο Μαρκέλος. Τούτο προέρχεται, διότι αντί να έπιωδύωμεν ειλικρινώς την λήθη, άρεσκόμεθα εις όσα δύνανται να δικαιωνίσωσι τας άναμνήσεις μας, έξακολουθούντες την αυτήν άτακτον και άκατάστατον ζωήν. Κύπτομεν υπό τον ζυγόν της έξεως πολύ μάλλον παρά του πάθους. Τόν ζυγόν τούτον πρέπει να άποτινάξωμεν, αν δέν θέλωμεν να καταστραφώμεν και να έντροπισασθώμεν. Τό παρελθόν πρέπει να θεωρήσωμεν ως άπελθόν άνεπιστρεπτι και να διακόψωμεν πάσαν προς αυτό σχέσηιν. Ήλιθην ή ώρα να προχωρήωμεν χωρίς να στρέφομεν την κεφαλήν προς τά όπίσω. Άρκετάς εκάμαμεν νεανικός τρέλλας και άπηγγείλαμεν παραδοξολογίας.

»Όλα αυτά ήσαν πολύ διασκεδαστικά και θα ήδύναντο να χρησιμοποιηθώσι προς συγγραφήν τερπινότητος μυθιστορημάτων. Άλλ' αυτό τό αιώνιον πανηγύρι και αυτά τά καθημερινά έρωτικά επεισόδια πρέπει τέλος πάντων να τελειώσουν. Έσπαταλήσαμεν τόν καιρόν μας ως να είχαμεν την αιωνιότητα εις την διάθεσίν μας. Άδύνατον, όμως, είναι να έξακολουθήσωμεν να ζώμεν βίον άντικοινωνικόν χωρίς να δικαιολογήσωμεν την περιφρόνησιν της κοινωνίας και να περιφρονήσωμεν επί τέλους και οι ίδιοι τόν εαυτόν μας. Η άπόλυτος άνεξάρτησις και η έλευθεριότης ήθών δια την όποιαν καυχώμεθα είναι μετριώτατα πλεονεκτήματα. Άληθώς άνεξάρτητος είναι μόνος ο δυνάμενος να έπαρκεσῃ εις τας ανάγκας του και μη εχωμεν χρεία κανενός. Τοιούτοι όμως δέν είμεθα ήμείς, άφοῦ ο πρώτος τυχών βλάξ εκδικείται τά σκώμματά μας και γίνεται αυθέντης μας την ήμέραν όπου του ζητήσωμεν πέντε φράγκα, τά όποια μας δανείζει, άφοῦ μᾶς κἀν να έξοδεύσωμεν έκάτον τουλάχιστον ταλλήρων ταπεινώσιν και πονηρίαν. Την ζωήν αυτήν την άηθίσια. Η ποιήσις δέν περιορίζεται εις τόν άτακτον βίον, τας άπροσοδοκίτους περιπετείας, τούς έφημέρους έρωτας και τας άστείας έπαναστάσεις κατά των κοινωνικόν προλήψεων, των όποιών τό κράτος είναι άσεπτον και αλώνιον. Εύκολώτερον είναι ν' ανατρέψῃ τις βασιλικήν δυναστείαν παρά κοινωνικήν πρόληψιν, όσον και αν είναι γελοία.

»Δέν άρκει να φορή τις καλοκαιρινόν φόρμα τον Δεκέμβριον και να προγευματίσῃ τό έσπέρας δια να είναι τεχνίτης, αλλά δύναται κάλλιστα να συνδυάσῃ την τέχνην με

δύο καθημέραν τακτικά γεύματα και θερμά ένδύματα τόν χειμώνα. Όσον και αν παραδοξολογώμεν, αδύνατον είναι να αλλάξωμεν τόν κόσμον ή να φθάσωμεν εις τόν σκοπόν μας δι' άλλου δρόμου πλην της κοινής λεωφόρου. Οι λόγοι μου αυτοί ένδέχεται να σ' έκπλήξουν και να σε κάμουν να άνακράξῃς ότι συν τρίβω τά είδωλά μου, ότι διεφθάρην, ότι έγινα κοινοτυπιστής ή ότι άλλο θέλεις. Η αλήθεια είναι ότι χωρίς να τό θέλω, χωρίς κἀν να τό έννοήσω, ήλλαξα πολύ.

»Ο κοινός νοῦς δέν μου φαίνεται πλέον άσυμβίβαστος προς την εμπνευσιν, άλλ' απ' εναντίας εύρίσκω την περιφρόνησιν αυτού επικίνδυνον και γελοίαν. Τι τῶ όντι θα συμβῆ αν έξακολουθήσωμεν τας έκτός της ευθείας όδοσ περιπλανήσεις μας; Θά φθάσωμεν εις τό τριακοντόν μας έτος άγνωστοι εις τό κοινόν, άπομονωμένοι, αηδιόσαντες τά πάντα και ήμᾶς αυτούς, φθονούντες πάντας τούς κατορθώσαντας να διαπρέψωμεν εις οίονδήποτε στάδιον και πολλάκις άναγκαζόμενοι να ζώμεν ως παράσιτοι. Και μη νομίσης ότι προφητεύω άπαισία δια να σε τρομάξω. Δέν βλέπω τά πράγματα μαῦρα ως έκ συστήματος, άλλ' ούτε πάλιν ρόδινα. Πιστεύω ότι τά βλέπω όπως είναι. Η άτακτος ζωή του παρελθόντος ήδύνατο να έχῃ ως δικαιολογίαν την ανάγκην, διότι τότε δέν θα ήμεθα μόνον, αν όμως έπιμένομεν εις αυτήν άφοῦ έλειψαν τά προσκόμματα, τά όποια μᾶς έφρασσον την ευθείαν όδόν θα ήμεθα άσυγχώρητοι.

—Όλα σωστά, ειπεν ο Ροδόλφος, αλλά δέν έννοῶ τόν λόγον αυτής της διδαχής.

—Μ' έννοεις πολύ καλά, απήντησεν ο Μαρκέλος μετά της αυτής σοβαρότητος. Πρό όλίγου σε έθασάνικαν αι άναμνήσεις του παρελθόντος. Έσυλλογίσασθον την Μιμήν, ως και εγώ την Φλογέραν επεθύμεις να έχῃς την πρώην έρωμένην σου εις τό πλευρόν σου, ως και εγώ την ιδικήν μου. Έχω λοιπόν δικαίον, όταν λέγω ότι πρέπει να τας λησμονήσωμεν, ότι κρίμα είναι να θυσιάζωμεν τό παρόν και τό μέλλον μας εις τοιαῦτα πλάσματα. Τούτο ήδύνατο να μᾶς συγχωρηθῆ, όταν ήμεθα είκοσαέτις, όχι όμως και επ' άπειρον. Έπειτα είμεθα πολύ γεροντότεροι της ηλικίας μας. Έδιασκεδάζωμεν πάρα πολύ. Τά τρία έτη τά όποια συνεζήσωμεν με την κυρίαν Φλογέραν και την κυρίαν Μιμήν πρέπει να τά λογαριάσωμεν τουλάχιστον διπλά. Τό κατ' έμέ άπεφάσισα να διαζευχθῶ την ανά-

μνησιν της πρώην έρωμένης μου και δια να κατορθώσω τούτο άσφαλότερα θα ρίψω άμέσως εις την φωτιάν μερικά τινα ένθυμήματα, τά όποια μου άφησε κατά τούς διαφόρους αυτής σταθμούς εις τό δωμάτιόν μου.

Ταῦτα είπων, έπήγε να λάβῃ έκ του συρταρίου της τραπέζης του την χαρτίαν θήκην, όπου εύρίσκοντο τά ένθυμήματα της Φλογέρας, μία ξηρά άνθοδέσμη, μία ζώνη, μία ταινία της κεφαλής και τινες επιστολαί.

—Μιμήσου με, φίλε Ροδόλφε, ειπεν εις τόν ποιητήν.

—Έχεις δικαίον, απήντησεν οὔτος μετά τινα δισταγμόν, πρέπει και εγώ να λησμονήσω αυτήν την γυναίκα και τας χείρας της τας λευκοτέρας κρίνου, και έγερθεις άποτόμως έπήγε να ζητήσῃ άλλη θήκην, περιέχουσαν ομοίας φύσεως ένθυμήματα της Μιμῆς.

—Ταῦτα θ' αναζωογονήσουν την φωτιάν μας, η όποια έπλησίαζε να σβύσῃ, ειπε ο ζωνγράφος.

—Η αλήθεια είναι ότι η δροσερότης του δωματίου μας θα ήτο πολύ ευχάριστος εις λευκάς άρτους.

—Προσοχή, ειπεν ο Μαρκέλος, ως προβώμεν εις την πυρπόλησιν εν τάχει. Η πέζογραφία της Φλογέρας φλογοβολεί ως άναμένον πόντζι.

Οι δύο φίλοι έξηκολούθησαν επί τινα λεπτά να ρίπτωσι διαδοχικώς εις την σπινθηρίζουσαν έστίαν τά μνημεία του παρελθόντος.

—Η καυμένη ή Φλογέρα! έσκέπτετο ο Μαρκέλος, όταν ήλθεν η σειρά του να καῖ τό τελευταίον της ένθυμημα.

Τούτο ήτο δεσμίς άγροτικῶν άνθῶν.

—Η καυμένη ή Φλογέρα, έξηκολούθει να ψιθυρίζῃ ο ζωγράφος, ήτο πολύ ευμορφή και με ήγάπα πολύ, πρό πάντων την ήμέραν όπου έφερον εις την ζώνην της αυτήν την μικράν άνθοδέσμη. Την λυποῦμαι να την καύσω. Θά την φυλώξω, αλλά θά την κρύψω καλά, δια να μη μου ένθυμίσῃ εκείνην, όπου μου την έδωκε.

Ταῦτα δε λέγων έχωσε την άνθοδέσμη εις τόν κόλπον του, παρατηρών λαθραίως τόν Ροδόλφον, όστις υπεξήρει κι' εκείνος και έκρυπτεν εις την τσέπην του, άφοῦ τό έπίλησε, ναυτικόν σκουφάκι της Μιμῆς.

—Δέν είναι άνδρειότερός μου, φημίθυρις μετά μελαγχολικῶν μειδίαματος ο Μαρκέλος.

Κατ' εκείνην την στιγμήν, ένθ' ητοιμάτετο ο Ροδόλφος να άποσυρθῆ εις τό δωμάτιόν του, ήκούσθη

σαν δύο ελαφρά κτυπήματα επί της θύρας.

—Ποιος γὰ εἶναι τόσο ἀργά; εἶπεν ὁ ζωγράφος, πηγαίνων νὰ ἀνοίξῃ. Ἄλλ' ἄμα ἤνοιξε ἐξέφυγεν, ἐκ τῶν χειλέων του κραυγὴ ἐκπλήξεως.

Ἡ κρούουσα ἦτο ἡ Μιμή. Τὸ σκότος τοῦ δωματίου, φωτισμένου ὑπὸ ἐνὸς μόνου κηρίου, ἠμπόδιζε τὸν Ροδόλφον νὰ ἀναγνωρίσῃ ἀμέσως τὴν ἐρωμένην του. Πιστεύσας, ὅτι ἡ εἰσελθούσα ἦτο νέα τις κατὰκτησις τοῦ φίλου του, ἠτοιμάζετο νὰ ἀποχωρήσῃ διὰ νὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους.

—Φοβοῦμαι ὅτι σὰς ἐνοχλῶ, εἶπεν ἡ Μιμή, ἡ ὁποία εἶχε μείνει πλησίον τῆς θύρας.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς ἐκείνης ἔπεσον ὁ Ροδόλφος ἐπὶ τῆς ἑδρας του ὡς κεραυνόπληκτος.

—Καλησπέρα, εἶπεν εἰς αὐτὸν ἡ Μιμή, πλησιάζουσα καὶ σφίγγουσα τὴν χεῖρα του, τὴν ὁποίαν τὴν ἀφήκε νὰ λάθῃ χωρὶς νὰ κινηθῇ.

—Πῶς ἔτυχε νὰ μᾶς θυμηθῆς τόσο ἀργά; ἠρώτησεν ὁ Μαρκέλος.

—Ἐκρύωνα, ἀπήντησε τρέμουσα ἡ Μιμή. Εἶδα φῶς εἰς τὸ παράθυρόν σου καὶ ἀνέβηκα χωρὶς νὰ συλλογισθῶ τὴν ὥραν.

Ταῦτα λέγουσα ἐξηκολούθει νὰ τρέμῃ καὶ ἡ φωνὴ τῆς εἶχεν ἀντήχῃσιν τινὰ κρυσταλλίνην, ἣτις ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν τοῦ Ροδόλφου, θομβοῦσα εἰς τὰ ὦτα του ὡς κρούσμα κώδωνος ἐπιθανατίου. Οὐδ' ἦτο μικροτέρα ἢ ἀλλοίωσις τοῦ προσώπου τῆς. Δὲν ἦτο πλέον ἡ Μιμή, ἀλλὰ τὸ φάντασμα αὐτῆς.

Ὁ Μαρκέλος ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὴν κάθισμα πλησίον τῆς ἐστίας.

—Ἡ φωτιὰ μοῦ κάμει καλόν, εἶπε τείνουσα εἰς τὰς φλόγας τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας, τὰς κυανάς ἐκ τοῦ ψύχους. Ἄλλ' ἔχω κάτι νὰ σὰς ζητήσω, κύριε Μαρκέλε. Στοιχηματίζω ὅτι δὲν τὸ μαντεύετε.

—Πῶς ἠμπορῶ νὰ τὸ μαντεύω;

—Ἡρχόμην λοιπὸν νὰ σὰς ζητήσω ἂν εἶναι δυνατόν νὰ μοῦ εὑρετέ κανὲν δωμάτιον εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι. Μ' ἔδωξαν ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, διότι ἐχρεωτοῦσα δύο μηνῶν ἐνοίκιον, καὶ δὲν ἠξέυρω πού νὰ ὑπάγω.

—Τὸ κακὸν εἶναι, ἀπήντησεν ὁ Μαρκέλος, ὅτι ἡ σύστασις μας δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολὺ. Ὁ ξενοδόχος μας δὲν μᾶς ἔχει εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

—Τί νὰ κάμω τότε; Δὲν ἠξέυρω πού νὰ ὑπάγω.

—Δὲν εἶσαι πλέον ὑποκόμησσα;

—Ὅχι.

—Καὶ ἀπὸ πότε;

—Εἶναι τώρα δύο μῆνες.

—Ἐκαμες λοιπὸν ἀπιστίας εἰς τὸν μικρὸν ὑποκόμητα;

—Ὅχι, ἀπήντησε ῥίπτουσα λαθραῖον βλέμμα εἰς τὸν Ροδόλφον, ὁστις ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν γωνίαν του, ἀλλ' ὁ ὑποκόμητης ἐθύμωσε διὰ μερικὸς στίχους πού μού ἔκαμαν. Μοῦ ἐπαρσπενέθη, ἐμαλώσαμεν καὶ τὸν ἔστειλα νὰ κουρευθῇ. Εἶχε καταστήσει ἀνυπόφορος.

—Σὲ εἶχε ὅμως καλοστολίσει. Ἦσαν ἐνδεδυμένη ὡς βασίλισσα τὴν ἡμέραν ὅπου σὲ ἀπήντησα εἰς τὸν δρόμον.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ἐνα νέον ἔργον πολιτισμοῦ

Τὸ μέγα οἰκοτροφεῖον τοῦ Πειραιῶς

Ακούραστος, ὁ συμπαθὴς εἰσαγγελεὺς τῆς γείτονος κ. Σπηλιώτης, ἐκτελῶν τὰ πρὸς τὴν Θέμιδα βαρῆ καὶ πολυμερῆ καθήκοντά του συνέλαβεν ἐκ παραλλήλου καὶ πραγματοποιεῖ ἤδη ἐθνοσωτήριον κοινωνικὸν ἔργον, ὑψίστης σημασίας, ὡς μέγας καὶ ἀγαθοεργὸς πατέρας, διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἀποδιοπομπαίους ἀλητόπαιδας Πειραιῶς.

Μέχρι τοῦδε, δυστυχῶς, ἡ ἀπόκληρος νεολαία τοῦ Πειραιῶς ὄχι μόνον δὲν ἐπροστατεύθη, ἀλλὰ καὶ παρημελήθη κατὰ τρόπον ἀπάνθρωπον καὶ ἀνθεθνικόν, διότι ὡς πλείστα παραδείγματα μᾶς διδάσκουν, τὸ πλεῖστον τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς ἀπόρου λαϊκῆς μάξης, ἡ ὁποία εὐτυχῶς διὰ τὰ ἔθνη διατρεῖ ἀμείων τὴν ζωικότητά τῆς καὶ δίδει γόνους ἱκανοὺς με μικρὰν μόνον ὑποστήριξιν νὰ μεγαλουρῆσουν.

Λοιπὸν τὸ ἀνθρώπινον αὐτὸ νεανικὸν ὕλικόν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται ἐγκαταλειμμένον ἀπὸ τὴν κοινωνίαν εἰς τὴν τύχην του καὶ τὸ ὁποῖον διατάσσεται δίκην κυνῶν πρὸς μεγίστην ζημίαν τοῦ ἔθνους ἀπὸ τοὺς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξελλισσομένους ἐγκληματίας καὶ φορβεῖς παντὸς σοβροῦ κοινωνικοῦ νοσήματος θὰ περισυλλέξῃ ὁ κ. Σπηλιώτης.

Ὁ κ. εἰσαγγελεὺς Πειραιῶς, ὁ ὁποῖος πράγματι εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν του δὲν στερεῖται προοδευτικοῦ πνεύματος ἐσκέφθη νὰ περισυλλέξῃ τὸ

πολύτιμον, ἀλλὰ χλευαζόμενον ὑπὸ τῆς κοινωνίας, ζωντανὸ ἐγκαταλειμμένον φυτώριον καὶ νὰ τὸ διαπλάσῃ ἀρτίως μὲ ὅλα τὰ μέσα πού διαθέτεται ὁ σημερινὸς καλῶς ἐννοούμενος πολιτισμὸς.

Ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐγκαινιάζεται τὸ παμμέγεθες ἐκπαιδευτικὸν φιλανθρωπικὸν οἰκοτροφεῖον εἰς τὴν Ν. Κοκκινιᾶν τοῦ Πειραιῶς, τὸ ὁποῖον θ' ἀποτελήται ἀπὸ πέντε πελώρια τετραώροφα περίπτερα περιλαμβάνοντα κοίτωνας διὰ 1.000 οἰκοτρόφους.

Ὁ κολοσσὸς αὐτὸς κτίζεται σύμφωνα μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ὑγεινῆς. Εἰς τοὺς κάτω ὀρόφους εὐρίσκονται τὰ μαγειρεία, τὰ ἀπολυμαντήρια, τὰ πλυντήρια, τὰ λουτρά, τὰ διαμερίσματα ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ κ.τ.λ.

Θεμελιόυται ἐπίσης καὶ τὸ περίπτερον τῶν ἐφοπιστῶν ἀντάξιον εἰς μεγαλοπρέπειαν τοῦ οἰκοτροφείου. Θὰ ἔχει πελώριαν αἴθουσαν συνεδριάσεων μὲ χίλια καθίσματα καὶ εἰς τὸ προαυλίον του μεγαλοπρεπῆ νᾶδον διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν τῶν ἀλητοπαίδων.

Τὸ φιλανθρωπικὸν αὐτὸ ἴδιωμα θὰ στοιχίσῃ περὶ τὰ 25 ἑκατομμύρια διὰ τὴν περάτωσίν του.

Ὁ σκοπὸς τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἱδρύματος, εἶναι ἡ κατὰ τὰς φυσικὰς κλίσεις τῶν οἰκοτρόφων μόρφωσις τῶν. Ὁ ἐκπαιδευτικὸς του κανονισμὸς δὲν ἐπαγίωθῃ ἀκόμη διὰ νὰ διαμορφωθῇ σύμφωνα μὲ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς τάσεις τῶν μελλόντων σπουδαστῶν. Πάντως, ὅμως, προορίζεται κυρίως διὰ τὴν κατάρτισιν μηχανοτεχνιτῶν, ἠλεκτροτεχνιτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν μέσσην ἐκπαίδευσιν, μὲ τὴν προϋπόθεσιν παροχῆς ἀνωτέρων σπουδῶν διὰ τοὺς ἐξαιρετικῆς εὐφυΐας οἰκοτρόφους.

Εἶναι εὐχῆς ἔργον ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα μας, ἐποχὴ ἠθικοῦ μαρasmus, δὲν παύουν νὰ ἐμφανίζονται ἔθνηκοι εὐεργέται, ὅπως ἡ ἀθόρυβος προσωπικότης τοῦ εἰσαγγελέως κ. Σπηλιώτη, ἠθικοῦ δημιουργοῦ τοῦ ἐν λόγῳ ἱδρύματος, ὁ ὁποῖος κατόπιν δεινῶν ἀγώνων, κατόρθωσε μὲ τεραστίαν θέλησιν καὶ ὑπομονῆν, νὰ συγκεντρώσῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν δι' ἐράνων ἀπὸ ἐπιλεκτὰ μέλη τῆς Πειραικῆς κοινωνίας διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

Τονίζομεν ὅμως ἰδιαίτερως τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν συμβολὴν τῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ μέλους τ. κ. Κορυζῆ, ὑπουργοῦ Ὑγεινῆς καὶ Προνοίας, ὁ ὁποῖος υἱοθέτησε ὀλοψύχως τὸ ἀξιώματι αὐτὸ ἔργον τῆς ἱδιωτικῆς πρωτοβουλίας καὶ τὸ ἐνίσχυσε διὰ σημαντικοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ.

—Πές μου, μπαμπά, ἡ μαγειρίσα μας εἶναι πὺθ βαρειά ἢ ἐνός;

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Διήγημα τοῦ κ.

Δώρη Παπαχρηστόπουλου



Μεσάνυχτα. Μέσ' στὴ σιγὴ ἀκούγονται μονάχα οἱ πηγῆς πού ἀναβλύζουν καὶ τὸ ψιθύρισμα, πού λέει τ' ἀγέρι περνώντας ἀπ' τὰ πεῦκα τοῦ δάσους.

Στὴ ρίζα ἐνὸς γέρικου πλάτανου ἀφοῦ κουράστηκε ὁ νεὸς παίζοντας μὲ πάθος φλάουτο ἀποκοιμήθηκε.

—

Ὁνειρεύτηκε κι' εἶδε:

Μιά Νεράϊδα λευκόφωρη φάνηκε μπρὸς του καὶ τοῦ γλυκομίλησε.

— Εἶμ' ἀπὸ σένα ἐνθουσιασμένη. Ὅταν εἶδ' τραγουδοῦσες ἐγὼ πάνω στὰ κύματα τῆς Μουαϊκῆς σου γόρρευα ἠδονικὰ κι' ἦταν ὁ χορὸς μου αὐτὸς ὁ πιὸ καλὸς ἀπ' ὅσους ἔχω κάνει στὴ μεγάλη μου ζωὴ. Τί καλὸ, λοιπὸν, θέλεις νὰ σοῦ δώσω;

Κι' ἐκεῖνος μὲ τρεμάμενη φωνὴ τῆς ἐξήτησε:

— Δόξα.

Κι' ἐδοξάστηκε. Ὅλοι τὸν θαυμάζανε. Στ' ἀκουσμα τοῦ τραγουδιοῦ του ἔσκυβαν τὸ κεφάλι ὅλα τὰ μεγάλα ὄνοματα τοῦ κόσμου κι' ὅλοι οἱ βασιληάδες τῆς γῆς. Κι' ἀκόμα οἱ στίχοι του γίνηκαν εἰδῶλα ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

Πολεμοῦσε τὴ ζωὴ. Ἐκεῖνα ποῦ γραφὲ δάκρυα ἔχουν καὶ πικρόσταζαν φαρμάκι. Ἄπειροι ἀγνωστοί, ἀμετρὲς ἀγνωστες τοῦγραψαν μ' ἐνθουσιασμὸ λόγια λατρείας.

Μὰ ἐκεῖνος ἔλεγε:

— Τί ἀνόητοι! Μήπως ἐγὼ παίζω γι' αὐτοὺς; Μήπως γράφω γι' αὐτούς; Ἡ ἀγάπη ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου εἶναι δυσκολώτερη μὰ κι' ἀνώτερη ἀπ' τὴν ἀγάπην ὄλων μαζί τῶν ἀνθρώπων...

Εἶχε πάντως γίνῃ ἐκεῖνο πού ζήτησε. Ἦταν δοξασμένος. Κι' ὅμως δὲν ἦταν εὐτυχισμένος. Ἡ Δόξα δὲν τοῖ ἔφερε κείνο πού ἐπόθησε. Ἐταξίδευε, μὰ τὸν ἀρνήθηκε ὁ ἀγέρας κι' εἶδε τὸ πανί του ζαρωμένο.

—

Τότε ξανθρε ἡ ὀνειρόμορφη Νεράϊδα.

— Δὲν εἶσ' εὐτυχισμένος, τοῦ εἶπε. Τὸ βλέπω. Πές μου τί θέλεις; Τί σοῦ λείπει;

— Ἀγάπην ἐψιθύρισε σταθερά.

Ἡ Νεράϊδα ἔφυγε καὶ τοῦδωσε ἀγάπην.

Ἦ! Ναι. Ἡ ἀγαπημένη του τὸν ἀγαποῦσε ὅσο δὲν ἀγάπησε ποτὲ καμμιά γυναίκα. Τώρα περνοῦσεν εὐτυχισμένα.

Καὶ μιά μέρα παντρεύτηκε μὲ τὴν ἐρωμένην του.

Τότε, ὅμως, ἀλλάξανε τὰ πράγματα. Ἦσαν κι' οἱ δύο τους φτωχοί. Καὶ κουραζόντουσαν πολὺ γιὰ νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τίς νέες τους υποχρεώσεις. Μοχθοῦσαν πολὺ γιὰ νὰ ἠμποροῦν νὰ βγαίνουν ἀπροσρόσωποι στὴ κοινωνικῆς τους ὑποχρεώσεις.

Ἡ ἀγάπη, βέβαια, δὲν τοὺς ἔλειψε. Ἡ ἀγάπη μιά καὶ τοὺς ἐδόθηκε ἀπ' τὴ Νεράϊδα — καὶ μόνο γι' αὐτὸ —

δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ φτωχικὸ τους τὸ σπιτάκι. Ἐμενε ἀκόμα ἐκεῖ σάν αἰχμαλωτισμένη μέσα σὲ μιά γυάλινη μαγικὴ ντουλάπα.

Ὅμως γιὰ τὸ κρύσταλλο δὲν ἐθάμπωνε στὸ μέρος πού σχεδὸν ἀγγίξε τὸ πρόσωπό τῆς; Καὶ γιὰ τὴ μοσφὴ τῆς ἀρχισε νὰ γίνεται σάν ἀπὸ νεκροκέρι; Μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ παντρευθῆ; Μήπως δὲν πρέπει νὰ παντρεύωνται οἱ φτωχοί;

ΝΑΙ, ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΝΑΙ. Μὰ τῶμαθε αὐτὸ πολὺ ἀργά. Ἀλλοίμονο τῶμαθε ὅταν εἶδε πόσο δυστυχισμένα ἔξοδσε. Ἐταξίδευε, μὰ τὸν ἀρνήθηκε ὁ ἀγέρας κι' εἶδε τὸ πανί του ζαρωμένο....

—

Σὲ μιά τέτοια στιγμή ξανθρε ἡ Νεράϊδα.

Ζήτησε ὁ νεὸς «Πλοῦτο» αὐτὴ τὴ φορά καὶ τὰ μάτια του καὶ τὸ πρόσωπό του ἔλαμψαν ἔτσι ποῦδειξαν ὅλη του τὴν πεποιθήσιν πὺς θὰ γινόταν ἐπὶ τέλους εὐτυχισμένος.

Κι' εἶπε πλοῦσιος. Ὡ! Τώρα ἦταν στ' ἀληθινὰ εὐχарιστημένος. Τώρα μάλιστα. Τέτοια ζωὴ θὰ τὴν ἦθελε νὰ κρατοῦσε αἰώνια..

Πλενοῦσε πάντα, δὲν τὸν ἐνοιόριζε γιὰ τὸ αὔριο. Ἐτρεχε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ μὲ τ' ἀνοκίνητό του καὶ δὲν ἐλογόριζαε κανένα, τίποτα.

Ὅλοι τοῦκαναν τόπο νὰ περάσῃ. Κανεὶς δὲν ἔλεγε ὄχι, σ' ἐκεῖνο πού ἐπρότεινε αὐτός. Ὅλοι τοῦ ἦσαν φί-



Λύπη — Χαρά

Ἦταν δροσιὰ τὸ δάκρυ σου πού κέ...

Ἦταν τοῦ πόνου ἀγιασμα πού ἀγγέ...

Καὶ κύλησε διαμάντινο γιὰ νὰ δρο...

Καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο σάν ὄνειρ...

λοι κι' ὅλες ἔτρεχαν πίσω του αἰχμαλωτισμένοι ἀπ' τὸ γρῆμα του.

Μὰ μιά μέρα — ἔτσι ἀπότομα, ἐνσκήπει ἡ δυστυχία, σάν φθινοπωριάτικη μπόρα; Μιά μέρα μέσα στὴς γυναικὲς αὐτῆς, τίς θαμπωμένες ἀπ' τὸ γρῆμα του, ἦρθε κι' ἐκεῖνη, πού ἀγάπησε ἀγνὰ τὸν καιρὸ πού δὲν ἦταν πλοῦσιος. Κεῖνη πού τότε εἰρωνεύτηκε τὴν ἀδολὴν σγάτην του.

Ἀμέσως ἓνα σύγνεφο μαῦρο σκέπασε τὴ μορφήν τοῦ νεοῦ, ἀστραπὲς αὐλάκωσαν τὰ δύο του μάτια κι' ἀπ' τὰ χεῖλια του κεραυνοὶ ξεκίνησαν.

— Φύγε. Φύγε, τῆς ἐφώνασε. Δὲν σὲ συγχωρῶ. Φύγε, γιὰ τὴ δίνεις τώρα γιὰ τὸ γρῆμα τὴν τιμὴ σου. Φύγε, γιὰ τὴ τώρα μοῦ πουλάς γι' αὐτὸ τὴ ψυχὴ σου καὶ τὸ κορμί σου. Δὲν θέλω ν' ἀγοράσω κάτι π' ἀγάπησα τόσο πολὺ.

Ἦ φύγε, δὲ θέλω ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ κατεβάσω τόσο χαμηλά κείνο πού εἶχα μιά φορά τόσο ψηλά. Φύγε!

Μὰ ἀπὸ τότε μιά μελαγχολία τὸν πνίγει σ' ὅλες του τίς πράξεις, σ' ὅλες τίς ἐκδηλώσεις, σὲ ὅλες τίς διασκεδάσεις του. Ἀπὸ τότε τίποτα δὲν ἦταν φυσικόν.

Δὲν εὑρίσκε τίποτε αὐθόρμητο. Ὅλα τεχνητά. Ὅλα τοῦ μεγάλωναν κάποιον κενό, ὅλα τοῦ αὐξαίνουν μέσα του κάποιαν ἀβυσσο, ὅλα τοῦ μεγάλωναν τὴ θλίψην του.

Ἐταξίδευε, μὰ τὸν ἀρνήθηκε ὁ ἀγέρας κι' εἶδε τὸ πανί του ζαρωμένο.

Κι' ἡ ἀεροπλάσμη Νεράϊδα ξαναφάνηκε. Στ' ἀντίκρουμα τῆς ἐκεῖνος ἔσκυψε τὸ κεφάλι στοχαστικὰ. Τὰ χεῖλια του πέτρωσαν. Δὲν εἶχε πιά θάρρος νὰ ἰδῇ στὸ πρόσωπο τὴν πενταμορφὴ Νεράϊδα. Μὰ κι' ἡ καρδιά του, καὶ τὸ μυαλό του κι' ἡ ψυχὴ του δὲν εἶχαν πιά κανένα πόθο...

Ἦ φόβος του, λές, κι' ἡ ντροπὴ τὸν ἐξύπνησαν. Ἀκόμα νύχτα. Ἦσυχία. Ὅλα τὰ βλέπει γύρω του τόσο ξένα! Σάν νὰ ἔπεσαν, νὰ μόλις τώρα, ἀπὸ κάποιον ἄλλον πλανήτη.

Μηχανικὰ χουφτώνει τὸ φλάουτο καὶ τὸ πετάει μακριὰ. Στὸν κρότο ποῦκανε σπάζοντας ἀποκρίθηκαν τὰ στριγγλοπούλια. Πάλι σιγὴ.

Σηκώνεται κι' ἀρχίζει νὰ περπατᾷ στὸς ἴσκιους τῶν πεύκων, ἀποφεύγοντας τ' ἀχρωμάτιστο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ἀηδισμένος, ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ ξαναπλάθει ὅσα ὀνειρεύτηκε.

Σὲ λίγο στὰ χεῖλη ἐνὸς ἀπότομου γκρεμοῦ στάθηκε. Κάτω βαθεῖα, θολωμένα νερά κυλᾶνε μὲ βόγγο....

Τὴν ἄλλη μέρα κάποιος βοσκὸς βρῆκαν τὸ πτώμα του δίπλα στ' ἀφροσμένα νερά τῆς ρεματίας.

Απάντησις

Σ' έναν «δυστυχισμένο νέο»

Μέσα στον όγκο της αλληλογραφίας μου ξεχώρισα την γράφα αυτή το γράμμα ενός άναγνώστου μου που βρίσκεται πραγματικά σε δύσκολη θέση και ζητά την συμβουλή μου. Νά με δυο λόγια περί τίνος προκειται.

Ο άναγνώστης μου αγαπά έδω και δέκα χρόνια με τον ίδιο παράφορο και δυνατό έρωτα ένα κορίτσι που ανταποκρίνεται με το ίδιο φλογερό πάθος στο αίσημά του. Αλλά — υπάρχει, δυστυχώς, πάντα ένα «άλλα» μικρό ή μεγάλο για να καταστοέφη τη χαρά των ανθρώπων — το κορίτσι που αγαπά είνε πρώτη εξαδέλφη του! Προσπάθησαν και οι δύο να κατανηκίσουν την ένοχη αγάπη τους, προσπάθησαν να επιβληθούν στον έαυτό τους, χωρίσθηκαν για να ξεχάσουν... Αλλά όταν έκεινος γύρισε από το ταξίδι του, διεπίστωσαν ότι η αγάπη τους έμεινε πάντα ή ίδια, τυραννική και αναλλοίωτη. Μου λέγει ο άναγνώστης μας ότι κανείς δεν έχει αντίληψη το αίσημά τους — που άλλωστε έμεινε άγνο — αλλά έφόσον οι γονείς τους οι όποιοι είναι αυστηροτάτων άρχων, δεν θα δεχθούν ποτέ μια τέτοια ένωση, ή μόνη λύσις που τους μένει είνε ή αυτοκτονία.

Λυπούμαι που βρίσκομαι και σήμερα στη θλιβερή θέση να δώσω μια συμβουλή που θα λυπήσει και τους δύο ενδιαφερομένους. Αλλά δεν μπορώ, δεν μου επιτρέπεται ούτε να σκεφθώ καν την λύση που θα τους ίκανοποιήσει. Κι' αυτό για πολλούς λόγους.

Πρέπει να φανήτε δυνατός, φτωχέ μου φίλε και να πνίξετε τη φωνή της καρδιάς σας την στιγμή που την καταδικάζουν και οι Θεοί και οι άνθρωποι νόμοι. Δεν απόκειται σε μένα ούτε να σας κατηγορήσω ούτε να κάνω ήθικολογία από της στήλης αυτής. Το μόνο που νοιώθω την στιγμή αυτή απέναντί σας είνε μια μεγάλη λύπη γιατί ή Μοίρα σας θέλησε ν' αγαπήσετε άκριβώς έκεινη που δεν έπρεπε, που δεν είχατε το δικαίωμα ν' αγαπήσετε.

Μη νομίσετε όμως ότι θα βρρίκατε την εύτυχια αν καταλήγατε στην ένωση αυτή. Ποτέ κανείς δεν μπορεί να είνε εύτυχής όταν τον τρώει σαν σαράκι ή σκέψη ότι έκανε κάτι που δεν έπρεπε να το κάνει, κάτι που οι άλλοι άνθρωποι το άντικρύζουν με άποτροπισμό, με αγανάκτηση...

Πρέπει να φανήτε σείς δυνατός για να δώσετε και στην κοπέλλα το απαιτούμενο θάρρος ν' αντιμετώπιση την δυστυχία της. Όταν ξεκινήσετε από την άποψη ότι αυτό που ποθείτε είνε άνέφικτο, θα βρήτε τη θέληση και το θάρρος να συνεχίσετε τη ζωή με νέες έλπίδες. Γιατί δεν είνε λύσις ή αυτοκτονία που σκέπτεσθε. Είνε μια πράξις δειλή και άνάξια ενός ανθρώπου.

Ηρωϊσμός δεν είνε να τελειώνησ την άγγαραία της ζωής με μια σφαίρα στο κεφάλι. Ηρωϊσμός είνε να προτάσση το στήθος άφοβα για να συνεχίσησ τον άνωνα της ζωής και όχι να δραπετεύησ άπ' αυτήν σαν λιποτάκτης...

ΛΟΡΑ

Το ΚΑΡΝΕ

Η ΜΟΔΑ

Καλοκαιρινά φορεματάκια

Δέν υπάρχει τίποτα πιο δροσερό, πιο χαριτωμένο, πιο νεανικό, από τα άνοιχτόχρωμα καλοκαιρινά φορεματάκια που μας παρουσιάζουν τα τελευταία παριζιάνικα φιγουρίνια: Όλα αυτά τα μοντελάκια, έλαφρά και γοητευτικά δίνουν στην γυναικεία γραμμή μιας μαθητιούλας. Τα φορέματα αυτά, πολύ έφαρμοστά στο σώμα, έχουν συνήθως μια ζώνη στη μέση και δυο-τρεις πιέτες στη φούστα για να εύκολύνεται το βάδισμα.

Μανικιάκια κοντά, μικρά γιακαδάκια, ντεκολτέ έλάχιστο, μερικές τσέπες, είνε οι κυριώτερες γαρνιτούρες των οι όποιες πολύ συχνά γίνονται και σε διαφορετικό χρώμα.

Παράλληλα προς τα σεμιζιέ αυτά φορεματάκια, βλέπομε και φορέματα από κρέμ έμπριμέ, επίσης ίσια κι' έφαρμοστά αλλά χωρίς ζώνη. Κλείνουν από πάνω έξω κάτω με μια «φερμετέρ-έξπρές» ή όποια σταματά μια πιθαμή επάνω από τον ποδόγυρο για ν' αφήνη να μισανόνηται το φόρεμα. Τα μοντέλα αυτά είνε πολύ τελευταίας μόδας.

Πολύ ένδεδειγμένα και για την πλάξ, τα φορέματα αυτά φοριούνται και επάνω από ένα κοστούμι του μπάνιου από το ίδιο ύφασμα που είνε συγχρόνως «σούτ» και κοστούμι ή λιοθεραπείας. Γίνονται από ύφασμα μονόχρωμο ή με μεγάλα σχέδια λουλουδιών γιατί τα ύφάσιμα έμποιμέ εξακολουθούν να εύνοούνται πολύ από τις κομπές κυρίες.

Για το άπόγευμα βλέπομε σχέδια μικρότερων λουλουδιών σε διακριτικούς χρωματισμούς, οι όποιοι όμως γίνονται πολύ έντονώτεροι και με μεγαλύτερα μοτίφ όταν πρόκειται για βραδυνή τουαλέτα.

Τα λουλούδια έχουν τόση «πέραση» έφέτος που και όταν πρόκειται για μονόχρωμα ύφάσιμα τα γαρνίρομε μ' ένα γαλόκι αποτελούμενο από λουλούδια τοποθετημένα το ένα πλάι στο άλλο. Έτσι βλέπομε ένα «ντέ-πιές» από τισσόρ θαλασσί να γαννίρεται στον λαιμό, στις τσέπες και στα μανίκια με γιρλάντες λουλουδιών από όργαντίνα με καρδιά κίτρινη. Και μια άπογευματινή τουαλέττα από τοδλι μαύρο με άμπρισιάν από ζωζέττα ρόζ, γαννίρεται στο κάτω μέρος του άμπρισιάν, έμπρός στην φούστα και επάνω από τον ποδόγυρο με μια νιρλάντα λουλουδιών από όργαντίνα ρόζ.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Για όσες είνε κοντές

Όσες είνε κοντές δεν ρέπει ν' άπελπιζώνται. Είνε πολύ καλύτερη μια γυναικεία κοντή με κανονικές αναλογίες σώματος από μια γυναικεία ψηλή και άναρμητη με δυσανάλογο σώμα.

Αλλάστε δέν είνε της μόδας ή «μεγαλοπρεπής» όμορφιά...

Πάντως, πρέπει φυσικά ν' άκκολουθήτε άρισμένους κανόνες που θα σας βοηθήσουν να φάινεσθε ψηλότερη:

1) Να χτενίζεσθε «εις ύψος». Το σύγχρονο χτένισμα εύνοεί τις κοντές γιατί συγκεντρώνει τις μπούκλες στην κορυφή του κεφαλιού και αφήνει έλεύθερο το μέτωπο και τ' αυτιά.

2) Να μακιγιάρεσθε έλαφρά. Ένα πολύ ζωηρό μακιγιάζ και ματόκλαδα πασσελιωμένα με ρίμμελ κάνουν μια μικροκαμωμένη γυναικεία να φαίνεται πιο κοντή ακόμα και της δίνουν ένα ψεύτικο ύψος κούκλας.

3) Να κρατάτε το κεφάλι σας ψηλά, όχι ύψώνοντας το πηγούνι σας προς τον ουρανό, αλλά κρατώντας τον λαιμό σας όσο το δυνατόν ψηλότερα.

4) Να φροντίζετε να μη παγαίνετε στους γοφούς. Σ' αυτό θα σας βοηθήση και το έξις γύμνασμα:

Ξαπλώθητε ανάσκελα με τα χέρια άνοιχτά σε σταυρό. Φέρετε τις νάυπες προς το στήθος και διαδογικά θ' άγγίζετε με τα γόνατα το δεξι χέρι, ύστερα το άριστερό.

—33—

Τώρα θα σας δώσωμε μερικές συμβουλές σχετικά με το ντύσιμό σας:

1) Φορέιτε μαντώ κουμπωμένα έμπρός στη μέση.

2) Προτιμάτε μαντώ και κοστούμια με μικρά χαμηλά γιακαδάκια.

3) Προτιμάτε όσο το δυνατόν περισσότερο μυτερά ντεκολτέ.

4) Οι φούστες σας να μην έχουν πολύ σάκος, ίδιως οι βραδυνές.

5) Τέλος, τα μανίκια σας να είνε στενά στο πουαγιέ.

Αποφεύγετε:

1) Παπούτσια με πολύ χαμηλά τακούνια

2) Αποφεύγετε όλα τα άμπρισιάν, όποιοιδήποτε είδους, χρωματιστά, μονόχρωμα, στους ώμους, στη μέση.

3) Αποφεύγετε βραδυνές τουαλέτες με ζώνη ντραπέ.

4) Η φούστα σας να έχη κανονικό μήκος. Οι πολύ μακρές καθώς και οι πολύ κοντές φούστες σας δείχνουν κοντότεση.

5) Μη διαλέγετε πολύ ύψηλά καπέλλα. Αυτά δίνουν βέβαια ύψος αλλά καταστρέφουν τις αναλογίες του σώματος που κάνουν πάντα μια γυναίκα να φαίνεται ή καλύτερη άπ' ότι είνε όταν διατηρούν την ίσορροπία του.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μουσακάς πατάτες

Δόσις.—Παίρνουμε 300 δράμια πατάτες, 200 δράμια κιμά, 6 κουταλιές βούτυρο, 3 μέτριζ κρεμμύδια, 1 ποτήρι άσπρο κρασί άρεσινωτο, 2 αυγά, 5 κουταλιές γαλέττα, μια χούφτα τριμμένο τυρί, 2 κουταλιές μαϊντανό, μια κουταλιά τομάτα πελέ. 200 δράμια γάλα, 3 κουταλιές άλευρι και άνάλογο άλατοπίπερο. Έκτελέσις.— Πρώτα-πρώτα καθαυρνίζουμε τον κιμά σ' ένα τηγάνι με

ΤΗΝ ΠΥΝΑΙΚΑ

το βούτυρο και τα κρεμμύδια ψιλοκομμένα. Ύστερα, όταν δηλαδή πάρη χρώμα καστανί, τον βάζουμε σε μια κασαρόλα και προσθέτουμε το κρασί, λίγο νερό, το μαϊντανό, την τομάτα και το άλατοπίπερο. Σκεπάζοντας δέ την κασαρόλα, τα αφήνουμε να σιγοβράζουν ώσπου να ψηθή καλά το κρέας.

Στο διάστημα αυτό καθαρίζουμε τις πατάτες (που πρέπει να είνε μεγάλες), τις κόβουμε φέτες και τις τηγανίζουμε με καλό λάδι ή βούτυρο. Όταν δέ έτοιμιστή ό κιμάς, τον κατεβάζουμε από τη φωτιά και ρίχνουμε μέσα 2 κουταλιές γαλέττα, το τυρί και δυο άσπράδια των αυγών και τα άνακατόνουμε καλά. Αλείφουμε ένα ταψί με λωμένο βούτυρο, το κοκκίζουμε με γαλέττα και στρώνουμε μέσα μια στρώσι πατάτες, μια στρώσι κιμά. Όταν γεμίση το ταψί κάνουμε μια σάλτσα Μπεσαμέλ, ως έξης:

Βάζουμε σε μια μικρή κασαρόλα 4 κουταλιές βούτυρο και άφου λύωση βάζουμε μέσα το άλευρι (λίγο-λίγο) και τα δουλεύουμε με το σύρμα για να μη σβολιάση. Όταν ξεσταθούν καλά, τότε ρίχνουμε μέσα το γάλα (γλυρό) και έξακολουθούμε να τα δουλεύουμε με το σύρμα ώσπου να θραήη και πήξη. Βάζουμε λίγο άλάτι και έξακολουθούμε το δούλευμα ώσπου να γίνη ή σάλτσα λεία. Τότε περιγύνομε μ' αυτή την Μπεσαμέλ την έπιφάνεια του μουσακά και κατόπιν στέλνομε το ταψί στο φούρνο. Μετά τοια τέταρτα της ώρας το φαγητό είνε έτοιμο.

—34—

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Επίκαιρες συμβουλές

2ον

Από το προηγούμενο φύλλο άρχισα να σας γράφω μερικές χρήσιμες συμβουλές για την έαρινή περιποίηση της έπιδερμίδος καθώς και για την βελτίωση διαφόρων άνταισθητικών έλαττωμάτων που γίνονται κυριπτά τώρα το καλοκαίρι με τα μαγιώ και τα κοντά μανίκια. Σας έγραφα για το άγουρόνερο και τις συνταγές δυο δροσιστικών λουσιών.

Σήμερα έξακολουθώντας θα σας γράψω για τα χονδρά μιμπικία που παρουσιάζονται πολλές φορές στα μπράτσα και στους μηρούς και που δείχνουν το δέρμα μαδημένης κόττας. Θα σας γράψω ακόμα για τις έαρινές πανάδες και λεκέδες του δέρματος καθώς και για τους άνοιχτούς πόρους. Για να έξαλειφθούν, λοιπόν, τα μιμπικία από τα μπράτσα και τους μηρούς να τα ξεπλένετε καθημερινώς με άσκετο γλυρό νερό μέσα στο όποιον θα έχετε λύσει προηγουμένως λίγη σόδα του φαρμακείου. Για να καθαρίσετε το δέρμα σας από τις έαρινές πανάδες και τις λεκέδες του καλοκαιριού ν' αλείφετε τα μέρη των με την κάτωθι άλοιφή:

Oxyde de zinc	20 gr.
Resorcine	20 >
Vaseline	20 >

Μόλις καθαρίσουν να παύσετε την χρήση της.

Αν οι πανάδες και οι λεκέδες δεν είνε πολύ έντονοι μεταχειρισθήτε μ' ένα

Eau de roses veritable	50 gr.
Eau de fleurs d' orange	50 >
Boiax	10 >

Επίσης την ίδια λουσιών μορφέιτε να την χρησιμοποιήσετε τρεις φορές την έβδομάδα και ως προληπτική.

Alun pulverisé	10 gr.
Amoniaque	1 >
Acide salicylique	0,10 cent.
Fau de roses	100 gr.
Glyccrine	50 >
Eau de laurier-cerise	10 >
Zibas [terpineol]	20 >

Και πάλιν τονίζω ότι αυτήν την λουσιών θα την χρησιμοποιήτε μόνον όσες

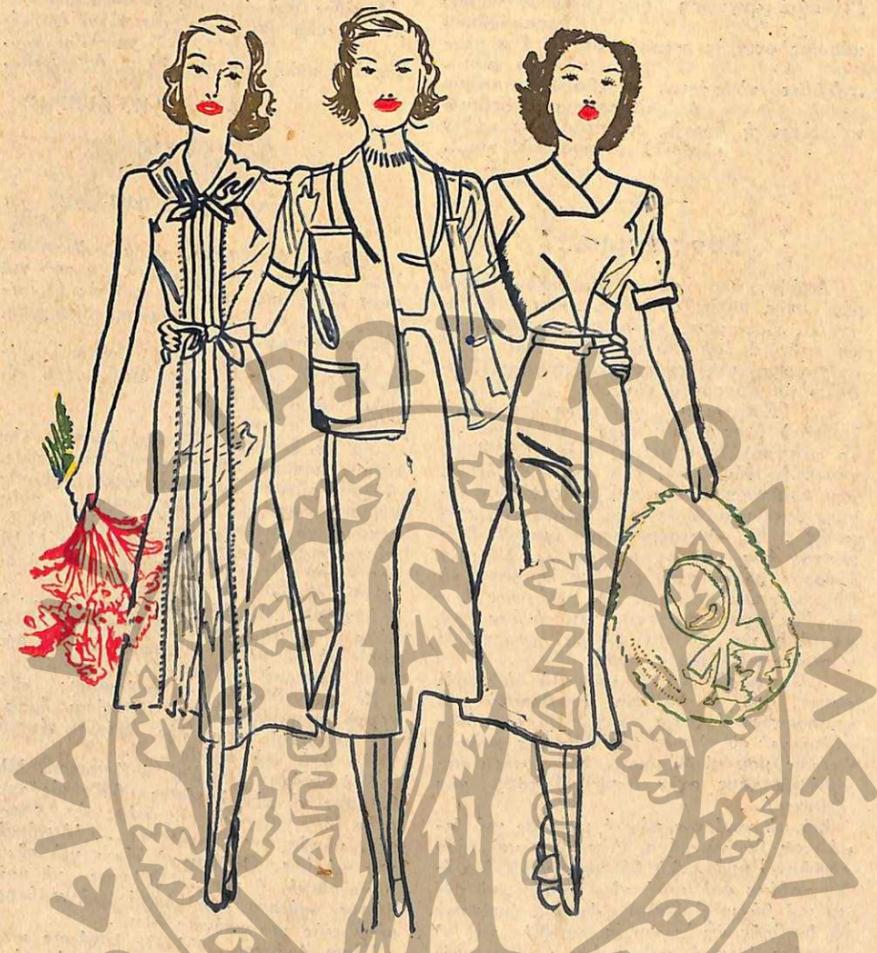
έχετε υπερβολικά άνοιχτούς πόρους και λιπαρό δέρμα. Μόλις δέ παρατηρήσετε ότι κλείνουν άμέσως να παύετε την χρήση της. Η χρήση θα γίνεται μόνον βράδυ και τους θερινούς μήνες όποτε ή επίδρασις είνε μεγάλη.

Πολύ άποτελεσματική κατά του υπερβολικού ιδρώτος των άκρων και της μάσχλης είνε ή έξις, με την όποιαν αλείφετε τα μέρη αυτά καθημερινώς, χρησιμοποιώντας ένα κομμάτι βερβέκι.

Formoline	1 gr.
Teiuture de belladone	10 >
Eau de cologne	100 >

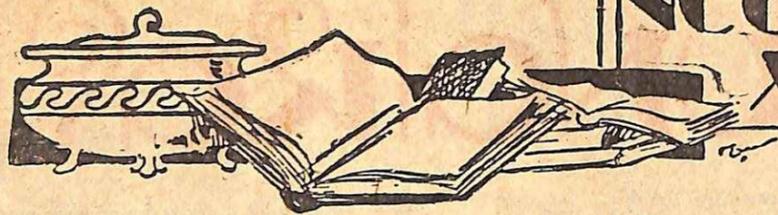
Στο έπόμενο: Μια εύκολη κι' άποτελεσματική συνταγή πομάδας για τα χέρια και τα μπράτσα για το σκίσιμο των χειλιών, για τα πρισιμένα βλέφαρα, και για τις καλοκαιρινές λειχίνες.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ



Εξ άριστερών προς τα δεξιά: Φόρεμα για πλάξ από τουάλ βαμβάκερο ή λινό.— Χαριτωμένο κοστούμι από «τουάλ έξοτικ» γαρνιρισμένο με χρωματιστά σειρήνια.— Φορεματάκι από φανέλλα ριγέ ή ζερσέ,

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ



Συγνώμη σ'ας ζητώ..

Τώρα κυτώ την πλάνη μου... Κύριε, με συγχωρείτε πού τόσο σ'ας νευρίασα γυρεύοντας να δώσω σ'α λόγια σας μια εξήγηση όπως εγώ ποθούσα... Ποιός ποτέ θα τό πίστευε ν' αδιαφορήτε τόσο!...

Γλυκελές ματιές σ'ας χάριζα, μ' άνταπο- δίδετε κι' έσεις κάτι τρελλά χαμόγελα γεμάτα ύποσχέ- σεις; λόγια μ' ύπονοούμενα... μ' άν όλ' αυτά ήταν «ένα φλέρτ» τό ξέρω με τόν Έρωτα πολλές δέν έχει σχέσεις...

Γι' αυτό συγνώμη σ'ας ζητώ άν κάποιος παραφέρθηκα κάποιες στιγμές πιστεύοντας σ' ένα γλυ- κόνειρό μου... Δώστε τό χέρι... Ώρεβουάρ... τρέμω άπ' τό κρύο σ'ας θεβσιώ κι' είναι ή βρογή π' αλύκωσε (δέν κλαίω!) τό πρόσωπό μου... Σ. Γ.

Συντρίμια...

Απόψε, όλο μου τό παρελθόν ξυπνά μέσ' σ'ής θολής ανάμνησής μου την ά- γνάδα. Καί κάνει τή λύπη πιδ όδυνηρή, τή μοναξιά μου πιδ μεγάλη. Καί μέσ' σ'ή σκέψη μου τή μαραμμένη άργά δια- βάζω με σδυσιμένο τόνο.

«... Έσβυσε πιά για μένα ένα μικρό ζωντανό όνειρο πού τόχα πλασμένο με τό πιδ πολύτιμο ύλικό. Πήρα όλόκληρο τόν πόθο τόν άγνό, τήν άδοξη χαρά και τήν άπόλυτη άγάπη και με στολίδια τέ- τοια άμύθητα τό στόλισα καθώς τού ταί- ριαζε... Κι' όνειροπόλησα ύστερα βλέ- ποντας ένα τέτοιο παλατάκι... Μά δέν έπέρασε πολλές καιρός; δέν έφτασε να δη καλά-καλά τό φώς τής ψευτικής ζω- ής, δέν πρόφτασε ούτε μία άνάσα να χορτάση και σέ συντρίμια σρημαγμένα νκρεμιστρε κάποιο πρωί.

...Παραμερίστε όλοι σ'ας για να περά- σουνε, για να διαβούν άγκαλιαστά οι χρυσοφτερωτές μου έλπίδες, οι τόσο πόθοι κι' οι γλυκές τής δυορασης παλές άγάπης μου οι θύμους. Κι' ύστερα συ- νοδέψτε τους σ'όν άλαργινό τους τόν ξηνητημό...

Μά μη νομίζετε πώς ό καθένας για δι- κά του θα τό πάση. Δέν είναι και τόσο εύκολο. Γιατί πολύ θα πρέπει να διαλέ- ξη καθένα από αυτά τήν ύπαρξη πού μέ- σα κεί θα μπή' Όέλου άντάμα εκεί πού θα διαβούν άγνές ψυχές, καρδιές πού ν' άγαπάσαι δυνατά και σκέψεις θεριεμέ- νες...

Βλέπετε; Δέν μπορεί καθένας από σ'ας να τό φιλοξενήση...

...Κι' είναι όλα αυτά συντρίμια μιάς άγάπης μου παλίας, άποδιογμένης...

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΡΡΗΣ (Σύνορα)

Δέν μ' άγαπάει!

Πυκνό σκοτάδ' ή νύχτα... Κι' άλύχτα κάποιο σκυλάκι μόνο με πόνο... Μέσ' στ' ύρανού τά θάμπη δέν λάμπει φεγγάρι τ' άστρα πού ήσαν έσβύσαν...

Λούλουδα μαραμμένα Ωίμένα!... Άνθη δέν ευοδιάζουν... Δέν κραζουν πουλάκια σ'α κλωνάρια. Άνάσσα πέφτ' ή βροχή και νουίνωσ ής λυώνω...

Άχτίδες πιά ό ήλιος δέ σκορπάει κι' είν όλα μαύρα, κι' όλα είναι θλιμμέ- να—ώίμένα!... Γιατί ή καλή μου πιά, δέ μ' άγαπάει!...

Κ. ΑΓΕΡΗΣ

Ένα γράμμα

Θάθελα, άγαπημένε, τώρα πού τό τέ- λος όρθώθηκε μεταξύ μας, τό πού για σένα δέν είμαι παρά μία από τις περιπέ- τειές σου, να μου προσφέρης μία χάση, τήν τελευταία...

Όχι μη παρήνης ύφος κουρασμένο, έ- νοηλημένο. Θάναι τόσο άπλό, τόσο εύ- κολο για σένα!

Και να τί σου ζητώ: Να με ξεγύστη όλότελα. Στάσσε τήν εικόνα μου με τήν καταγιά τής λήθης, ξεχάσε τόνομά μου, τις λέξεις πού ψι- θύρισες γυμνός σ'όν όμο μου, τούς δρκους, τό όνειρο... Κι' έτσι δέν θα ύ- πάρχω πιά να σένα, ή άνάτη μας δέ θα ά- π'ατλέση ύφος τις ποσάτας, πού άπο- τελούν οι άλλες σου άνάπες.

Δέν θέλω, όχι δέν θέλω να είμαι κι' α μέσα σ' αυτές, πού σ' άγάτησαν... Προ- τιμώ να με περύνε μακριά άπ' τή θύ- μισή σου για πάντα.

Σέ φαντάζονται να σ'έπεισαι: «Τί νοητή περησάνεια!!!». Γέλιέσαι δυος. Ή άπάντησή μου δέν δείχνει τίποτα άλλο από μια άγάπη...

Μια άγάπη μεγάλη άτέλειωτη... Μη θελήσης να τήν λερώσης βάθοντάς τήν σ'ήν ίδιη μοίη με τις άλλες τις στω- γές, νουίνες κι' έρήμορες... Άνόςσέ τήν τελείως. Θάθελα να είμαι για σένα ή μοναδική, ή μία... Θέλησε να σου δώσης νουίνεσο για να με ταξινομήσης μέσ' σ'τα νουιντήσεις σου...

Έίναι άνώτερο ή τις δυνάμεις μου να ύποστηθώ σ'ή θέλησή σου... Λοιπόν, άντίο, πιστεύω ότι θα δεινθής μεγαλό- ημνος ά-έννοη που μια τελευταία σο- ρά και θα μου προσφέρης αυτό πού ζη- τώ μια στερνή χάση.

Άντίο, Άγαπημένε.

ΡΕΑ ΚΑΤΗ

Έγια μόλα!

Βαρκάρη πιάσε τά κουτιά και δόσμου τό τιμόνι να κυβερνήσω μόνος μου και ν' άνοι- χτρούμε πέρα, βρέθηκα να καρτερώ, περάσαν τόσο, θα γίνη άπόψ' ή βάρκα σου πειρατική γαλέρα.

Έκει σ'ήν άκρη τού γυαλού τό μπλάβο αυτό σημάδι —είναι νησάκι γαληνό— τό βλέπεις κεί σ'τό βάθος; άπόψε μόλις άπλωθή τό μαγεμένο βράδυ σε μι' άνθισμένη του γωνία θα τραγουδι με πάθος.

Κάποιο παράθυρο δειλά μέσ' σ'ή νυχτιά κι' ή άγαπημένη μου θα βγή ν' άκούση τό τραγουδι κι' ως θα μεθύση άπ' τή γλυκειά φωνή μου θα πηδήξη άνάλαφρα πάνω σ'ή γή, τ' όμορφο αυτό λουλούδι σ'ήν άγκαλιά μου θα κλειστή και έγια μόλα...περσ θα γίνη άπόψ' ή βάρκα σου πειρατική γαλέρα...

ΒΑΣ. ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

Σάν - παιδιά

Είχαν χορέψει άρκετά σ'ήν παράση μου με τά ύπεροχά της λουλούδια άρω- μάτιζε τόν άέρα. Είχαν βαρεθή τά κο- πλιμένα άπ' τών καβαλλέρων τους τά στόματα. Κάποια φώναζε:

—Κορίτσι, παίξομε κυνηγητό; Μερικές κίτταζαν με άπορία, άλλες γύρισαν άλλο τό πρόσωπο, με σέ λίγα λεπτά, δέν άκουγόντουσαν παρά γέλια ξένοιαστα, γέλια παιδικά, από κορίτσια πού ήταν πιά είκοσι χρονών. Σάν πετα- λούδες έτρεχαν, κυνηγώντας ή μία τήν άλλη. Οι ζώνες και οι κορδέλλες τών πλουσιών φορειάτων άνέμειζαν, οι μπου- κλες χοροπηδούσαν τρελλά.

Μά γρήγορα κουράστηκαν. Τά ψηλά τακούνια εμπόδιζαν τό άνετο τρέξιμο, και τό στενά φουστάνια τις ελεύθερες κινήσεις. Οι κάλτσες έπεσαν, οι μπου- κλες γάλασαν... πώς να παρουσιαστούν σ'τό σάλονι έτσι; Κι' όμως ήταν όλες τό- σο γοητευτικές μ' αυτή τή χαριτωμένη άκαταστασία. Τά μάγουλα ήταν όλόδρο- σα και κόκκινα, και τά μάτια λάμπαν τόσο παρθένα. Μά τά γοβάκια πού ήταν τόσο σκοτισμένα; Τά γέλια πού ήταν κόκκινα και λερωμένα; Δέν κáναν καλά να παίξουν κυνηγητό. Ήθελαν τώρα πολλή ώρα να έλαγχανιάσουν και να ξα- νασταχτούν. Και θάταν κουρασμένες πολύ για να έναχορέψουν.

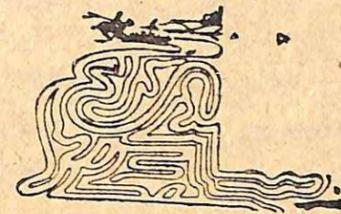
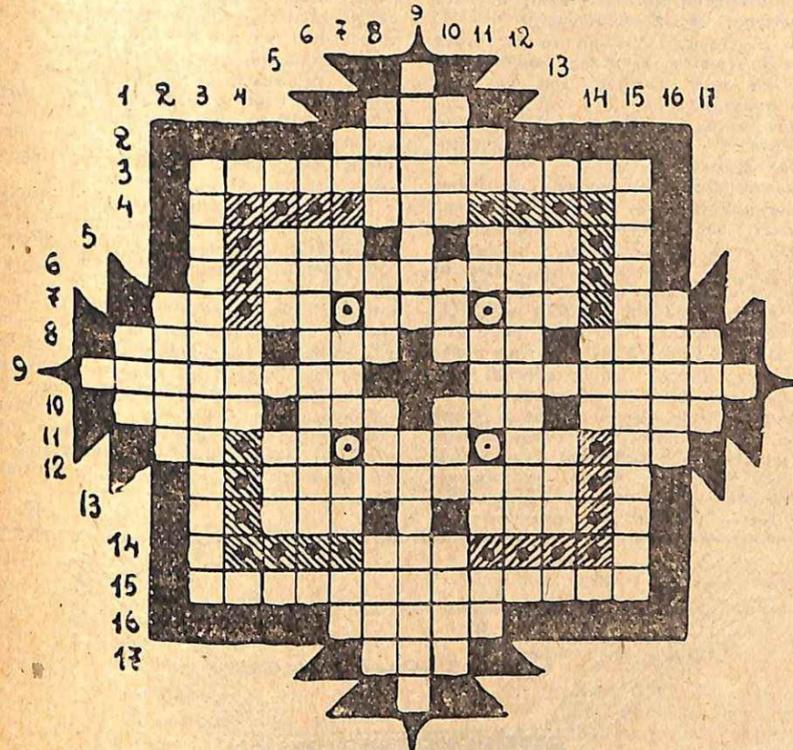
Μά κατά βάθος ήταν όλες εδγαριστη- μένες. Τό άθώο αυτό παιγνίδι πούγε γί- νει χωρίς τύπος, χωρίς επιτέδευση, με αϊθόρμητα τις είχε κάνει να γίνουν, για λίγο παιδιά, και να ξαναβούν για λίγα λεπτά τήν όμορφη ξένοιασιά τής παιδι- κής ήλικίας.

ΠΗΠΙΤΣΑ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

για να βρουν την άλεπού μέσα στο λαβύ- ρινο;

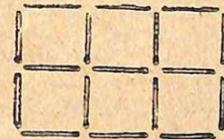


Αίνιγμα

Ποιός είναι τό φαγώσιμο εκείνο ζώο, πού άναπνέει χωρίς νάχη πλευρά, πού κοιμάται όλο τό χειμώνα και ζή τόσο έ- πάνω σ'ή γή όσο και σ'τό νερό; Άπαντ'ή- στε μας μέσα σέ 10 δευτερόλεπτα.

Άπό έξη, τρία

Τό παρακάτω σχέδιο μας είναι καμω- μένο με 17 σπέρτα και παριστάνει έξ τε- τράγωνα. Μπορείτε, αφαιρώντας πέντε σπέρ- τα να άφήσετε τρία μόνον τετράγωνα;



Όριζοντίως:

- Όμοιοματικών (δημ.).
- Χώρα τής Άσίας.
- Συμπλοκή μεταξύ γυναι- κών.
- Πόλις τών Ίνδιών σ'ήν Βιρμα- νία.
- Πόλις τής Φιλανδίας.
- Κη- ρτική άντανουμία (πληθ.).
- Άπ'αυτή- τες σ'τους ράπτες και μοδίστες.
- «Ψο- χή» γαλ.
- «Χρυσός» γαλ.
- Ποταμός τής Έλβετίας.
- Νότα.
- Ο. Ε.
- Ζεύς ή...
- Δικός σου.
- Συσσωρευ- τή.
- Χαρτί τής τράπουλας (φιτ.).
- Άρχιος νομοθέτης.
- Τό μικρόν όνομα γόητος τού κινηματογράφου, άποθανόντος πρό δωδεκαετίας.
- Υποζύγιον.
- Τό μικρόν όνομα τού... Ντάιχ.
- Όχι εγώ.
- Άπ' όλα δι' έλους.
- Αδώς τάς όποιας.
- Νότα.
- Τέταρτος Φαραώ τής Αιγύπτου τής α' θινικής δυναστεί- ας.
- Δύο όμοια σύμφωνα.
- Νότα.
- Πατρις τού πρώτου κατ' έτος έορτάζον- τος Άγίου.
- Ίδια, όμοια.
- Δηλη- τήριον.
- Ράτσα (άνορθ).
- Κόριον προσόν εκάστης γυναικός (δημ.).
- Τό πούλου σ'ήν ταβέρνα (γεν. πληθ.).
- Τρία όμοια φωνήεντα.

Καδέτως:

- Γι' αυτό.
- Γνωστότατον μελόδου- μα.
- Ταχυδρομικόν τέλος.
- Άναφορι- κή άντανουμία (πληθ.).
- Αίσθησις ά- νευ τελικού.
- Σπόρ χειμερινόν.
- Προ-

τεύουσα Εβρωπαϊκού Κράτους (γεν.). 7. Ρέτα. — Νισό βουνό. — Ποσοτικόν πληθ.). — Λουλούδια. — Ο. Ο. 8. Τελί- γονται κρύα, αλλά άκόμη δέν είναι και- ρός τους. — Προέρχεται κατά συγκο- πήν εκ τού «αγίου». — Μάρκα αύτοκι- νήτου. — Μας ακολουθεί παντού. 9. Αχ- χανικά τής εποχής. — Ποταμός τής Γαλλίας. 10. Έν τούτω... Γίνεται σ'τό γαλό. (Μόνον τα σύμφωνα). — Έπαχή τού έτους. — Διακρίνεται άνδραγαθήμα- τα πού κινούν τόν θαυμασμόν (αιτ.). 11. Δύο όμοια φωνήεντα. — ... Αύριον. — Πόλις τής Γαλλίας. — Διφθογγος. — Πλάσμα. 12. Είς τών φίλων τού «Ρο- μίου» τού Σάξπυρ. 13. Άριος. — Εί- δεγγογραφικόν Πακτορείον. 14. Πρό- θεσις. 15. Είναι κάθε πόλις κατά τις έ- θνικας ήμέρας (άνορθ. δημ.). 16. Τά εί- σιτρούμενα τού προσπολογισμού. 17. Έστ' φωνήενον σ'τό θέατρο όταν άρσσει μια σκηνή.

Τό κυνηγι τής άλεπούς

Ένας όμιλος κυνηγών βγήκε να κυνη- γήση άλεπούδες. Μία άπ' αυτές, καθώς τήν κυνηγούσαν τά σκυλιά, πήγε και χώ- θηκε σ' ένα μεγάλο ύπόγειο πού ήταν σφ- σ'ός λαβύρινθος. Μπορείτε να με πείτε, έχοντας άπ' όψει σ'ε τό παρακάτω σχέδιο μας, τί δρόμο θ' ακολουθήσουν οι κυνηγοί;

Γεωμετρικό προβληματάκι.

Μπορείτε να πήτε μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα, και χωρίς τήν βοήθεια κα- νενός κανόνος, σε ποιό σημείο ή γραμμή Α, επιμηκυνόμενη, θα συναντήση τήν γραμμή Χ; Μήπως σ'τό σημείο συναν- τήσεως τής γραμμής Χ με τήν Β ή με τήν Σ ή θα συναντήση άλλο σημείο;



Λύσεις προηγουμένων

Οι κάρτ ποστάλ

Λείπουν τρεις κάρτες, πού έχουν τούς αριθμούς 10, 19 και 21.

Λύσις τού σταυρολέξου 559

Ό ρ ι ζ ο ν τ ί ω ς : 1. Βού — Έσο — Πās — Άννη — Όκιά — Άϊτ. 2. Πασσά — Κλοξ —

Πόδι — 'Αθ — Βοά — Νεφρα. —
 Τρώες — Δινόν. 3. Ούζο — Νέζκη —
 Ημέρα — Λόφον — Άρλετ — Πικάρ
 — Σκάκι — 'Αζάμ. 4. 'Υλη — 'Αδρήα
 — 'Αμάνε — Νεμίζ — Σεδρά — 'Αρ-
 δας — 'Εμαθα — 'Αίπ. 5. Γή — Χά-
 ρις — 'Αγελώ — Νάζος — 'Αδειο —
 'Αρνιά — 'Ονομα — Νά. 6. Χορόζ. —
 Σφουρί — Μόναν — Ούγκω — 'Ισμέτ
 — 'Αύλα. 7. Ρό — Ρώμος — 'Πρωσι
 — Νονός — 'Αμφια — Κάβοι — 'Α-
 ρατε — Αί. 8. Ούς — Νάνος — 'Οντες
 — 'Ιδιος — Πράον — Κόναν — 'Αθη-
 νά — 'Ολα. 9. 'Ισις — Χάλκη — 'Ε-
 αρος — Ράδιο — Πέερν — Μάτια —
 'Αμωσι — 'Αφάρ. 10. Τάιτη — Αίνοι
 — 'Ομοια — 'Αμ — 'Ανω — Σκέτα
 — Λαγός — 'Ακρίς. 11. Μαί — 'Ατι
 — Αίς — 'Ασόκα — 'Ενα — Σάν —
 'Εως.

Κ α θ έ τ ω ς :
 1. Ούγγροι — 2. Πύλη — Ούστ. 3.
 Βάζη — Σίαμ. 4. 'Οσο — Χόρ — Σια.
 5. 'Υς — 'Αζρών — Τί; 6. Ανδρομά-
 χη. 7. 'Αριζόνα. 8) Κρής — Σόλα. 9.
 Ε.Δ.Κ.Α. — Σιάι. 10. Σόη — 'Αφί —
 'Ηντ. 11. Ού — 'Αζυρο — Οί. 12. Εη-
 μερώνει. 13. Μάλισα. 14. Πεινώ —
 'Ιερό. 15. Πόρτ — Σόμα. 16. 'Αδα —
 Νόν — σοί. 17. Σί — Νάνοι — 'Ις. 18.
 'Αλεξάνδρα. — 19. 'Ομόνοια. 20. 'Αφες
 — Σόδα. 21. 'Αθώα — Σιά. 22 Νύν —
 Οίς. 24. 'Αθα — Π.Α.Κ. 25. Μόρς —
 Πένα. 26. 'Αλλά — 'Αρρω. 27. 'Εβδο-
 μάς. 28. Ντερόφους. 29. Σέ — Αίγιν
 Κέ. 30 Τύπ — 'Οκά — Μέν. 31 'Αοια
 — Κατά. 32. 'Ακρα — Κότα. 33. 'Α-
 δριάν. 34. Τράνσβαλ. 35. 'Ορ. — Σι-
 μόν — 'Ας. 36. Κής 'Αει — 'Αγά. 37.
 Α.Ε.Κ. — 'Αμόν. 38 Σάμο — 'Αθως.
 39. Κανάρης. 40. Λιθουανία. 41. Αί —
 'Αράτα — Κέ. 42. 'Ινα — 'Αλέ — 'Α-
 ρω. 43. Τόξα — 'Οφια. 44. Ναίν — 'Α-
 λας. 45. Μπαγιάρ.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τελευ-
 ταία μοντέλλα με τας κάτωθι τιμάς:
 18 Καράτ. τὸ ζεύγος δρχ. 850
 14 » » » » 700
 12 » » » » 650
 10 » » » » 600
 8 » » » » 500
 6 » » » » 425

*Αγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τε-
 λεία καὶ ἠγγυημένη ἐπισκευὴ ὄρολογίων
 διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐ-
 πισκευὰς ὄρολονίων ἀμερικανικῶν Γόλ-
 θαμ. Ἐλτζη, Ἑλλινόεις, Ζενίθ, Ὁμέγα,
 Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευ-
 ταία μοντέλλα δι' ἀνδρικά δακτυλίδια
 Σιάτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατριῶν 8, Τηλέφ. 28-407
 Παρὰ τὴν Ὀυόνιον καὶ Πανεπιστη-
 ού 50 Τηλέφ. 20-441

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
 ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ
 Ἴατρος **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**
 Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις
 Ἐξέτασις δι' ἀντίων Ραϊνγκεν
 ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ
 ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΖΗ ΚΑΝΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΥΠΝΟ ;

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδας 41)

Θὰ ἀναφερθοῦμε σ' ἓναν ἄλλον παρά-
 γοντα, πού κατά τὰ τελευταία συμπερά-
 σματα τῶν ἀμερικανῶν γιατρῶν, πού ἀ-
 σχολοῦνται μὲ τὸ ζήτημα, μπορεῖ καὶ αὐ-
 τὸς σοβαρότατα νὰ ἐνοχοποιηθῆ γιὰ τὴν
 ἀϋπνία μας. Ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι τὸ...
 κρεββάτι.

Σκεφθήκατε, ἀλήθεια, ποτέ, ὅτι μπο-
 ρεῖ ἡ ἀϋπνία σας νὰ ὀφείλεται καὶ στὴν
 κακὴ κατασκευὴ τοῦ κρεββατιοῦ σας καὶ
 εἰδικότερον τῆς κλινοστρωμνῆς;

Οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ τὸ ἐπρόσεξαν
 αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἐρεῦνησαν καὶ κατέλη-
 ξαν σὲ πολὺ περίεργα ὅσο καὶ χρη-
 σιμα συμπεράσματα. Γιὰ νὰ τὸ κατορ-
 θώσουν αὐτὸ, ἐπέδοθηκαν σὲ πειράματα
 καὶ ἐρευνες στὶς ὁποῖες θὰ σὰς κατατο-
 πίσωμε ἀμέσως παρακάτω.

Πρῶτα-πρῶτα, ἐμελέτησαν τοὺς ὄρους
 οἱ ὁποῖοι ἐπικρατοῦν κατά τὴν ὥρα πού
 κοιμάται ἓνας ἄνθρωπος: θερμοκρασία,
 τρόπος τοῦ κοιμηθῆναι, κινητι-
 κὸ τῆς τοῦ κοιμημένου κτλ. Ἐνα ἀ-
 μερικανικὸ Πανεπιστήμιον πού ἔχει ἀσχο-
 ληθῆ περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα μὲ τὸ ζή-
 τημα τῆς ἀϋπνίας, ἔχει κάνει παραπάνω
 ἀπὸ ἑξήχιλιάδες ὁκτακόσι-
 ες τέτοιες ἐρευνες καὶ πειράματα, χρη-
 σιμοποιώντας καὶ εἰδικὰ μηχανήματα.

Μεταξὺ ἄλλων, ἔχουν καταμετρήσει καὶ
 πόσες κινήσεις κάνει κατά μέσον ὄρον ἓ-
 νας φυσιολογικὸς ἄνθρωπος ὅταν κοιμᾶ-
 ται, καὶ πόσες ἓνας ἄλλος, μὲ παραγυ-
 νο ὁποσδήποτε τὸ νευρικὸ σύστημα. Ἐ-
 γωνν λοιπὸν βοᾷ ὅτι ὁ φυσιολογικὸς ἄν-

θρωπος κάνει καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν
 τοῦ ὕπνου του 35 κινήσεις, ἀλλάζοντας
 πλευρὸ, τεντώνοντας ἢ μαζεύοντας τὰ
 πόδια του, κτλ. Ἐνας ἄλλος ὀλιγώτερο
 ἤθεμος μπορεῖ νὰ κάνει διπλάσιες, αὐτὸ
 πᾶ εἶναι ζήτημα κατὰ τὸ πλεῖστον νευ-
 ρικῆς καταστάσεως καὶ θέλει ἰδιαίτερα
 θεραπεία. Γιὰ τοὺς ἄλλους, ὅμως, τῶν
 35 κινήσεων, σκέφθηκαν οἱ γιατροὶ ὅτι
 ὑπάρχει ἓνας σπουδαῖος λόγος πού τοὺς
 κάνει νὰ κινοῦνται ἔτσι καὶ νὰ ξυπνοῦν
 συχνὰ χάνοντας τὸν ὕπνο τους, ὁ λόγος
 αὐτὸς εἶναι τὸ κ ρ ε β β ἄ τ ι.

Ἡ κατασκευὴ τῆς κλινοστρωμνῆς, τὸ
 ὕψος τῆς, καὶ τὰ ὑλικά μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε
 γεμάτο τὸ στρώμα ὅλα ἀποτελοῦν ἀντι-
 κείμενο μελέτης, καὶ βρέθηκαν ὅτι ὅλα
 παίζουν ὀλο στὸν καλὸ ἢ κακὸ ὕπνο
 αὐτοῦ πού εἶναι ἐπιλωμένος ἐπάνω
 του.

Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐφεύραν
 ἓνα νέο εἶδος κλινοστρωμνῆς, πού εἶναι
 συνδυασμὸς σούστας καὶ εἰδικοῦ χόρτου.
 Θὰ ἐχρηάζοντο σήλης γιὰ νὰ περιγρα-
 φῆ ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς καί... λει-
 τουργίας τῆς ἀμερικανικῆς αὐτῆς ἐφευ-
 ρέσεως κρεββατιοῦ πού λειτουργεῖ—αὐ-
 τοῦ τοῦ νέου, σὰν μηχανήματα κάτω ἀπ' τὴν
 πίεση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, πάντως,
 περιοριζόμενα γιὰ τὴν ὥρα νὰ σὰς με-
 ταδώσωμε τὴν βεβαίωση τῶν ἀμερικαν-
 ῶν ἐπιστημόνων ὅτι μὲ τὸ νέο τους
 κρεββάτι θὰ καταποληθῆ σημαντικὰ ἡ
 ἀϋπνία. Ἄν θέλετε τώρα, τοὺς πιστεύε-
 τε...

Κ.

Κορμιά μου.



... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

εἶναι παρεσκευασμένη ἐπιστημονικῶς, εἶναι ἐγκεκριμένη παρα τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, ἔχει βραβευθῆ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς Ἐκθέσεις καὶ εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Παρισίων.

Πολλὲς φίλες σας θὰ σὰς βεβαιώσουν γιὰ τὰ καλὰ ἀποτελέσματα, πού θὰ ἔχετε, ὅταν χρησιμοποιήσητε στὸ δερμα σας τὴν
 κρέμα αὐτή.

Ζητεῖτε ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν ὀρωματοπώλην σας **ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ** καὶ μὴ ἀγοράζετε διάφο-
 ρες ἄλλες μάρκες, πού μποροῦν νὰ σὰς χαλάσουν
 τὸ δερμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
 ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ **Cana**
 Ἡ Κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ πωλεῖται
 μόνον εἰς ἐσφραγισμένα βαζάκια καὶ σωληνάρια,
 Χῦμα δὲν ὑπάρχει.

Μεταξύ μας

Σ π ὀ ρ ο ν Θ α λ λ ῆ τ α ν. Σὰς εὐ-
 χαριστοῦμε γιὰ τὸ γράμμα σας. Δὲν μᾶς
 εἶναι δυνατὸν νὰ καταργήσωμε τίς σελί-
 δες πού μᾶς λέτε, γιατί οἱ ἄλλοι ἀναγνώ-
 σται — οἱ περισσότεροί — τοὺλάχιστον —
 ἔχουν ἐντελῶς τὴν ἀντίθετη γνώμη μὲ
 σᾶς. Τὸ πεζὸ δὲν μᾶς ἱκανοποίησε. Κοινὸ
 ὡς θέμα καὶ τὸ γράμμα του ὄχι ὅσο πρό-
 πτει στρωτό.

Π ἠ γ ῆ. Λάθος κάνετε ἀσφαλῶς. Τὸ
 ποίημα «Φαρμάκιο» θὰ τὸ ἔχετε στείλει
 σὲ ἄλλο περιοδικὸ καὶ ὄχι σὲ μᾶς. Πάν-
 τως δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο.

Κ ὀ σ τ α ν Γ α ρ ῖ ὀ η ν. Κι' ἐμεῖς
 ἔχομε ὑπ' ὄψιν μᾶς νὰ καθιερώσωμε τίς
 εἰδικὰς σελίδες γιὰ τὸ ζήτημα πού γρά-
 φετε καὶ μάλιστα πολὺ σύντομα. Συμφω-
 νοῦμε ἀπόλυτα μαζί σας. Ἀπὸ τὰ ποίημα-
 τὰ σας σχετικὰ καλλίτερον τὸ «Σὺν ἤρ-
 θε». Ἄν καὶ εἶναι ἀρκετὰ ἐπηρεασμένο ἀ-
 πὸ τὰ ποίηματα τοῦ Κώστα Χατζηπού-
 λου. Πρὸς τὸ τέλος ὅμως, ἰδίως στὸς δύο
 τελευταίους στίχους, τὰ χαλάει. Διορθώ-
 στε τὸ καὶ ἐναστείτε το.

Π. Π. Τὸ διήγημά σας ἔχει μερικὰ
 καλὰ σημεῖα, ἀλλὰ στὸ σύνολο δὲν εἶναι
 δημοσιεύσιμο. Καὶ τὸ τέλος ἐρχεται λίγο
 «ἐκκρεμάστο».

Γ ῖ ἄ ν η ν Γ κ ο ὀ φ α ν. Ἀ)τ.
 «Κουτουριώτης». Συμπαθητικὸ τὸ ποίη-
 μά σας καὶ παρουσιάζει ἀρκετὴ εὐγένεια
 στὸ στίχο. Ἐχει ὅμως καὶ πολλὰ σημεῖα
 ἀπλοϊκὰ καὶ ἀφελῆ καὶ ἀρκετὴ φλυαρία.
 Στείλτε μᾶς κάτι πρὸ σύντομο. Γιὰ τὰ
 καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε, καθὼς καὶ
 γιὰ τὴν ὄραια κάρτ-ποστάλ.

Χ. Ὁ ρ. Τὸ ποίημά σας εἶναι ἀρκετὰ
 καλὸ. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι πολὺ τολμη-
 ρὸ σὲ ὀρισμένους στίχους καὶ δὲν μπο-
 ροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε στὸ περιοδικὸ
 μᾶς. Στείλτε μᾶς κάτι πρὸ κατάλληλο.

Σ ῆ μ α Κ Α Ι. Ἡ παρατήρησις σας ὡς
 πρὸς τὴν «Ἐβδομάδα» ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν.
 Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας.
 Ν ἄ κ η ν Ἀ ρ κ ἄ δ ι ο ν. Συμπαθη-
 τικὸ τὸ ποίημά σας, ἀλλὰ σὲ πολὺ παλαιὰ
 τεχντροποιία καὶ πρὸς τὸ τέλος χαλάει
 καὶ στὸ μέτρο. Στείλτε μᾶς κάτι πιο και-
 νοῦργιο.

Λ ἑ ο ν τ α Π α π ἄ ν. Κρατοῦμε τὴν
 «Λύπη — Χαρά». Θ' ἀλλάξωμε λίγο τὸν
 τελευταῖο στίχο. Στείλτε μᾶς ἂν θέλετε
 καὶ τὸ ταχικό, ἀφοῦ εἶναι γνωστοῦ συν-
 θέτου καὶ ἂν μᾶς κάνη θὰ τὸ δημοσιεύ-
 σωμε.

Μ. Δ. Σ α γ τ ο ὀ ρ η ν. Ἡ παράκλη-
 σις σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν.

Μ α ρ. Μ π. Ἐγκρίνεται ἡ «Ἐκστα-
 ση» καὶ θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά του.
 Τὸ πεζὸ «Στὸ καλὸ παιδί μου» κατώτερο.

Σ α φ ὀ. Ἄσχετο τὸ ποίημά σας. Τὸ
 μέτρο του λαθρασιμένο σὲ πολλοὺς στί-
 χους. Διαβᾶστε ποίηση.

Ε ὀ τ ὀ γ. Κ α σ τ α λ ι ὀ τ η ν. Ὅχι
 δημοσιεύσιμο τὸ ποίημά σας, δυστυχῶς.
 Ἐντελῶς ποσὸλοιο καὶ μὲ πολλὰ τεχνι-
 κὰ λάθη. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχα-
 ριστοῦμε. Ἡ «Ἐβδομάς» δὲν παίρνει δι-
 κάωμα κρίσεως.

Σ ὀ ν ι α ν Ἀ γ γ. Ἐγκρίνεται ἡ
 «Ἐκδικησις καὶ λυτρωμός» καὶ θὰ δημο-
 σιευθῆ μὲ τὴ σειρά της.

Δ ἑ σ π ω. Ἐγκρίνεται ὁ «Νικητὴς» καὶ
 θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του. Οἱ «Στρο-
 φές» ἀνεπιτυχῆς. Τὸ «Ταξίδι» θὰ γινόταν
 ἴσως δημοσιεύσιμο ἂν διορθώνατε τὸν 7ο
 καὶ τὸν 8ο στίχο.

Π. Π. Συμπαθητικὸ τὸ «Ἀπλὸ Κκ-

Ἐκλεκτοὶ γάμοι

Στὴν χαριτωμένη διδα Χρυσάθην
 Λουκάκη καὶ τὸν διακεκριμένον δι-
 κηγόρον κ. Ἀντώνιον Κατζουράκη
 πού συνεδέθησαν τὴν προπερασμέ-
 νην Κυριακὴν, μὲ τοὺς ἀθίνους δε-
 σμούς τοῦ Ὑμναίου, εὐχομαί κάθε
 εὐτυχίαν.
 Κ. ΓΕΡΑΚ.

«Ἐβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
 ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
 ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
 ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517
 Ἐκδότης:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΨΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
 Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
 Φαδιέρου 12

Ἀρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
 (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙ-
 ΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ. Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
 ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
 Ἐτησίαν ἑσωτερικῶν δρ. 250
 Ἐξάμηνος » 125
 Ἐτησίαν ἑξωτερικῶν Λίραι 1.10
 » Ἀμερικῆς Δολλάρια 6
 Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Ἐπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
 (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
 ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
 (Παλαστούτου 10 Σ) μὸς Ὑμηττοῦ)

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα,
 δημοσιεύσιμα καὶ μὴ, δὲν ἐπι-
 στρέφονται.

πρίτισον. Δὲν γράφετε ἄσχημα. Ὅμως τὸ
 θέμα πού διαλέξατε, πολὺ κοινὸ καὶ ἀνα-
 γκαστικὰ τὸ διήγημά σας εἶναι γεμῆτο
 χιλοειπωμένα πράγματα. Στείλτε μᾶς
 κάτι πρὸ πρωτότυπο.

Ζ α φ ε ἰ ρ η ν Β ε ρ γ ῖ δ η ν. Πολὺ
 προσωπικὰ γραμμένο καὶ φλόγαρο. Γράφε-
 τε μ ὀ ν ὀ ἄ π ὀ τ ῆ μ ῖ α π λ ε υ ρ ἄ
 τοῦ γαστιῶ.

Γ. Π. Ἡ «Χώρα ἡ ὀνευρεμένη» ἐντε-
 λῶς ἄσχημη. Σχετικὰ καλλίτερος ὁ «Π ὀ

αριεστηφ. 20=197

Ο ΤΕΧΝΙΤΗΣ τοῦ γούστου

τῆς καλαισθησίας
 τῆς πρωτοτυπίας

**ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
 Π.Γ.ΛΕΜΗΣΙΟΣ**

ΜΟΔΑ ΤΕΧΝΗ
 ΒΑΛΛΑΘΡΙΤΟΥ 4

GRAND LUXE

θος», αλλά κι' αυτός ύστερεί στην τεχνική του στίχου, ιδίως στο μέτρο.

Α ν — Χ α ν — Δ η μ. Α γ ρ ί ν η. 'Αδούλευτος ο στίχος σας. Σχετικά καλλίτερο το «Δάσος», αν και πολύ επηρεασμένο από τον Μαλακάση. Ο «Πλάτανος» ήθελε διόρθωμα στον 4ο και 5ο πρό πάντων στίχο.

Ι ω ά ν ν η ν Μ α υ ρ ο μ ο υ σ τ ζ κ η ν. Το μέτρο είναι πραγματικά σωστό, αλλά το ποίημα στο σύνολό του πολύ απλοϊκό και παιδιόστικο. Μοιάζει με τα λαϊκά τραγουδάκια. Το σταυρόλεξό σας ελήφθη και εδόθη στον αρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε.

Δ ώ ρ α ν Γ ε ρ ά ν η. 'Εγκρίνεται το «'Εκεί» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Το «Νοιώθω κι' εγώ» κρύβει μία συγκίνηση, με είναι: πολύ αδούλευτος ο στίχος του.

Α. Ζ. Πολύ προχειρογραμμένο το «Δεν σέ ξεχνώ». Ένας-δύο στίχοι σχετικά καλλίτεροι, με στο σύνολο όχι δημοσιεύσιμο. Μή βιάζεστε.

Χ ρ ό ν η ν Κ υ ν η γ ό ν. 'Εγκρίνεται η «Αποκαρδίωση» και θα δημοσιευθί με τη σειρά της. Από το «Σπιτάκι» δεν μ'ας άρεσει ο 3ος στίχος.

Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Κ ο υ τ ρ έ λ λ η ν. Το σταυρόλεξό σας ελήφθη και εδόθη στον αρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε.

Τ α σ ο ύ λ η ν Π α ν ο υ σ ά κ η ν. 'Εγκρίνεται το «'Απόψε» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του.

Χ ρ ή σ τ ο ν Δ α π έ ρ ο γ ο λ α ν. 'Εγκρίνονται οι «Κραυγές» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Είδαμε στον Τηλεφωνικό Κατάλογο για τις διευθύνσεις που ζητάτε κι' έχει τις εξής: «Γράτσος Γεώργιος Α. Ε. 'Εροπλιστής, Πανεπιστημίου 17η και «Γράτσος "Αλκιμος, Πατησίων 54».

Γ ι ώ ρ γ ο ν Γ ο υ σ ί ο υ. Συμπαθητικό το γράψιμό σας, αλλά λίγο απλοϊκό και πολύ προσωπικά γραμμένο, χωρίς γενικότερο ενδιαφέρον. Φροντίζετε επίσης να μη διαλέγετε κοινότοπα θέματα.

Ν ι κ η φ ό ρ ο ν Μ υ λ ω ν ά κ ο ν. 'Αδούλευτοι οι στίχοι σας. Αποφεύγετε κακόηχες και αντιποιητικές εκφράσεις αν κι' αυτές λ. γ.: «πάνω σ' ανθό πρωτόγαλο στής ζήσης τη ροή» ή «γιατί... σ τ ο λ ί σ ε ι ε ί χ α ν μ' αυτό γέρο σαβανωμένο». Διαβάστε σύγχρονη ποίηση.

'Α λ έ ξ α ν δ ρ ο ν 'Α θ. Π α π π ά ν. Το σταυρόλεξό σας ελήφθη και εδόθη στον αρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε.

'Α θ α ν. Μ π ο ύ μ π ο υ ρ α ν. Δυ-τοείς φράσεις του πεζού σας αρκετά καλές. Το σύνολο όμως όχι δημοσιεύσιμο. Πολύ κοινό το θέμα και λίγο απλοϊκό το γράψιμο. Μή βιάζεστε να δημοσιεύσετε. Διαβάστε ποές το παρόν.

Ν ι κ ό λ α ο ν Κ ο σ μ έ δ η ν. 'Έχει αρκετά σημεία καλά το πεζό σας. Το γαλάει ή δεύτερη ποίηση (που είναι υψίλλον φλόγα) ιδίως στο σημείο του αίματος που βρέθηκε στο γράμμα, το οποίο μένει ξεκομμάστο και άδικαιολόγητο.

Σ ώ ζ ω ν Χ α τ ζ ό γ λ ο υ. Το ποίημά σας ασυνάρτητο. Δεν καταλαβαίνει κανείς τι θέλει να πη.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ υπηρέτρια για όλες τις δουλειές, έχουσα θιβλιαρίον ταυτότητα και τας απαιτούμενας συστάσεις. Φασιέρου 12.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

'Α π έ λ π ι δ α μ η τ έ ρ α. Είναι πολύ περιέργος οι λιποθυμίες που παθαίνει το κορίτσι σας. Πώς να εξηγήση κανείς μια τέτοια κατάσταση που σχετίζεται τόσο άρκετα χρονικά διαστήματα. Μία σκέψις άμέσως γεννιέται στην προκειμένη περίπτωση ότι το πράγμα δεν οφείλεται σε μία οργανική βλάβη ούτε είναι κάτι το σοβαρό ίσως να πρόκειται μάλλον για ένα νευρικό κορίτσι που καμιά φορά στενοχωριέται παραπάνω απ' ότι πρέπει και γίνονται αυτά που γίνονται γι' αυτό ως πάση λίγη Βαλεριάνα από το φαρμακείο και ως παίρνει 20 σταγόνες την μέρα κάθε πρωί. 'Επίσης φροντίστε να την τονώσετε λιγάκι. Δόστε της Φυτίν Σίμπα εις δισκία. Πάντως δεν πρέπει να άνησυχητε καθόλου γι' αυτό. 'Όσο για το δεύτερο ζήτημα δεν θάταν άσχημο αν έκαμαν μερικές αυθαιματοθε-

ραπίες και έφάσον τα οικονομικά σας επιτρέπουν μερικά λουτρά 'Υπάτης. Είναι δυστυχώς μία κατάσταση άρκετα επίμονος και ένοχλητική. Τα λουτρά όμως 'Υπάτης είναι άπαραίτητα στην προκειμένη περίπτωση.

Ν. Δ ρ. Κ έ ρ κ υ ρ α ν. Σ' αυτή την ηλικία δυστυχώς είναι αναπόφευκτο αυτό που παρατηρείται σε σας. Μία μόνη έλπις υπάρχει τώρα για να μετριασете το πράγμα να άποφεύγετε τα πολλά ύγρα, τα λιπαρά και τα άμυλώδη και να προτιμάτε τα χορταρικά. Μόνον κατ' αυτόν τον τρόπον μπορεί κάτι να γίνη.

Μή ξεχνάτε ότι... ου γάρ μόνον έρχε-ται.

Α. Θ. Ι. Α. Να άφήσετε κατά μέρος τους θυμαούς. Είναι το χειρότερο από όλα για την περίπτωσή σας έξγκλοουθήσατε την τακτική που κρατούσατε ως τώρα, και έλπίζω ότι όταν ανοίξουν τα σχολεία θα σας επιτρέψη ο Ιατρός σας να συνεχίσετε τας σπουδάς σας. 'Όσο για το άλλο ζήτημα δεν προ-



'Αρρωστα δόντια - άρρωστος άνθρωπος

Τα χαλασμένα δόντια είναι όπως ή πληγή. Είναι δηλαδή ή καλλίτερα είσοδος των μικροβίων και άλλων συντελεστών άσθενείας, οι όποιοι εισέρχονται εις την κυκλοφορίαν του αίματος και συχνά προκαλούν επικινδύνους Ισχυρούς έρεθισμούς των έσωτερικών αδένων. Μπορείτε να τα άποφύγετε με άπλούστατα μέσα :

- 1) Κανονική περιποίηση των δοντιών με Χλωροδόντ πρωί και βράδυ.
 - 2) Δύο φορές το χρόνο εξέταση των δοντιών από τον οδοντίατρον.
- Το κυριώτερον, όμως, πάντοτε ή κανονική περιποίηση των δοντιών με οδοντόπαστα Χλωροδόντ. Λόγω τής περιεκτικότητός της εις οξυγονούχα άλατα προκαλεί τούς σιελογόνους αδένες εις μεγαλύτεραν δράσιν διευκολύνουσα ούτω τον καθαρισμόν του στόματος διά του φυσικού τρόπου.

Πρώτη δουλειά το πρωί και τελευταία το βράδυ :

'Οδοντόπαστα Χλωροδόντ

πει να σας άπασχολή και πολύ. Πάντως προμηθευθήτε από το φαρμακείο σκονάκια Λουπουλίνης, 0,15 και από αυτά παίρνετε κάθε βράδυ από ένα προτού κοιμηθήτε. 'Επίσης θα σας ώφελήση και ή Βαλεριάνα. Παίρνετε 30 σταγόνες την ημέρα 15 το πρωί και 15 το βράδυ έφάσον δε σας είναι εύκολο κάμνετε και μερικές ενέσεις στρυχνίνης των 2 χιλ. όχι περισσότερες από 20, ημέραν παρ' ημέραν.

Ι. Π. Σ ι δ η ρ ό κ α σ τ ρ ο Μ α κ ε δ ο ν ί α ς. Σας έγραψα στην προηγούμενη άπάντησή μου ότι μπορεί να μην είναι τίποτε μπορεί όμως να είναι και σοβαρό. Εύτυχώς όμως και οι δύο συνάδελφοι διεπίστωσαν ότι δεν πρόκειται περί σοβαρού πράγματος. 'Ισως διερωτηθήτε άφού ό ένας μου έλεγε αυτά και ό άλλος εκείνα; Τί σημαίνουν; Για έναν που κατέχει τα πράγματα είναι ένα και το αυτό, άσχετός αν διαφέρουν τα λόγια των δηλ. ή κατάσταση σας δεν έμπνεί

καμμία άπόλυτος άνησυχία. Χρειάζεται μόνον λίγη ύπομονη και μία καλή θεραπεία. Οι ενέσεις που σας έδωσε ο γιατρός να τις κάμετε γιατί όπως βλέπετε σας τις έγραψα και εγώ. Κάμετέ λοιπόν χωρίς άναβολή. 'Εγώ μάλιστα θα σας έλεγα άφού τελειώσουν και περάσουν μερικές ημέρες να ξενακάμετε άλλη μία σειρά όπωσδήποτε θα σας ώφελήσουν. 'Επίσης και όταν δεν κάμνετε ενέσεις, πάρετε Φυτίν Σίμπα εις δισκία. Αυτά είναι. 'Όλα τα άλλα που σκέπτεσθε να κάμετε να τα άφήσετε, κακό θα σας κάμουν. Ούαι δε και άλλοιμονον αν κανείς άπογοητεύετο τόσο εύκολα από ένα μικροατύχημα. 'Η ζωή δεν είναι πάντοτε σαφή με ρόδα έχει δυστυχώς και τα άγκάθια της και που πολλές φορές χρειάζονται και αυτά για να την κάνουν όλιγότερο μονότονη.

Θ. Γ. Σ. Π ε ι ρ α ι ά. Μ' όλη τη διάθεση πούχα να σας έξυπηρετήσω δεν το

κατορθώνω γιατί γράφετε τόσο λίγα ώστε μόνον λίγο δύσκολο να αντιληφθώ περί τίνος άκριβώς πρόκειται. Ποιά βλάβη οργανική ή μη ύπάρχει ώστε να σας πω ότι άκριβώς χρειάζεται για να ύποχωρήση το πράγμα γιατί δεν είναι και τόσο σοβαρό όσο εκ πρώτης όψεως φαίνεται. Είναι αλήθεια ότι για σας είναι και σεις όπως όλος ό κόσμος αλλά να ύστερησθε το πάν και να άπελλιζέσθε. 'Εχετε ύπ' όψιν σας ότι ή νίκη στεφανώνει πάντα τούς άνδρείους. 'Αποφασίσατε λοιπόν να με έπισκεφθήτε στο γραφείο μου (Μιλτιάδου 11— ώρα 4—7 μ. μ.), και είμαι πρόθυμος να σας έξυπηρετήσω. Ζητήσατε τον Γιατρό της «'Εβδομάδος». Μόνον αντικειμενική εξέταση είναι εκείνη που θα μ'ας πη περί τίνος άκριβώς πρόκειται να μ'ας ώδηγήση στην θεραπεία σας.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

'Η καλύτερα προσύλαξη από τα έγμαύματα του ήλιου και σποτζίφ βροσερόν. Ύγιέλ δέρμα με NIVEA

«Όποιος κάνει συχνές έντριβές με κρέμα NIVEA μπορεί να περιφέρεται στον άκτινοβολούντα ήλιον, χωρίς να φοβάται ότι θα πάθη έγκαύματα. Μπορεί να χρησιμοποιηθί επίσης το λάδι NIVEA, το όποιον, μάλιστα, είναι και πιο εύρηστο. Και τα δύο προϊόντα, δηλ. ή κρέμα NIVEA και το λάδι NIVEA, προλαμβάνουν την ξήρανση του δέρματος, τρέφουν και δυναμώνουν το δέρμα και έτσι παραμένει μαλακόν ως θελούδο και νεανικόν. 'Η NIVEA δεν περιέχει θλαθεράς χημικές ούσιες.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία & μωροπωλεία. Το μικρό κούτιον δραχ. 8,50, το μεσαιον δραχ. 15, το μεγάλο δραχ. 30.

Κομμωτήριον

ΛΟΥΞ



Περμανάντ

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ *Royale*

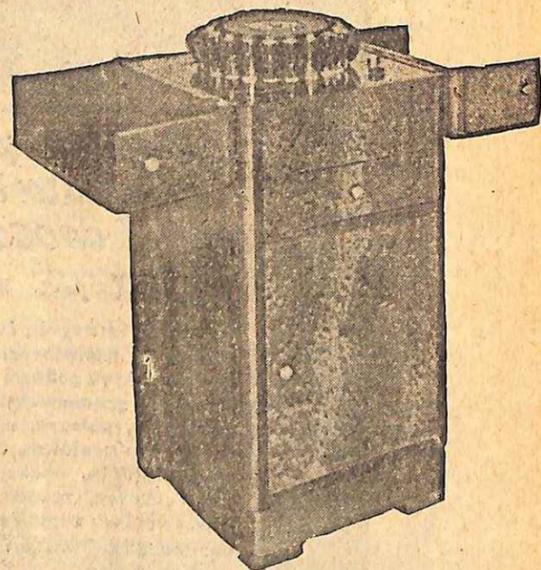
ΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ
ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

Maiet Realistique Fina

ΔΡΧ
150

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75-Τηλ. 23-776



ΑΔΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Έλενα, Έντα, Γιά, νά σάς εξυποθετήσω καλλίτερα παρεκάλεσα τόν κ. Λαδά νά σάς δεχθή δωρεάν. Όστε δέν έχετε παρά νά τόν επισκεφθήτε λέγοντας τόν ψευδώνυμόν σας. Οι κρέμες του έμπορίου δέν μπορούν νά κανουν μεγάλα πράγματα και μάλοισα όταν είναι τόσο φθηνές. Πάντως εκείνος θα σάς κατατοπίση σ' ό,τι, σάς χρειάζεται για τήν θεραπείαν σας. Γιατί φοβούμαι ότ ή ερωτής αυτή και ή τόση ευαισθησία του δέρματός σας είναι, δερμίτις, κατά τήν όποία πρέπει ν' άποφεύγετε τά καλλυντικά.

Μανουέλλα Μπρίνκ. Άρκετές φορές σάς έχω συμβουλεύση. Άλλά σόν Άθηνά και χείρα κίνει. Άφού πραγματικώς είσθε μία παλαιά και τακτική αναγνώστρια, πώς πέσατε τόσο έρωστέρα από τά τόσα πού γράφω για τά διαθερά φάρμακα τών Περμανάντ. Ψαλλίδα είναι ή επάθλια δερμίτιδα της κεφαλής και έτσι έγινάν εύθραυστες οι τρίες. Χρειάζεται άπαραιτήτως προσωπική εξέταση. Άλλως όλα είναι παρακινδυνευμένα κι' επιπόλαια. Όστε πηγαίνετε σόν κ. Λαδά και θα σάς συμβουλεύση ή πρότι.

Άθηνάϊδα. Άφού είσθε τόσο τακτική αναγνώστρια, καθώς μάς γράφετε, πώς χρησιμοποιείτε κρέμα, άφού έχετε λιπαρό δέρμα: Έχετε πέραι όλίγα από μάζ, όλίγα από έλαιο κι' έτσι κάνετε μία άτακτη κούρα. Λοιπόν πολύ καλό τού κοού νερό. Άλλά μετά τού πρώτου πλύσιου επέλειψη τού προσώπου μ' ένα βαμβάκι με τήν κάτωθι λοσιόν:

Alcool camphré	30 gr
Teinture de benjoin	15 "
Fau de cologne	60 "
Eau di tilléc	100 "

Επίσης τήν ίδια χρησιμοποιείτε τού βράδυ πόν τού ύπνου. Πρά τής πούδρας τήν εξής λοσιόν: Νά τήν κάνετε σε καλό φαρμακείο και νά τήν διατηρήτε σε δροσερό μέρος, γιατί εύκολα ξυνίξει.

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	8 "
Eau de roses	125 "

Στήν μάσκα νά βίξετε μόνον μισό κουταλάκι αμυγδαλόλαδο. Επίσης νά εξακολουθήσετε εναλλάξ κρόκο και άσπραδι σκέτο. Μετά 40 ήμέρες νά μου ξαναγράψετε.

Νίκη. Στο φύλλο 556 ό κ. Λαδάς έγραψε λεπτομερώς για τήν χαλάρωση τού στήθους. Συνεπώς δέν έχετε παρά νά ακολουθήσετε τήν θεραπείαν πού έγραψε εκεί. Για τάλλο ζήτημα, γενικά λουτρό αμιλόχα. Άν έχετε σπίτι σας λουτρό, τότε ν' αγοράζετε 250 γραμμάρια αμιλον από τού φαρμακείον και νά τού διαλύετε χωριστά μέσα σε μία λεκάνη με κού νερό. Άμα διαλυθή καλά, τότε προσθέτετε λίγο πού ζεστό και τήν δουλεύετε μέχρις ότου δέν υπάρχουν βολαράκια, όποτε και ρίχνετε τήν διάλυση μέσα από νερό τού μπάνιου σας, τού όποιου τήν θερμοκρασία κανονίζετε όπως τήν συνηθίζετε. Μετά 7 έως 8 μπάνια γενικώς όλος σας τού δέρμα τού σώματός θα αναλάβη.

Ν. Α. Β. Ν. Όσον μόν άφορξ τά σπυρίκια, προσωρινώς νά εφαρμόσετε τήν έξις τακτική κι' αν δητε ότι δέν υποχωρούν — όπωρ άφαιβάλλω — τότε θα κά

νετε άναγκαστικώς ένέσεις. Λοιπόν άφού τού βράδυ πλύνετε τού προσώπό σας με χλιαρό νερό, κατόπιν μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο λίγο από τήν κάτωθι λοσιόν πηνατε όλα τά μέρη τών σπυριών:

Sublimé	0,10 cent.
Resonine	1 gr.
Chloral	2 "
Alcool	100 "

Μετά ένα τέταρτο τής ώρας τ' αλείφετε με τήν εξής άλοιφή:

Camphre	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 cent.
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 "
Lanoline	4 "

Στό κεφάλι θα κάνετε με άφριζόν κάθε βράδυ από τού κάτωθι φάρμακο πού φτιάχνετε μόνος. Ρούμι καλό 100 δόζια και 2 γραμ. ύδροχλωρική κινίνη. Άπαραίτητο λούσιμο άπαξ τής έβδομάδος με κατραμοσάπουνο.

Πονεμένη ψυχή. Η γενική σας κατάσταση συμβάλλει πολύ στην κατάσταση της επιδερμίδος σας πού ουδ γράφετε. Προς τού παρόν νά κάνετε τού εξής: Νά πλένεσθε με δροσερό νερό κι' ούδέποτε με σαπούνι. Μία ώρα πριν πλυθήτε τού πρωί ν' αλείφετε τού προσώπό σας με φρέσκο νοπό γάλα. Μετά δέ τού πλύσιμο μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο στην κάτωθι λοσιόν, τήν όποιαν νά φτιάξετε σε καλό φαρμακείο και νά διατηρήτε σε δροσερό μέρος, ν' αλείφετε όλο σας τού πρόσωπο. Τού ίδιου θα κάνετε και πού τής πούδρας. Κρέμες νά παύσετε. Επίσης δού φορές τήν εβδομάδα νά χρησιμοποιήτε άσπραδι άγίου κτυπημένο, τού όποιον μετά 1)4 ν' αφαιρήτε με χλιαρό νερό:

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	10 "
Eau de roses veritable	125 "

Φώτιον, Εύρυτανία. Σας άπήνησε όλος εξαιρετικώς δωρεάν ό κ.

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ



ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήστε τήν "ΚΟΛΥΝΟΣ" οδοντόκρεμα, διότι χρησιμοποιείτε τού ήμισυ τής ποσότητος από οιαδήποτε άλλην. Μη λησμονείτε ότι, έν και ήμισυ εκατοστόμετρον "ΚΟΛΥΝΟΣ", επί ξηράς φηκτράς άρκει.

Ετιμήθη εις τήν Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβείον εκτός Συνάγωνισμού.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" και σεις θα άποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.



ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Λαδάς ιδιαίτερος, λόγω της σοβαρότητας της περιπτώσεως. Άλλά του λοιπού ν' απευθύνεσθε διά της παρούσης στήλης.

Κ ό ρ η ν τ ο υ Η υ θ α γ ό ρ α. Νά μή μεταχειρίζεσθε σαπούνι. Νά φροντίξετε απαραίτητως για την κανονική λειτουργία του έντέρου. Νά μή πειράξετε τὰ κομπιάκια αυτά με τὰ νύγια, αλλά 3—4 φορές την ημέραν, αφού διπλώσετε λίγο βαμβάκι σ' ένα σπιρτόξυλο, νά τὸ βουτάτε μέσα σὲ καθαρὸ οινόπνευμα καὶ νά τὰ καυτηριάξετε. Τὸ δὲ βράδυ νά τ' ἀλείψετε με τὴν κάτωθι ἀλοιφή:

Camphre	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 »
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Κρέμα νὰ χρησιμοποιήτε πρὸ τῆς πούδας, τὴν βάνισιγκ Χαρέμ. Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα νὰ χρησιμοποιήτε κτυπημένο ἀσπράδι αὐγού, τὸ ὁποῖον μετὰ 1)4 νά βγάξετε με γλιαρὸ νερὸ. Μετὰ 40 ἡμέρες νά μὸυ ξαναγράψετε.

Κ ρ ι ν ο λ ο ὄ λ ο υ δ ο. Εὐχαριστήθηκα ὅσον δὲν φαντάζεσθε γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν συμβουλῶν μας. Σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὰ τόσο ἰολακευτικά λόγια σας. Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν πανάδων χρειάζεται μιὰ ἐιδικὴ κρέμα πού στοιχίζει 150 δραχ. καὶ με τὸ πρῶτο βάζακι τῆς ὁποίας ἀσφαλῶς θὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτές. Νά τὴν παραγγείλετε εὐθέως τὸ ἀντίτιμο στὴν ἴδια διεύθυνση καὶ δίνοντας τὴν διεύθυνση στὴν ὁποῖαν θέλετε νά σὰς ἀποσταλῆ.

Κ ε ν τ ρ ῖ Ἀ γ ρ ῖ ν ο ν. Αὐτὸ πού ἐπάθατε εἶναι γελιτία, ἢ ὁποία προήλθε ἀπὸ τὸ ρούζ. Προσέχτε ἐπὶ μακρὸν διάστημα ν' ἀποφεύγετε τὴν χρῆσιν ρούζ. Κομπρέσες με χαμομήλι καθημερινῶς, ἢ

με ἀλτέα. Πλύσεις τοῦ στόματος με διάλυση ὀξυζενέ, δηλ. σ' ἕνα ποτήρι γλιαρὸ νερὸ μιὰ κουταλιά τῆς σούπας. Ἐπάλειψις τῶν γειλέων με Pommade Topovacine antipryogène. Μόλις δῆτε ὅτι καὶ ἄλλοτε σὰς προσθῆ, τότε ἀμέσως νά πάρετε δυὸ σωληνάρια Prodosil tabl.

Ἀπὸ μιὰ τὸ πρωὶ καὶ μιὰν τὸ βράδυ μιὰ ὥρα μετὰ τὸ φαγητό. Αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα πολὺ ἐπικίνδυνον γενικῆς μολύνσεως ἀν ἴδεν τὸ προσέξετε. Τὰ δυὸ σωληνάρια νά τὰ πάρετε συνέχεια. Μπορεῖτε καὶ τώρα ἀκόμη ἀν ἐξακολουθοῦν ρωγμὲς νά πάρετε ἕνα τούλάχιστον σωληνάριο. Γιὰ τὸ πρόσωπό σας νά πλένεσθε με μόνις γλιαρὸ νερὸ καὶ χωρὶς σαποῦνι. Κρέμα τὴν ἐξῆς:

Huile d' amandes douces	50 gr.
Cire blanche de melisse	12,50 »
Parafine molle	12,50 »
Borax	1 »
Eau de roses	25 »
Huile de roses q. s. pour aromatiser	

Ν τ ῖ ν α. Πολὺ εὐχαρίστως σὰς δίνουμε τὶς πληροφορίες. Τὰ ἀπισγναντικά λουτρὰ Δαμβέργη εἶναι πρᾶγματι συντελεστικά. Πάντως ὅμως χρειάζεται καὶ σκεπτικὴ διαίτα. Ἐπίσης οὐδεμία ἀντένδειξις ὑπάρχει, ἐκτός ἀν εἴσθε καρδιακὴ ἢ ἔχετε πύσιν. Διαφορετικὰ μπορεῖτε ἐλεύθερα νά τὰ κάνετε. Μιὰ σειρά ἀπὸ 20 εἶναι ἀρκετὴ. Βρίσκονται σὲ φιάλες. Κάθε φιάλη στοιχίζει δραχ. 32. Γράψτε ἀπ' εὐθείας στὸ φαρμακεῖο Δαμβέργη, Πανεπιστημίου 51 καὶ θὰ σὰς ἀποσταλοῦν μετὰ τῶν σχετικῶν ὁδηγιῶν. Τὶς μπάντες γιὰ ἠλεκτρικὸ μασσάζ δὲν θὰ τις βρῆτε. Πρέπει νὰ χεστε καὶ μηχανήμα διαθεσμίας.

Ἄ μ α ρ ο λ λ ῖ δ α Ε. Α. Ἡ κρέμα βραδείας ἐνεργείας ἐπιδρᾷ μόνον στὰ τριχώματα τοῦ προσώπου καὶ δὲν ἐνεργεῖ διόλου γιὰ τὴν καταστροφή τῶν τρι-

χῶν τοῦ σώματος (χειρῶν, ποδῶν κτλ.). Ἄλλως τε ἡ κρέμα βραδείας ἐνεργεῖ ἀπὸ τὸ ὄνομά της δείχνει ὅτι δὲν ἐνεργεῖ ἀμέσως, ἀλλὰ βραδέως, με τὴν συχνὴ χρῆσιν της προκαλεῖ τὴν ἐξασθένησιν, τὴν ἀτροφίαν καὶ τέλος τὴν καταστροφήν τοῦ τριχώματος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τριχῶν ἀπὸ τοὺς μηρούς καὶ τὰ πόδια δι' ἠλεκτρισμὸν θὰ στοιχίσῃ τούλάχιστον 20 χιλιάδες. Ὡστε.....

ΛΟΡΑ

**Ἡ μεγαλύτερα
ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ
τῆς ζωῆς μου**



**ΧΕΛΛΑ
ΠΙΤΤ
ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ**

Τρεῖς ἐπίσημοι κριταὶ με ἐβλεπαν νά βάζω μιὰ κοινὴ πούδρα. Εἶχα ὄφρος «μακιγιαρισμένης», ἢ πούδρα ἔκανε πλάκες ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος μου. Τὴν ἀφήρεσα ὅπως διόλου. Κατόπιν ἔβαλα μιὰν νέαν πούδραν, ἄορατον, σεροποιημένην, ἀναμειγμένην με mousse de crème. Οἱ κριταὶ ἀνεφώνησαν ἀπὸ ἐκπληξιν. Δὲν ἦμην πλέον ἡ ἴδια.



Εἶνε τὸ μεγαλύτερο μυστικὸ ἀπὸ ὅσα ποτὲ ἀνεκαλύφθησαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα Ἡ συνταγὴ καὶ τὰ σχετικὰ δικαιώματα ἐξηγοράσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν Tokalon δι' ἕνα ἀσήμαντον ποσόν. Μπορεῖ κανεὶς νά τὴν προμηθευθῆ τώρα παντοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατέ τὴν καὶ δείχνεσθε νεωτέρα, ὠοσιότερα, πιὸ φρέσκη κάθε πρωί.

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας

“Ὅ,τι νέον εἰς σχέδιον

Τραπεζαρία Ρυθμὸν Ἐπιπλώσεις γραφείων

Κρεβατοκάμαρα Κομψότητα Σαλόνια

Γραμμὴν

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ευλουργικὴ βιομηχανία

ἈΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34—ΛΟΥΪΖΗΣ ΡΙΑΝ

ΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).

Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Ἐργοστασίου: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συ-

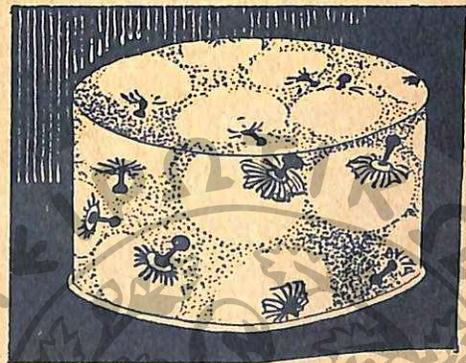
φέροντά σας.



ΓΚΡΕΚΑ



TONI



Ζητήσατε τους

πέντε μοντέρνους χρωματισμούς
της πούδρας **Κοτύ**.

*Rose chaire - Ocre d'Orient.
Pêche - Noisette - gitane*

που είχαν παντού το μεγαλύτερο
succès. Για την προετοιμασίαν του
προσώπου σας μεταχειρίζεσθε
πάντα την άγδαστη κρέμα **Κοτύ**.

COTY

